

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Setembre 2006 • número 78 • 0,50 euros • www.usuariis.tinet.cat/cgt-cat/

www.cgtcatalunya.cat

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL
COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT
DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent

Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona

Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - fibcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubi

Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59
08201 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrisos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Compte: preparen la
negació del dret de vaga

La vaga del personal de terra de l'Aeroport del Prat, amb l'ocupació de les pistes i tot el terratrèmol mediàtic que aquest estiu ens ha acompanyat no ha estat una vaga qualsevol. Realment, en aquesta vaga un cop més ens han posat a prova. Han posat a prova la nostra resistència davant un futur molt proper que ens arriba sense cap mena de dubte, la nostra realitat immediata més complicada i difícil.

Mentre els polítics es retreien si l'Aeroport era competència d'una o altra administració, es retreien que en la negociació de l'Estatut (que aviat s'ha quedat vell aquest text!) no s'havia contemplat la cessió a la Generalitat precisament perquè alguns deien que no calia, mentre milers de persones passaven a ser el centre de la notícia perquè havien perdut un dia o algunes hores de vacances, mentre els colls blancs s'enutjaven perquè no tenien a qui cridar i ordenar que els avions s'enlaïressin, mentre la notícia era que uns "malvats" feien la vida impossible a "la ciutadania" (com si tota Catalunya fos al Prat aquell dia i agafar l'avió fos cosa de vida o mort)... Mentre tot això passava, nosaltres ens miràvem les treballadores i els treballadors.

Aturar el trànsit d'avions a l'Aeroport de Barcelona ha rebut les crítiques unànimes de tots els partits parlamentaris, de tots els mitjans de manipulació mediàtica, de bona part dels opinadors i formadors d'opinió que treuen cara, veu o ploma als diversos mitjans de comunicació... La llosa del silenci sobre les raons dels vaguistes ha estat immensa, desproporcionada, absoluta. I

Així ens han explicat els mitjans de comunicació majoritaris la "crisi del Prat". A on som els de baix? Com sempre, a la panxa del bou que no hi neva ni hi plou i els importem una merda per les nostres condicions de vida i de treball. Foto: Pau Juvillà

és que el que està en joc no són només els seus llocs de treball, que per ells mateixos ja justificarien una vaga com aquesta, sinó molt més. Està en joc el dret de vaga mateix i per això aquesta no ha estat una vaga com les altres.

L'episodi del Prat ha estat la visualització d'un conflicte (bravo per les treballadores i treballadors que van defensar correctament el seu lloc de treball de la precarització!) que el poder de l'estat i el capital (amb el suport segur dels sindicats grocs) necessiten per tal de presentar l'eliminació del dret bàsic de vaga com a necessari i imprescindible. En els propers mesos, estigueu-nos segurs, el poder utilitzarà aquest episodi per retallar, minimitzar, aprimar i fer pràcticament invisible un dret bàsic imprescindible de les treballadores i treballadors, el dret de vaga. I no ens hem d'arronsar.

Còmic - Ácido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** Col·lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Patricia Carles, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí i Oscar Purqueras. **Col·laboradors en aquest número:** Plataforma contra la MAT, CSO Can Vies, CSO Pepica la Pilonia, Al Badil Al Chououli Al Taharouri, Miquel-Dídac Piñero, Plataforma Transgènica Fora, Assemblea Pagesa, M. Àngels Rodríguez, Núria Rimbau, El Sueño Igualitario, Correllengua, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau, Mireia Bordonada i Gabriel Serra. **Il·lustracions:** Soca-rel (portada), Josep M. Yago, Ácido Crítico i Sergi Sanjulián. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat i (cronologia) cronocata@cgtcatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

Aquest número del 'Catalunya' s'ha tancat el diumenge 20 d'agost del 2006.

"Cavaller d'un corser" qual crinera és de flames
só jo l'incendiari de mots d'adolescent
Blasmo els déus a ple vol:
l'arraulit bestiar
tem el fuet del meu cant!

I he maridat la lluna...
(Però no dormo amb Ella si el fillisteu governa
els meus domenyis!)

"Canto la lluita" de Joan Salvat-Papasseit dins
'L'irradiador del port i les gavines'

REPORTATGE

Les mesures de la reforma es poden afegir en la llarga llista de renúncies del sindicalisme groc i institucional de ccoo i ugt

Es privarà del dret de subsistència a persones per no tenir els quinze anys efectius cotitzats

SEGURETAT SOCIAL

La seva reforma ens roba més drets

Text: **Pepe Berlanga**, secretari general de la Federació de Catalunya de Sindicats de Banca, Borsa, Estalvi, Entitats de Crèdit, Assegurances i Oficines i Despatxos de la CGT de Catalunya.
Fotos: **Mireia Bordonada**.

Culminat el procés de negociació de la Reforma Laboral Versió 2006, els mateixos interlocutors socials, en representació de totes i tots nosaltres, han subscrit un nou acord, un nou pilar sobre el qual sustentar les diverses mesures d'ajustament que, novament, precedeixen a la inqüestionable pèrdua de drets encara que ho emmascarin sota l'eufemisme que pretenen assegurar el futur i reduir les llacunes de protecció del sistema.

Ja durant la negociació de la Reforma Laboral. Setembre de 2006

forma Laboral van anticipar entre insinuacions que, paral·lelament, estaven negociant una reforma de les prestacions de la Seguretat Social, reproduint, com en l'anterior, la metodologia del silenci més absolut sobre el desenvolupament de les negociacions i els seus continguts concrets, d'amagat, inclús, dels propis afiliats als sindicats signants.

Aquest nou procés sorgiria a partir de les proposicions governamentals realitzades el mes de novembre de l'any passat i que contemplaven "totes les prestacions del sistema, no limitant-se solament a la jubilació, advocant per perllongar la vida laboral, vincular més la relació entre aportacions i prestacions i acabar amb les actuals llacunes del sistema de protecció".

Les propostes s'enfilaven amb les recomanacions dels organismes internacionals i anaven encaminades a perllongar la vida laboral "creant incentius eficaços perquè els treballadors puguin optar voluntàriament per perllongar la seva vida laboral, en veure millorades les seves prestacions... més incentius als empresaris per mantenir en actiu els treballadors i les treballadores veteranes... desincentivar l'abandonament anticipat de la vida laboral".

D'altra banda, plantejaven més vinculació entre aportacions i prestacions (un mandat del Pacte de Toledo) "generant més possibilitats de millorar les bases de cotització i incentius més importants a les carreteres més llargues... reduint les possibilitats de disminuir els requisits legals per obtenir una prestació".

També pretenien, entre unes altres coses, acabar amb "les llacunes" de protecció del sistema, ampliar la pensió de viduitat cap a noves situacions familiars de dependència econòmica, corregir la situació "actual" que dona més protecció a les persones que es jubilen voluntàriament de forma anticipada enfront dels que accedeixen a la jubilació per causa d'acomiadament, establir una major aportació de qui cotitza menys temps... Aquesta bateria de mesures va ser inicialment rebutjada per CCOO "ja que conté mesures contradictòries amb els objectius plantejats pels seus autors, però sobretot, és incoherent amb el contingut del seu Informe presentat davant la Unió Europea. El Govern denunciava un perill i s'abstenia d'analitzar en profunditat

les seves causes i de prendre mesures per evitar o limitar el problema", UGT estava disposada a acceptar-les tal com se'ls va presentar amb uns mínims retocs gairebé inapreciables.

No obstant això, les negociacions van continuar, no presentant una segona proposta governamental fins a febrer d'aquest any 2006 i, a la vista del resultat final, que cadascú tregui les seves pròpies conclusions sobre si els continguts signats el 13 de juliol són substancialment diferents d'aquests inicials, en tot cas, les diverses remors que la reforma de la Seguretat Social estava tancada després de la signatura de la Reforma Laboral el 9 de maig eren certs.

Si comparem l'esborrany del 30

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

de maig, el definitiu deien, no difereix ni en l'ordre ni en els continguts amb el signat mes i mig més tard, és literal.

Això sí, en aquest període que s'ha retardat ha incorporat referències a "bonificacions i reduccions que incentivin l'estabilitat en l'ocupació i la major durada dels contractes".

Encara que pugui considerar-se anecdòtic, no deixa de ser estimable esmentar com únicament el 57% dels membres del Consell Confederal de CCOO (màxim òrgan entre Congressos) va protegir la signatura d'aquesta nova reforma, evidentment a UGT, CEOE, CEPYME i el Govern socialista no va haver-hi el mínim dubte. Ara bé, excepte els actors que van signar l'Acord sobre mesures en matèria de Seguretat Social ningú no ha quedat satisfet.

Els emissaris del desastre del sistema auguren que no resol les incontestables llacunes i la crisi de sostenibilitat a futur, que és més del mateix, una altra decepció, que és poc més que una foto.

Segurament, una part de les seves apreciacions siguin certes, especialment que ha estat una posada en escena per enaltir l'ego dels seus protagonistes i que és repetir esquemes i recomanacions ja fixats, en el guió del Pacte de Toledo, recomanacions que anticipaven els continguts de les mesures plasmades en aquest, anteriors i posteriors acords.

Perquè és oportú recordar que gran part de les reformes ni són noves ni són diferents a aquelles que des de 1985 apliquen els diferents(?) governs que han alternat el seu mandat en el Palau de la Moncloa, és a dir:

-1985: modificació de la quantitat a percebre a la jubilació, fins aleshores la base era la resultant de les 24 mensualitats anteriors al fet causant; a partir d'aquest any, 8 anualitats (va provocar una vaga general convocada per CGT -llavors CNT-, CCOO i altres forces sindicals, excepte UGT).

-1997: després de l'aprovació del Pacte de Toledo, el 1995 s'amplia el període de càlcul exigible a 15 anys.

-2001: jubilació anticipada per a qui no hagués cotitzat abans de 1967 (concertada entre el Govern del PP, CEOE i CCOO).

Després d'aquesta necessària prèvia, coneixem els continguts específics de l'acord lliurats a beneficiar un percentatge molt reduït de qui perceben prestacions de la Seguretat Social concentrant aquestes millores en algunes de les pensions mínimes, orfandat, extensió del complement de mínims en la incapacitat permanent..., conseqüentment, es milloren algunes pensions no contributives i es rebaixen les contributives.

De què estem parlant?

Text: **Pepe Berlanga**, secretari general de la Federació de Catalunya de Sindicats de Banca, Borsa, Estalvi, Entitats de Crèdit, Assegurances i Oficines i Despatxos de la CGT de Catalunya.
Foto: **Mireia Bordonada**

Tant com hem anat explicant fins ara, una part important del que s'ha acordat es correspon amb el desenvolupament, quan no reiteració, de les quinze recomanacions emanades del Pacte de Toledo, per tant, el resultat necessàriament serà negatiu per als interessos dels treballadors i treballadores per la pèrdua de drets que generant. Per això, realitzarem un repàs per les qüestions més significatives del document signat:

Pensió de jubilació

Hi ha una retallada substancial que endureix els requisits exigibles per al còmput del període mínim per tenir dret a la pensió de jubilació: ara, s'exigeixen 15 anys de cotització per tenir-hi dret, però la jurisprudència va fer incorporar que a l'efecte d'arribar al dret es computarien també els dies quota, és a dir els dies equivalents de cotització per pagues extra que van prorratejar en les dotze bases de cotització de l'any. El resultat és que a dia d'avui cal tenir 12,87 (13) anys cotitzats per arribar als 15 exigits normativament. És a dir, de necessitar 4.700 dies cotitzats es passa als 15 anys efectius (365 dies/any x 15 anys = 5.475 dies).

D'altra banda, el Tribunal Suprem va interpretar recentment que la cotització a temps parcial d'una hora o per un temps X al dia equivalia a un dia de cotització, encara que la prestació fos a temps parcial; ho va fer en defensa de la igualtat de gènere en entendre que són bàsicament les dones les afectades pel contracte a temps parcial i per les dificultats per arribar a les manques de cotització necessàries per a la jubilació. Amb l'acord, tot apunta a una reculada en aquesta interpretació.

Jubilació parcial i contracte de relleu

S'entorpeix l'accés amb noves dificultats incrementant l'edat que passa de 60 a 61 anys, de 15 anys cotitzats passarà a necessitar 30, quant a la jornada de treball passa del 15 al 25 %.

Algunes mesures poden fins a ser positives per a evitar situacions fraudulentes, però s'ha assentat una línia obstruccionista. D'altra banda, es fixa un coeficient reductor del 7,5% (abans era del 8%) als treballadors i treballadores que acreditin entre 30 i 34 anys de cotització.

Incentius per retardar l'edat de jubilació

Qui decideixi perllongar la seva vida laboral més enllà dels 65 anys se'l compensarà amb un augment de la pensió per cada any que endarrerixi voluntàriament aquesta opció. En el cas d'haver cotitzat més de 40 anys, serà un 3%, no podent superar-se mai la pensió màxima.

Incapacitat Temporal

La incapacitat temporal (IT) derivada de contingències professionals es modifica, recuperant que quan perduri després de l'extinció del contracte de treball no consumirà atur. Però la resta de les fortes retallades derivats dels acords del 2001 i de la nova reformulació fixada per la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat de 2006 (va fixar que no podrà prorrogar-se més de sis mesos, una vegada superats els 12 inicials, i si persistís la possible curació s'establirà un nou període de fins a sis mesos d'incapacitat provisional, d'aquesta manera s'actua en benefici de les mütues que veuen com els costos que havien d'assumir fins a un màxim de 30 mesos queda comprimit a 18 mesos). Una vegada esgotat aquest període no es podrà iniciar una altra IT fins a transcorreguts sis mesos de cotització, tret que l'INSS acreditï que es correspon amb un procés diferent.

Incapacitat permanent

S'assegura la retallada d'aquestes

pensions a l'establir-se que el càlcul de la pensió es relacionarà amb tota la vida laboral efectiva o potencial, aquesta circumstància resultarà especialment onerosa per a qui estant prop de l'edat de jubilació no disposen de molts anys de cotització. Per a la Gran Invalidesa es redueix el complement per a pensions superiors i s'incrementa en les inferiors.

Pensió de viduïtat

Es transforma el perfil de la pensió de viduïtat, a la qual ara es tenia dret com a resultat de la contribució al sistema, a partir de l'acord es percebrà en funció que existeixi dependència econòmica dels ingressos del mort. S'haurà d'acreditar com a mínim dos anys de vincle conjugal o fills comuns amb dret a pensió d'orfandat. S'amplia aquesta prestació a les parelles de fet que demostrin "un llarg període de convivència"; en el cas de fills comuns amb dret a pensió d'orfandat la dependència exigida serà superior al 50% en el cas de tenir fills o de més del 75% si no n'hi hagués.

Pensió d'orfandat

Les pensions de viduïtat baixes no limitaran les d'orfandat. En els casos de parelles de fet sense dret a pensió de viduïtat s'incrementarà la quantia de la pensió d'orfandat.

Règims especials

S'implantarà la passada al Règim General de les empleades de la llar

que fins ara estaven en un Règim Especial, amb cotitzacions més baixes, aquest traspàs suposarà no només tenir les mateixes condicions que la resta de treballadors sinó que alhora suposarà incrementar les cotitzacions. Quant als temporers del camp, també s'incorporaran al Règim General, en un període de 10 anys, conseqüentment, increment de cotitzacions.

Rebaixa de cotitzacions

La Seguretat Social finançarà el 40% de les cotitzacions quan les empreses mantinguin treballant a qui tinguin 59 anys i una antiguitat mínima de cinc anys. Actualment, es finançaven les cotitzacions per a aquells treballadors que tinguessin entre 60 i 64 anys, a partir dels 60 el 50% i fins a arribar als 64, que era el 90%, proporcionalment.

Conclusions

Els pesats missatges que el sistema està a punt de trencar-se arriben a ja fins al paroxisme. En la dècada dels 90, aquests ocells de mal avany argumentaven que a principis del 2000 seria inassumible el cost de les pensions, no obstant això, fins a aquí hem arribat i ara situen el cataclisme a mitjan la segona dècada d'aquest segle.

Se'ns culpabilitza del possible dèficit econòmic del sistema, a pesar que en l'actualitat el Fons de Reserva reuneix més de 30.000 milions d'euros, quan el 40% dels pensionistes cobren menys de 450 euros mensuals. Mentre nosaltres hem d'estrenyer-nos el cinturó acceptant les retallades, els empresaris reben contínues subvencions a la contractació o se li retallen les cotitzacions. L'aplicació d'aquestes mesures afectarà principalment aquells col·lectius als quals els serà més difícil agrupar extensos períodes de cotització, o sigui, immigrants, precaris temporals, treballs a mitjan jornada, per hores...

La prolongació del període laboral és una mesura totalment insolidària, que xoca frontalment amb el repartiment del treball. Han desaprofitat l'oportunitat per reconèixer el període de servei militar obligatori, objecció de consciència i PSS com a temps cotitzat a l'efecte del càlcul de prestacions, a pesar de ser una qüestió que porta temps sobre la Taula del Pacte de Toledo. Això sí, no els va faltar rapidesa, causant estupor, per no dir vergonya, que mentre es tractaven aquests temes i s'originen aquests ajustaments "les seves senyories" es concedeixen el dret a la pensió màxima quan arribin als 11 anys de mandat, i qui no arribi a aquest requisit temporal percebrà un extra fins a igualar la pensió màxima.

Catalunya. Setembre de 2006

Amb la nova reforma, "la Banca hi torna a guanyar"

Text: **Desiderio Martín**, Gabinet d'Estudis Confederales de la CGT.
Foto: **Mireia Bordonada**.

El 13 de juliol, el Govern de l'Estat, CEOE-CEPYME, CCOO i UGT van signar una nova Reforma de la Seguretat Social. Les pensions públiques tornen a ser agredides i la Banca, novament, hi guanya. Aquest nou Pacte Social es troba relacionat directament amb la Reforma Laboral, aprovada per Decret Llei el 9 de juny de 2006.

El 1985, es produeix la primera gran reforma de la Seguretat Social, endurant els requisits d'accessibilitat per tenir dret a pensió contributiva i allargant el període de càlcul (baixant d'aquesta forma la quantitat de la pensió). El gran pacte polític denominat Pacte de Toledo el 95 estableix les bases per a la segona gran contrareforma el 1997 (racionalització del sistema de pensions i seguretat social), la qual allarga el període de càlcul de 2 a 8 anys -de forma progressiva en el temps-, amb la consegüent "rebaixa" de la quantitat de la pensió.

El Pacte de Toledo es revisa en el 2003, en línia amb les polítiques liberalitzadores de la Comissió Europea de reducció de les despeses socials i deixar en mans del "mercat" la cobertura de les nostres pensions i de la nostra salut.

Signada la Reforma Laboral 2006 que actua directament sobre els costos laborals: reducció de quotes patronals a la seguretat social, subvenció de contractes i acomiadaments encara més barats, la reforma de la Seguretat Social ve a apuntalar les condicions de precarització i flexibilitat de la mà d'obra, perquè, d'aquesta manera, es garanteixi la seguretat empresarial i la llibertat "absoluta" del capital, cada vegada amb menys límits i menys regulacions.

Les conseqüències d'aquestes polítiques -les bases ideològiques de les quals i materials són al Pacte de Toledo signat ja fa uns anys-, denominades eufemísticament d'assegurament "del sistema de les pensions", han comportat, d'una banda, reduccions relatives de les pensions: reducció d'un 30,7 per cent en l'increment dels nous pensionistes, conseqüència directa de l'enduriment en els requisits per tenir dret a prestació i una pèrdua o disminució en la quantitat de les pensions en més d'un 3 per cent (conseqüència d'augmentar el període de càlcul de vuit a quinze anys).

Per altra banda, les bases ideolò-

giques es modifiquen i avui les pensions públiques enlloc de ser un dret subjectiu de les persones -és a dir ser considerat com un dret social i per tant fonamental- són percebudes per la ciutadania com un servei que presta el mercat i que serà millor o pitjor en funció de la capacitat d'estalvi i inversió que el ciutadà o la ciutadana de forma individual, sigui capaç de generar. El Pacte de Toledo separa les fonts de finançament (sector contributiu i sector no contributiu) i fomenta la contributivitat, el que significa que qui més capacitat de poder adquisitiu té, millors pensions tindrà. Això dinamita els principis de solidaritat, repartiment i suficiència, desviant cada vegada més recursos públics cap a fons privats i transferint recursos públics a mans privades d'empresaris.

Des de 1997, any de la Reforma del període de càlcul (de 8 a 15 anys) i de la Reforma Laboral que instaura els contractes de foment d'ocupació subvencionats sobre quotes en la Seguretat Social, els empresaris han rebut fons públics equivalents a tres bilions de les antigues pessetes per aquestes bonificacions.

La Reforma Laboral del 2006 ho garanteix als empresaris a través de la reducció de quotes i quantitat de diners per contracte durant 3 anys, ja que només en el període 2006/2007 l'Estat transferirà 4.274 milions d'euros als empresaris.

Les mesures concretes:

• **Període de càlcul:** Dels 12,87 anys actuals (15 anys incloses les pagues extraordinàries), es passa de forma gradual a 15 anys efectius. És a dir de 4.700 dies actuals, passem a 5.475 dies. Què significa això per a la gent?, doncs senzillament que el 3,38% de les persones assalariades que ara tindrien dret a pensió contributiva deixen de tenir-lo i haurien de treballar (cotitzar) durant 2,12 anys més per tenir dret a aquesta pensió contributiva. A qui afecta especialment?: a treballadors i treballadores autònoms, a les persones que treballen en el règim agrari i a les empleades de llar.

• **Retard en la jubilació anticipada:** llevat de qui hagi cotitzat abans de l'1-1-67 (mutualistes), la jubilació anticipada passa dels 60 anys als 61. Al mateix temps, s'endureixen els requisits per a la jubilació parcial: el jubilat parcial treballarà un 25% (ara el 15%) de la jornada total tret que:
- la seva antiguitat en l'empresa sigui almenys de 6 anys,
- el rellevista sigui contractat indefinidament i a jornada completa, tingui cotitzats 30 anys,
- el treballador o treballadora rellevista, si no ocupa un lloc similar, tindrà una base de cotització del 65% de les del rellevat.
El govern considera que el contracte de relleu surt molt car i d'a-

questa manera (enduriment de les condicions d'accessibilitat) disminuirà la quantitat de contractes de relleu de forma significativa.

• **Incapacitat Permanent (IP):** els apartats duen a text una filosofia àmpliament difosa al llarg de la vida laboral: "...els treballadors/es amb carreres de cotització curtes o molt curtes, busquen en la IP una via d'accés ràpida a la prestació..." és la història del famós "frau", quan en la pràctica el que suposa no només és la dificultat per al reconeixement de Pensió, la qual augmenta, sinó l'afany recaptatori, sobre la base de la reducció de la quantitat segons els anys de cotització.

• **Supressió de la jubilació abans dels 52 anys,** la qual es troba estipulada fins ara per certs règims especials.

• **Pensió de Viduïtat:** amb el conte de l'increment del percentatge de viduïtat (augmentarà l'actual 55%), la reforma és de les que més calat poden tenir, si tenim en compte la "miserabilitat" de la major part d'aquestes pensions. Així s'acorda que es tindrà dret a pensió de viduïtat sempre que:
- Es dugui més de dos anys casats (amb excepció de la defunció per accident).
- Les parelles de fet han de demostrar la convivència durant un període ampli (es determinarà de forma reglamentària) i en el cas que qui sobrevisqui depengui del mort en més del 50% dels seus ingressos, sempre que existeixin fills comuns, i si no n'hi hagués la dependència per demostrar seria del 75%. Fins ara, aquesta pensió tenia el caràcter d'universal, a partir d'aquesta reforma, el seu caràcter serà de renda de substitució. Aquest criteri és defensat des de fa molt temps per la Comissió Europea.

• **S'incentiva el retard en l'edat de jubilació** i es penalitza la jubilació anticipada: el Consell Europeu del 2004 insisteix en la necessitat de perllongar la vida laboral i incrementar les taxes d'activitat entre les persones de 55 i 64 anys. Els seus objectius marcats i recollits pels diferents Plans de Reforma de cadascun dels estats membres són allargar d'aquí al 2010 la jubilació en cinc anys, és a dir passar de l'actual mitjana de 61 anys als 66 anys. La UE té molt clar que cada any de retard en l'edat de jubilació disminueix la despesa pública en pensions entre un 0,6% i un 1% del PIB.

Ens roben els drets i callem?

Desiderio Martín

Res de nou sota el sol amb la nova reforma de la Seguretat Social, tret que cada vegada ens trobem més cremats i -ara com ara-, amb cap resistència global i consistent a aquests plans de reforma -bé del mercat de treball, bé dels sistemes públics de pensions-, que de forma global i calculada es troben orientats -i materialitzats- a la reducció de la despesa social i a la desregulació de drets, fins a ara considerats "intocables".

Els drets violats són concrets:

- Es priva del dret a pensió a un nombre important de treballadors i treballadores per no tenir els 15 anys efectius.
- Es priva del dret de pensió als treballadors i les treballadores menors de 52 anys en treballs tòxics i penosos.
- Es priva del dret de pensió a qui quedant-se vidus o vídues, no reuneixin els requisits fixats.
- Es nega la jubilació parcial a una gran part de treballadors i treballadores que ara tenien possibilitat d'accés.
- S'eliminen quanties i per tant dret a percebre pensió, en les Incapacitats Permanents.
- S'incentiva un sistema recaptatori i productivista, segrestant temps de vida i pensió suficient, en incentivar el retard en l'edat de jubilació.
- S'afebleixen els principis de repartiment, solidaritat i suficiència del nostre sistema públic de pensions, a l'aprofundir en la contributivitat de tota la vida laboral i es facilita que la banca assumeixi cada vegada més aquest 8,8% del PIB que suposen les nostres pensions públiques (60.000 milions d'euros). El mercat privat, sobretot el financer, sempre ha considerat que el mos de la seguretat Social és massa apètitós, com per a seguir sent "monopoli" del sistema públic.

La política institucional, vingui de la Comissió Europea, dels governs dels diferents països de la UE, o dels "agents socials" (CEOE, CCOO i UGT), actua directament contra els valors i interessos de les persones assalariades, treballin o no, es trobin jubilades o simplement se'ls consideri "persones inactives". Aquesta política posa l'accent en el mercat, i... així ens va.

CGT no pot quedar-se en la flexió sobre el grau de racionalitat o irracionalitat que les diferents polítiques de governs, empresaris i sindicats majoritaris discuteixen i sancionen. El nostre compromís és amb la realitat social i dels debats i les reflexions hem de passar a la mobilització de les nostres idees perquè aquestes compleixin el paper de transformar aquesta realitat complexa i difícil.

TREBALL-ECONOMIA

Un dia caldrà mirar com és possible que cada cop que hi ha una lluita hi hagi els mateixos desactivant-la malgrat s'autoanomenin sindicats

En temps difícils per a la causa obrera ens queda l'espai de la lluita

Expedients contra els delegats de CGT a Honeywell

Sindicat Metal·lúrgic de Barcelona de la CGT

A Benedicto Martino i Nicolás Martino, delegats de CGT i membres del Comitè d'Empresa a Honeywell, se'ls va obrir un expedient contradictori per uns fets ocorreguts fora dels recintes fabrils. El passat 24 de maig, la Secció Sindical de la CGT a Honeywell Materials de Frícció, va decidir amb el suport dels companys de la CGT de Barcelona i el Baix Llobregat, realitzar un piquet pacífic i informatiu, repartint unes octavetes en suport amb el company Benedicto Martino que estava sancionat anteriorment amb dos mesos d'ocupació i sou, sanció que ja havia estat recorreguda i el judici de la qual estava previst per l'11 de juliol. No quedant satisfeta la Direcció de l'empresa amb l'obertura d'expedients informatius i sancions ja imposades a altres delegats de la CGT, decideix obrir un altre expedient contradictori als companys.

La Secció Sindical de la CGT a Honeywell és sotmesa a una forta repressió per part de l'empresa, ajudada per alguns individus que es fan anomenar "representants dels treballadors", amb l'única finalitat d'anul·lar-nos com a Secció Sindical de cara a les eleccions sindicals que han de tenir lloc d'aquí a uns mesos.

El 10 de juliol, l'empresa va donar un pas més en la seva campanya repressiva i decideix acomiadar els dos companys. Per fer front a això, la CGT va convocar una concentració a les portes de l'empresa, situada a la Zona Franca, el 24 i 25 de juliol amb repartiment d'octavetes, i es pensava convocar noves mobilitzacions, sense excloure la convocatòria d'una vaga indefinida.

La Secció Sindical de CGT també va sol·licitar una reunió extraordinària del Comitè d'Empresa per demanar el seu suport a la campanya per la readmissió. En la reunió del 24 de juliol, amb tan sols vuit delegats, dos de CCOO, dos d'UGT i quatre de la CGT, no es va assolir aconseguir el suport de CCOO ni d'UGT, que només es van comprometre a donar suport i respectar serà la decisió que prenguin en les urnes dels treballadors de la planta de Barcelona, on es proposarà la vaga indefinida si no es readmet els companys acomiadats.

FEMEC-CGT

Braun, nova capitulació del sindicalisme institucional

Les mobilitzacions de la plantilla de Braun contra el tancament de la factoria d'Esplugues de Llobregat (vegeu "Catalunya" de juny i juliol), que afectaria uns 760 treballadors i treballadores, van seguir endavant. Per donar continuïtat a les mobilitzacions, en assemblea realitzada el 16 de juny van acordar la convocatòria de dos dies de vaga per setmana a partir del 26 de juny fins al 21 de juliol, últim dia feiner abans de las vacances per a la meitat de la plantilla.

El 27 de juny, més de 300 treballadors de Braun es van manifestar des de la fàbrica fins a l'Ajuntament d'Esplugues on van fer lliurament d'un manifest, durant el trajecte van tallar els accessos a la Ronda de Dalt i van interrompre el servei del Trambaix. La manifestació va coincidir amb la primera jornada d'aturades de tres hores per torn convocada pel Comitè d'Empresa.

El 5 de juliol, mentre els directius de l'empresa feien als sindicats una nova oferta d'indemnitzacions, tenia lloc a l'exterior una concentració de més de 300 treballadors, això va provocar que els directius de l'empresa i els seus advocats no s'atrevisin a sortir al carrer i van demanar protecció policial després de fer-se les víctimes dient que els treballadors els tenien retinguts. Van sortir al cap de vuit hores escortats per una unitat antiavalots de la policia, enmig d'una escridassa general.

El 10 de juliol, uns 500 treballadors de Braun es van manifestar davant la seu del Departament de Treball i Indústria a Barcelona, on tenia lloc una reunió entre empresa-sindicats-Generalitat per intentar donar una sortida al conflicte, i després es van manifestar fins al passeig de Colom.

Uns 500 treballadors de Braun es van manifestar el 17 de juliol a Madrid davant la seu de la matriu de Braun, la nord-americana Procter & Gamble, on van llançar ous plens de pintura i posteriorment davant del Ministeri d'Indústria. Membres del Comitè d'Empresa de Braun van ser rebuts per responsables de la multinacional a qui van exposar la seva total oposició al tancament de la fàbrica i el seu trasllat a un altre país.

El 18 de juliol, uns 300 treballadors de Braun i uns altres 300 de Domar, una empresa de Martorelles afectada per un expedient de tancament, van tallar la Ronda Litoral, després que les respectives reunions entre empreses i comitès d'empresa acabessin sense acords.

Després d'una nova reunió el 20 de juliol entre empresa i comitè sense arribar a cap acord, per al dia 21 el comitè d'empresa va convocar una jornada de vaga de 24 hores, coincidint amb l'últim dia de negociació de l'Expedient de Regulació d'Ocupació. La Direcció de Braun va decidir tancar la factoria i fer sortir els treballadors que cobrien els serveis mínims del torn de nit. Això va provocar que a primera hora del matí uns 600 treballadors es concentrassin a les portes de Braun. A mig matí van tallar durant quasi mitja hora la B-23 a l'altura de Sant Just Desvern i després van ocupar durant 30 minuts un edifici d'oficines del World Trade Center (WTC) Alameda Park de Cornellà on es troben unes oficines de Procter & Gamble, que controla Braun a través de la filial Gillette.

Posteriorment, el vespre del mateix dia, en una nova reunió entre Braun i el comitè d'empresa, CCOO i UGT decideixen per sor-

presa acceptar una nova oferta de la multinacional, firmant una preacord que per tenir validesa hauria de ser ratificat per la plantilla a principis de setembre al tornar de vacances. Des de CGT vam haver de desmentir les informacions apagades en alguns mitjans de comunicació que deien que la CGT també havia signat el preacord.

La decisió de tancament de l'empresa es preveu pel 2008. La llei no permet a Braun decidir unilateralment el tancament, ja que perquè una fàbrica tanqui ho ha d'aprovar la Generalitat o els representants sindicals. Però en el cas d'una empresa amb beneficis, com és el cas de Braun, la Generalitat no ho pot aprovar, ja que l'Estatut dels Treballadors ho impedeix, és a dir, el tancament seria il·legal. Així, l'única opció que li quedaria a Braun per tancar seria que fos acceptat pels representants dels treballadors, i aquí hi ha el problema, l'entreguisme de CCOO i UGT.

Després de l'acord del passat divendres 21 de juliol pel qual UGT i CCOO acceptaven el tancament de la planta de Braun a Esplugues de Llobregat, es va donar un pas decisiu cap a altra actuació del sindicalisme venut i col·laborador que representen aquests sindicats.

Els sindicats que tanquen fàbriques

És evident que formalment no s'ha signat encara el tancament de Braun, ja que el referèndum que s'ha de fer al setembre donarà o no el vistiplau. Però som conscients que el camí preparat i el fet d'haver situat la majoria de la plantilla davant la possibilitat de deixar el treball i tenir una prejubilació encara que sigui en condicions de misèria, fa més difícil que la plantilla rebutgi el que els recomanen els seus sindicats.

La CGT ha fet el que havia de fer, participar en la campanya de mobilitzacions, afegir-se a la campanya de boicot iniciada pels treballadors i treballadores de Braun cap als productes de la multinacional Procter&Gamble, i mostrar el seu rebuig a l'anunci de tancament a Esplugues, ja que no hi ha cap motiu per a dur-lo a terme.

CCOO i UGT intenten justificar la seva posició sindical dient que la plantilla el que vol és cobrar el màxim possible. No obstant això, a CGT pensem que si la plantilla compresa entre els 30 i els 55 anys (427 persones) perd el seu lloc de treball entra en una espiral d'incertesa i precarietat que ningú desitja. Però a més, la pèrdua de llocs de treball significa posar el futur personal i el dels nostres fills cada vegada pitjor.

La CGT entén i defensa que el principal deure d'un sindicat és lluitar contra les polítiques empresarials i sobretot contra els acomiadaments i la destrucció d'ocupació que signifiquen els tancaments d'empreses. En aquesta línia no entenem com uns sindicats que han estat dient el mateix que CGT, que no hi ha causes de cap tipus que justifiquin l'ERO de Braun, poden després entrar a negociar acceptant aquest tancament. Temes com mantenir oberta la factoria amb algunes produccions que permetin l'ocupació de totes les persones que no puguin entrar en procés de jubilació o que voluntàriament vulguin abandonar l'empresa, o la recol·locació voluntària en les empreses que el grup Procter&Gamble té a Catalunya, no han estat contemplats.

Els treballadors i treballadores no podem acontentar-nos amb les engrunes d'un acomiadament quan l'empresa ha obtingut uns beneficis escandalosos en els últims anys.

Catalunya. Setembre de 2006

ENTREVISTA

Entrevista amb Audrey Doré, Michela Reina i Anna Maria Gomez, Secció Sindical de CGT a Lan Center

‘Necessitarem l’ajuda dels companys i companyes’

Josep Garganté

-Podríeu explicar-nos quina és l'empresa en la qual treballem i com funciona?

-Lan Center és una empresa de serveis, la seu de la qual està a Madrid. Es dedica a contractar guies per a Madrid Visió i hostesses per a congressos. Té una delegació a Barcelona des de fa cinc anys on es dedica a la contractació de guies per a Barcelona Tours (el bus turístic privat de Julià Tours).

La plantilla varia segons la temporada, d'uns 20 treballadors a l'hivern fins a 40 a l'estiu. Tots els guies tenen contractes d'obra i servei, des de fa cinc anys ningú ha tingut contracte indefinit. Actualment, la meitat de la plantilla està contractada per ETT.

-Sabem que van acomiadar una companya per muntar eleccions sindicals amb CGT. Com ha quedat aquest assumpte?

-La companya Audrey Doré fou acomiadada al novembre de 2005 en convocar eleccions sindicals amb CGT. Va denunciar l'empresa per negar les llibertats sindicals, dret constitucional de tots els treballadors, i se li va reconèixer l'acomiadament nul pel jutjat social al març de 2006. L'empresa li va negar la reincorporació durant tres setmanes, intentant convèncer-la d'abandonar l'empresa a canvi d'una indemnització econòmica. En rebutjar la indemnització, l'empresa la va recol·locar en un altre lloc al·legant que la direcció de Barcelona Tours no volia veure-la en els autobusos. Havia d'estar al carrer durant 8 hores al dia suposadament controlant la puntualitat dels relleus dels seus companys. És a dir que no feia res durant gairebé

Les companyes guies turístiques de la CGT de Catalunya.

8 hores cada dia. Es va denunciar la reincorporació irregular i al maig es va reincorporar al seu lloc de treball a bord dels busos.

La història sindical de Lan Center és bastant dolorosa. Al maig de 2003, es va crear el Comitè d'Empresa amb CCOO. L'empresa sempre es va mostrar hostil i sense ganes de cooperar amb el Comitè. Aquest va posar 21 denúncies a Lan Center durant els seus nou mesos de mandat. Al febrer de 2004, la direcció de Julià Tours, propietària dels busos de Barcelona Tours i client de Lan Center, va convocar els guies en petits grups per forçar-los a revocar el Comitè d'Empresa. Textualment: "O signeu la revocació o Barcelona Tours rescindirà de Lan Center". La revocació es va fer efectiva per una petita majoria.

A l'abril de 2004, una companya d'UGT es va presentar a les eleccions sindicals. Se'n va anar de l'empresa a l'abril de 2005. En convocar noves eleccions al novembre de 2005 amb CGT, vam sofrir la repressió de l'empresa amb l'acomiadament de la candidata i enca-

ra, per qüestions de lentitud jurídica, vam seguir sense delegada sindical.

Arran de l'acomiadament de l'Audrey, la plantilla va trigar uns mesos a superar la por a l'empresa i es va crear la Secció Sindical de CGT al març de 2006. Casualment, des que existeix la Secció Sindical, Barcelona Tours contracta guies a través d'una ETT i aquesta situació amenaça amb l'acomiadament de tots les guies de Lan Center per no tenir treball en temporada baixa. De fet, la direcció de Lan Center va dir clarament als seus treballadors al març que si es reincorporava l'Audrey a la plantilla, Barcelona Tours rescindiria el contracte amb Lan Center.

La persecució sindical que sofrim no és només per part de Lan Center sinó també per part de Barcelona Tours.

-En aquests moments, quines són les reivindicacions bàsiques dels treballadors i quina disposició té l'empresa per negociar?

-El principal ara i el que més ens preocupa és mantenir els llocs de treball ja que és més que probable

que els guies de Lan Center es quedin sense treball a l'octubre. Volem que la nostra delegada sindical (quan la puguem tenir) pugui també negociar els següents temes:

-Tenir contractes indefinits i no d'obra i servei ja que els considerem fraudulents.

-Tenir un calendari anual de treball i dies lliures a principi d'any.

-Que es compleixin els contractes a temps complet o temps parcial ja que cobrem per hora treballada, amb el que mai vam cobrar exactament l'estipulat en el contracte.

-Cobrar les hores extra com a tals i no com a hores normals.

-Cobrar els dies festius nacionals ja que l'empresa s'hi nega.

-Garantir que el lloc de treball estigui adequadament condicionat a l'estació de l'any.

-Tenir un rebut al lliurar els diners que cobrem durant el dia per evitar sospites en cas de robatori.

L'empresa mai no s'ha mostrat col·laboradora amb els diferents sindicats i mai no ha complert les seves promeses amb els representants dels treballadors.

-Com veieu el futur de l'empresa i la de la secció sindical?

-La Secció Sindical seguirà reivindicant els drets dels treballadors i les treballadores mentre existeixi l'empresa. La tardor s'anuncia molt dura per la més que probable pèrdua dels nostres llocs de treball i farem tot el possible per defensar-los mitjançant accions directes i legals. Probablement, necessitarem ajuda dels companys i companyes de CGT per organitzar concentracions i manifestacions.

Per contactar amb nosaltres, podeu trucar al 652 220 300 (Audrey) o escriure a audreydores54@hotmail.com

LA MIRADA INDISCRETA

Federacions sectorials

Emili Cortavitarte Carral

Les federacions sectorials (agrupacions dels sindicats i dels nuclis d'afiliats i afiliades -integrats en sindicats d'activitats diverses o sindicats únics- del mateix sector) són un fet històric i brillant de la història del sindicalisme revolucionari i de l'anarcosindicalisme.

A Catalunya van néixer com a conseqüència lògica de l'evolució dels sindicats d'ofici als sindicats únics o sectorials i com a resposta a l'organització patronal revitalitzada pels beneficis obtinguts amb la I Guerra Mundial. La CNT catalana aprovà al seu congrés de 1918 la formació de federacions d'indústria que agrupessin els sindicats i afiliats del mateix sector de la producció.

L'experiència trigarà uns anys en arribar al conjunt de la Confederació, fonamentalment per la repressió (pistolisme dels anys 10 i 20) i la clandestinitat (dictadura de Primo de Rivera). En el congrés extraordinari de 1931 (Madrid) la ponència que proposava la constitució de federacions d'indústria, defensa entre d'altres per Peiró i Quintanilla, va obtenir un suport molt important entre els sindicats confederals i només una minoria (amb destacats militants de la FAI; encara que no tots: Francisco Ascaso va ser un ferm defensor en el Sindicat Tèxtil de Barcelona) es van oposar, argumentant la preponderància del territori.

Joan Peiró havia avançat els seus arguments favorables en una sèrie d'articles a la publicació gallega 'Despertad!' i en el congrés va tornar a insistir en els dos eixos fonamentals: donar resposta a la cada vegada major concentració del capitalisme i preparar "l'estructuració de l'aparell econòmic del demà".

Malgrat l'espontaneïtat i la necessitat provocada per la fugida dels patrons, fóra difícil d'explicar les col·lectivitats sense els mecanismes bàsics de la coordinació i la capacitat organitzativa de les federacions sectorials. Què haguessin fet les indústries o sectors agrícoles, clau en època de revolució i de guerra, sense l'estructuració i la voluntat sectorials? Competir entre elles?

Durant bona part de l'oposició clandestina a l'interior i a l'exili, cada vegada que hi havia un raig d'esperança d'enderrocar la dictadura franquista, apareixia la importància de les federacions d'indústria o sectorials com a elements claus en la possible reconstrucció econòmica, laboral i social d'un territori devastat i lliurat a les grans fortunes, l'Església i l'exèrcit colpista.

Denuncien les condicions laborals al Bus Turístic de Barcelona

Secció Sindical CGT Lan Center

Es els autobusos turístics de l'empresa Barcelona Tours, pertanyents al grup Julià Tours, no tenen aire condicionat. CGT ho ha denunciat a l'Àrea de Salut de la Conselleria de Treball i a Inspecció de Treball.

Turistes i treballadors han tingut problemes de salut, marejos, vòmits i lipotímies per la inexistència d'aire condicionat, sent penosa la imatge que es duen els turistes de Barcelona que agafen algun dels

15 autobusos turístics que gestiona Julià Tours. L'empresa porta cinc anys, des de març de 2001, circulant per la ciutat. En els seus autobusos no hi ha aire condicionat per a l'estiu i la calefacció en l'hivern és totalment insuficient.

El càlcul aproximat de turistes que diàriament agafen aquests autobusos a l'estiu és de 1.500. Els treballadors i treballadores de plantilla són 20 guies amb contracte d'obra i servei, 15 més d'ETT i 35 conductors, tots ells s'han vist afectats d'una forma o altra per l'o-

nada de calor que estem patint. L'única actuació que està fent l'empresa a cap després de les queixes dels treballadors ha estat instal·lar uns ventiladors, en els llocs del conductor i del guia.

S'ha posat en coneixement de Julià Tours, la qual al·legava problemes tècnics per a la instal·lació de l'aire condicionat, se li han passat les dades de l'empresa que va instal·lar els aires condicionats en el Bus Turístic de TMB, perquè procedís a la seva instal·lació, tot i que continuaven que als seus busos

no es podia instal·lar. També ens resulta sospitós que tots els vehicles de servei públic tenen l'obligació de dur aire condicionat per a passar la ITV i aquests autobusos la passen sense dur-lo, tots van a un centre de ITV en Viladecavalls a 40 quilòmetres de Barcelona. No entenem ni que vagin a un lloc tan allunyat, ni com passen la ITV.

La forma de tractar els treballadors i les treballadores a Barcelona Tours ha fet que en els cinc anys de funcionament hi hagin passat més de 200 persones.

L'ALTRA REALITAT

Algunes vegades, només algunes, res no és el que sembla ser

Pepe Berlanga

Això era i no era la història d'una comunitat on eren ferrosos defensors de la Declaració Universal dels Drets Humans i, molt particularment, d'aquell extrem que establia que tot individu té dret a la llibertat d'opinió i d'expressió; aquest dret inclou el de no ser molestat a causa de les seves opinions, el d'investigar i rebre informacions i opinions, i el de difondre-les, sense limitació de fronteres, per qualsevol mitjà d'expressió.

La base sobre la qual se sustentava aquesta comunitat era la participació, interpretada en el significat més extens d'aquesta: prendre part en alguna cosa, opinar. I establien que la participació era un dels cinc principis de la democràcia, que sense ella no és possible transformar en realitat cap dels altres principis: igualtat, llibertat, diversitat i solidaritat.

En l'exercici d'aquesta participació consideraven que opinar, discutir sobre les raons, probabilitats o conjectures referents a la veritat o certesa d'alguna cosa, no era dolent, més aviat al contrari, reforçava vincles entre els membres de la comunitat, ja que concebien que una de les reivindicacions que sempre ha defensat la classe treballadora amb més tenacitat ha estat el dret d'expressió, de crítica, de lliure examen que deien els anarquistes. Per a ells decidir era resoldre, prendre una determinació i sempre es reconeixia que dissentir del parer o de la conducta d'una altra persona, era el desacomunat; a pesar d'això, no estava mal vist no coincidir en les opinions, és més, es fomentaven aquestes divergències i conseqüentment se sabia i podia discrepar.

No obstant això, va arribar un moment que algú crespant, però amb respecte, va exclamar "no hi ha dret!", dita aquesta exclamació com a protesta davant alguna cosa que es considerava injusta. A partir d'aquest instant, van canviar tots els esquemes. Les normes de conducta que administraven les relacions socials en la comunitat es van trencar en mil trossos. "Anatema", van cridar alguns, "cal que arrenquem d'arrel aquestes desviacions o perdrem la nostra raó de ser". Des d'aquest moment en la comunitat es va convertir en heroicitat discrepar.

P.D.: qualsevol semblança amb la realitat és casual?

Per la readmissió ja dels acomiadats de Seat

Seccions Sindicals CGT Seat i Col·lectiu Catalunya

Els acomiadats i acomiadades per Seta mitjançant l'ERO del passat desembre que va afectar 660 treballadors i treballadores continuen lluitant per la readmissió als seus llocs de treball en les mateixes condicions i amb els mateixos drets que tenien i continuen exigint la retirada de l'expedient de regulació signat per Seat, CCOO, UGT i el govern tripartit de la Generalitat de Catalunya. El 13 de juliol, cinc treballadors i una treballadora acomiadats per la Seat van realitzar una acció a la plaça de Sant Jaume de Barcelona davant la Generalitat, acció que va consistir en despullar-se exhibint una pancarta amb la cita "Així ens ha deixat Volkswagen". Un centenar de persones es van concentrar per donar-los suport seguint la crida de CGT i es van cridar consignes per la readmissió. Durant la concentració, en què van participar altres acomiadats i sindicalistes de la CGT, es va exposar que si al mes de setembre no es readmeten totes les i els acomiadats, es plantejaran realitzar una vaga de fam.

A finals de juliol, s'havien analitzat la meitat de les demandes presentades per treballadors i treballadores acomiadats. Dotze han decretat nuls els acomiadaments, una vintena els qualifiquen d'improcedents i Seat pot triar llavors entre readmetre l'empleat o pagar-li una indemnització més alta i unes 25 han estat desestimades.

Per altra banda, a començaments de juliol, Seat va començar a cridar alguns dels empleats acomiadats amb l'ERO que van triar l'opció de reingrés preferent, mesura que segons l'empresa beneficiarà, gradualment, els més de 400 treballadors que van acollir-se a aquesta possibilitat. Aquests treballadors

Foto: Kaoselared

van optar per cobrar la indemnització més baixa (20 dies per any treballat) amb el compromís de tenir preferència en la reincorporació si Seat necessitava reforçar la plantilla, i la reincorporació es produirà mantenint la mateixa categoria però sense el plus d'antiguitat.

Des de l'Assemblea d'Acomiadats i Acomiadades i la CGT es va valorar positivament aquest fet, fruit de la pressió col·lectiva i la solidaritat de la plantilla, però es remarca que aquest anunci era contradictori amb l'actitud de Seat de recórrer davant les sentències favorables als acomiadats que s'estaven produint. A més, segons CGT això és una prova que l'ERO no tenia cap justificació i reclamem que es garanteixi el reingrés de tots els acomiadats abans de final d'any mantenint les condicions laborals i que aquest procés sigui transparent.

Sens dubte que les 12 sentències de nul·litat i més de 25 improcedents (de tots els sindicats i no afiliats), així com l'escalada de pres-

sió social i política que ha arribat fins al Congrés dels Diputats de Madrid, ha pesat perquè tant l'empresa com els signants de l'ERO hagin hagut de començar a parlar del tema. Des del mes de desembre passat, CGT ja deia que no quadraven els comptes: l'engedada a l'abril del segon torn en la línia 2 de Martorell i l'augment de produccions previst pel segon semestre de l'any, amb el llançament del nou model, feien preveure la necessitat de mà d'obra.

Tothom coneix la realitat en els tallers, es veu dia a dia la falta de personal necessari en les cadenes i, a més, s'observa com cada dia companys de nou ingrés, amb contracte relleu, demanen el compte per abandonar l'empresa.

A més, el fet que a sis mesos de l'ERO l'empresa plantegi el reingrés porta CGT a algunes conclusions:

-Queda cada vegada més palès que l'ERO d'acomiadaments ha estat un càstig injustificat per a reprimir i sotmetre més si cap a

aquesta plantilla, en comptes de buscar solucions ja emprades en altres circumstàncies similars en Seat (prejubilacions, suspensions temporals d'ocupació, etc).

-Que existeixen més de 100 companys acomiadats, que en aquest any poden acabar l'atur i, en compliment de l'acord, han d'entrar en el procés de reingrés avisant amb dos mesos d'antelació abans d'acabar l'atur. En aquests casos, no hi ha avenç de les reincorporacions, sinó compliment de l'acord.

-Que els signants de l'ERO han estat còmplices d'aquesta maniobra de l'empresa, amb coneixement o per ineptitud, però en tot cas acceptant i col·laborant amb l'empresa en un frau clar a la plantilla.

-Que qui van consentir aquesta barbaritat d'ERO i no va voler atendre la petició de reunió amb la Coordinadora d'acomiadats no té autoritat ni moral ni sindical que pugui convèncer la plantilla que ara defensen els acomiadats i acomiadades després de set mesos de silenci i oblit.

Vaga del personal eventual de l'Institut Nacional d'Estadística (INE)

Secció Sindical CGT INE

El 28 de juny, la CGT va convocar una jornada de vaga que va afectar el personal eventual de l'INE de les demarcacions de València, Barcelona, Madrid i Biscaia. Aquesta aturada, que va tenir un seguiment majoritari, només afectava el personal eventual de l'Institut i bàsicament s'hi sol·licitava tant l'augment del nombre de places de la convocatòria respecte del nombre de places que es té previst convocar, com la modificació de la valoració dels mèrits en la

fase d'oposició, de tal manera que es reconguin de manera preferent els mèrits professionals aconseguits en l'INE enfront d'uns altres.

Durant els últims 15 anys, l'Institut Nacional d'Estadística ha contractat personal eventual per a la realització d'enquestes estructurals. Encara que ha optat per diverses formes contractuals (interins, contractes d'obra o servei...etc.) el resultat final ha estat la creació d'una gran borsa de treballadors temporals i precaris. L'Administració ha iniciat un procés de conversió d'ocupació temporal en fix mit-

jançant un concurs oposició que tenia en compte els mèrits com determinants en la fase de concurs. Ara vol canviar l'avaluació i acceptar mèrits de procedents d'altres àmbits, inclosos l'empresa privada.

Aquest procés conflueix amb un altre, el de l'externalització de treballs propis de l'INE. Durant aquest any s'ha externalitzat una quantitat significativa d'enquestes, mentre que en aquest procés de consolidació s'ha reduït el nombre de les places que es convoquen respecte de les que en l'actualitat estan ocupades per personal eventual (al

marge de no treure en aquest procés altres places que pel que sembla romanen en una espècie de llimb administratiu).

Sobre aquest aspecte és sobre el que se centrava la segona de les reivindicacions bàsiques de la convocatòria de vaga, l'augment del nombre de places de la convocatòria, de tal manera que es quantifiquin i incloguin en ella totes aquestes places externalitzades, i les de totes les enquestes que, encara que la seva periodicitat és més irregular, es realitzen, unes o altres, anualment.

Sense límits en l'exploració i la precarietat

Atento acomiada 450 treballadors a Barcelona

Secció Sindical CGT Atento i Antonio Aranda

El passat 30 de juny, Atento va acomiadar 181 treballadors i treballadores que realitzaven el servei d'atenció al client de Telefónica 1004 des de la plataforma de Glòries a Barcelona. Atento (filial al 100% de Telefónica) és l'empresa que Telefónica utilitza per atendre i comercialitzar tots els productes que la "gran multinacional" posa en el mercat. El 90% dels acomiadats són dones, gran part d'elles amb càrregues familiars, majors de 50 anys i afiliades a la CGT. Dels 181 acomiadats i acomiadades, 89 eren indefinits i 116 tenien contracte d'obra amb antiguitats superiors als 9 anys.

L'empresa, basant-se en una falsa reducció del servei i de les tasques contractades, va lliurar el passat 15 de juny les cartes d'acomiadament als afectats per la reducció. El Comitè d'Empresa el formen 23 membres, deu de la CGT, set de CCOO i 6 d'UGT.

A més, el 23 de juny, l'empresa va signar amb CCOO i UGT un acord d'oferta de recol·locació per als treballadors indefinits, acomiadant-los tot seguit amb un acord econòmic i d'aquesta manera no es va haver d'enfrontar a múltiples de-

Quin paquet!

Explotació laboral · Repressió sindical
Prepotència empresarial

mandes per acomiadament. Als contractats per obra, se'ls oferia una ridícula indemnització de 13 dies per any treballat; aquests treballadors van decidir majoritàriament demandar Atento. La presidenta del Comitè d'Empresa i secretària general de la Secció Sin-

dical de la CGT a Atento Barcelona va ser acomiadada, en canvi, els delegats dels sindicats firmants no es van veure afectats per la mesura.

El Comitè d'Empresa havia decidit per unanimitat dels tres sindicats convocar vaga els dies 22, 23 i 26 de juny, però després de la sig-

natura de l'acord esmentat, CCOO i UGT van desconvocar la jornada del 26. La CGT ha mostrat en tot moment la seva oposició als acomiadaments realitzats i a allò que s'ha acordat per part d'UGT, CCOO i Atento.

Arran d'aquests acomiadaments i també dels realitzats a Sevilla, la CGT va convocar vaga pels dies 3 i 4 de juliol a tots els centres de Treball d'Atento al territori de l'Estat espanyol, amb un seguiment massiu.

La intenció final de l'empresa passa per reestructurar tots els serveis, acomiadar centenars de treballadors més i acabar deslocalitzant els serveis al Marroc i a Perú.

Més acomiadaments

D'altra banda, i per acabar de completar aquest panorama negatiu, el 12 de juliol Atento va comunicar que havia "perdut" la contracta d'atenció al client de Gas Natural, derivant-se d'això 274 acomiadats i acomiadades a Barcelona (i 114 a Madrid).

Per protestar contra els acomiadaments a Atento i exigir la seva recol·locació, la CGT va convocar concentracions a la seu d'Atento a Barcelona, situada a les Glòries, els dies 25 i 26 de juliol.

OPINIÓ

Suport a les demandes d'auxiliars d'infermeria i tècnics sanitaris

Federació de Sanitat de la CGT de Catalunya

La Confederació General del Treball ha manifestat la seva opinió sobre la problemàtica existent en l'àmbit de les Formacions Professionals Sanitàries. Transcorreguts diversos mesos ha arribat el moment que els sindicats CCOO i UGT i l'Administració donin sortida a aquest conflicte de formació i de qualificació professional. CGT dona suport les reivindicacions d'auxiliars i tècnics i des del primer dia ha col·laborat amb les diferents associacions i plataformes per a dur tota la informació als centres de treball on tenim representació i lluita perquè en l'àmbit de la negociació col·lectiva es recullin les seves legítimes reivindicacions, a diferència del que ha realitzat CCOO i UGT (no inclou de la veritable qualificació d'auxiliars i tècnics sanitaris en l'última reforma de les professions sanitàries, ni tampoc en la negociació col·lectiva de la taula sectorial).

Des de CGT, es lamenta que aquests sindicats no hagin acceptat la inclusió en la comissió d'estudi amb l'administració altres sindicats com el nostre, ja que entenem que en aquest tema i davant la pressió exercida per altres col·legis, la unió de totes les forces sindicals beneficiària la negociació. Interpretem que les reivindicacions d'aquests col·lectius no perjudiquen a altres professionals amb diferent titulació i situats en els mateixos centres on exerceixen els col·lectius d'Auxiliars i Tècnics ja que el Tractat de Bolònia i les experiències en altres països de la Unió Europea així ho confirmen. CGT té previst fer una ronda de contactes amb els responsables polítics i prendrà un paper actiu, buscant la incorporació de més sindicats i associacions.

L'objectiu dels afectats és aconseguir:

- Grau superior (diplomatura) per als tècnics sanitaris de grau mig.
- Inclusió de la qualificació als tècnics sanitaris al nivell 4 (igual que els diplomats).
- Als tècnics sanitaris actuals inclusió automàtica al nivell 4 i facilitació acadèmica per al grau superior.
- Augment de la Formació Acadèmica per als Auxiliars d'Infermeria.
- Inclusió al nivell 3 dels auxiliars d'infermeria.
- Incloure automàticament al nivell 3 als auxiliars d'infermeria actuals.

Per a més informació:
www.nofijos.com

Vaga a la DGT per unes millors condicions laborals

Col·lectiu Catalunya

Com ja informàvem en l'anterior número del "Catalunya", els funcionaris de la Direcció General de Trànsit a Barcelona van iniciar un seguit de jornades de vaga parcial indefinida (de 12:30h fins al final de la jornada) per a reclamar millores en les condicions de treball que garanteixin un servei públic de qualitat. La vaga va ser convocada pels sindicats CCOO i CGT-CAT.

Els treballadors reclamaven més mesures de seguretat i salut en el lloc de treball. També es reivindicava potenciar els acords entre diferents administracions -finestreta única-, i implantar les noves tecnologies en les dinàmiques de treball, de cara a facilitar les gestions a l'usuari i al treballador públic.

El 16 de juny va tenir lloc la primera jornada de vaga entre els treballadors de la Prefectura Provincial de Tràfic de Barcelona i de la Prefectura Local de Sabadell, afec-

tant especialment als tràmits de transmissió de vehicles, matriculació, pròrroga de permisos de conducció i bescanvi d'aquests, vaga que va tenir continuïtat a partir del 19 de juny. Davant la passivitat de l'Administració, el 5 de juliol la convocatòria de vaga ampliava el seu horari a l'iniciar-se a les 9 h del matí, i s'unien a la vaga la resta de prefectures de la DGT existents a Catalunya, amb el suport de Comitè de Vaga, Comitè d'Empresa, Junta de Personal, CCOO, CGT-CAT, CSIF, UGT i SAP.

També es va acordar denunciar

davant la Fiscalia la situació d'inseguretat i de falta de mesures de prevenció en matèria de salut laboral per si fos constitutiva de delictes i sol·licitar la intervenció del Defensor del Poble davant la inactivitat de l'Administració per garantir la prestació del servei públic.

A Barcelona, es va fer el 5 de juliol una manifestació sota el lema "No som màquines. Volem un servei públic de qualitat" fins a la subdelegació del Govern espanyol en què van participar uns 250 treballadors. A Tarragona els treballadors es van concentrar davant la

subdelegació del Govern.

El primer fruit de la lluita va ser la incorporació dels interins (160) que estaven sent seleccionats a primers de juliol i els 100 restants a què es comprometien abans de final d'any, amb els quals la cobertura de la plantilla serà del 100%.

Després del que semblava un principi d'acord el 7 de juliol, la cosa va acabar en un intent d'engany per part de la DGT, ja que la plataforma negociada en principi va venir molt retallada un cop va passar per Madrid. Per això les assemblees de treballadors dels centres de Barcelona, Sabadell i Tarragona van decidir l'11 i 12 de juliol tornar a sortir al carrer.

Els treballadors i treballadores de la DGT estan farts de veure com perden la salut, com més d'un 20% de la plantilla està de baixa, com els forcen a donar una atenció clarament millorable als usuaris d'aquest servei públic, que han d'esperar fins a 3 hores per a ser atesos en menys de 2 minuts.

Campanya contra la sisena hora a l'ensenyament

Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya

Després de la jornada de vaga i de la manifestació del 7 de juny a la plaça Sant Jaume de Barcelona (vegeu "Catalunya" 77) en protesta per la implantació de la sisena hora a les escoles públiques catalanes, el 28 de juny es va convocar una altra concentració al mateix indret, a més d'apostar pel manteniment de les assemblees de zona al juny i al setembre (abans del 12 de setembre) i fer una crida per no començar el curs el 12 de setembre si no hi ha el professorat necessari per fer front a l'ampliació de l'horari escolar, amb l'ànim de donar continuïtat a la iniciativa fins a l'abolició de la 6a hora i perquè no s'implanti en la futura Llei Catalana d'Educació.

Des de començament d'any la CGT i diverses assemblees de mestres estan mantenint una sèrie de mobilitzacions contra el Pacte Nacional per l'Educació (signat entre d'altres per la Generalitat, CCOO, UGT, USO, patronals privades, FAPAC,...) pel qual una futura Llei d'educació acabarà amb el sistema públic, tal i com el coneixem en l'actualitat, i crearà un servei educatiu públic integrat pels centres i professorat públic i els centres i el professorat privat concertat. Es mantindran la titularitat, la gestió i el negoci privats però integrats en la xarxa pública i rebent més diners. Podran continuar seleccionant el seu alumnat sense perdre els concerts i només alguns (fins ara, 3 o 4 centres) que s'acullin a un contracte programa (pel qual rebran més subvencions) escolaritzaran alumnat amb especials dificultats.

Mentrestant, el 80% dels centres públics d'educació primària es veuran obligats a partir del curs que s'inicia el setembre de 2006, a fer una sisena hora cada dia amb alumnes. Aquesta 6a hora només la feien les escoles privades de Catalunya i era la manera com justificaven, malgrat estar subvencionades, el cobrament als pares. No podia ser curricular (matemàtiques, llengües,...) encara que tots sabem que es feien. Les privades estaven en doble frau de llei: perquè feien més hores lectives i perquè cobraven per elles. El decret del Departament, obligant les escoles de primària a fer la 6a hora, legalitza la il·legalitat de la privada concertada. I trenca amb la dinàmica pedagògica dels centres públics que utilitzaven aquestes hores del migdia per programar, reunir-se,...

Més informació: www.noalasi-sena.tk, www.lamallacomunitaria.tk i www.cgt.es/cgtense/

CGT va convocar concentracions el 30 de juny

El segon Conveni a Correos i l'Estatut dels funcionaris

CGT Correos

El 19 de juny, CCOO i CSIF van signar amb la Direcció de Correos una nova regulació interna per a tots els treballadors de l'empresa, sense comptar amb la majoria dels treballadors, que modifica el nostre salari i les nostres condicions laborals. Els textos signats són un nou Estatut de Personal Funcionari, el II Conveni Col·lectiu per al personal laboral i un Acord General, tot això amb vigència fins al 31 de desembre de 2008. Els sindicats signants van mostrar el seu nul respecte als milers de companys i companyes que amb la seva signatura els van exigir que consultessin el col·lectiu a través d'un referèndum abans de firmar qualsevol text.

Segons CGT, aquests textos, negociats a l'esquena de la plantilla després de diversos mesos de farsa, no milloren els drets ni del personal laboral ni dels funcionaris, i suposen retallades i descomptes en les retribucions, desregulació de drets i plantilles, augment de la mobilitat funcional i intercentres, de la precarietat, repressió cap a les persones malaltes i majors facilitats per a l'acomodament.

Com a conseqüència de la signatura del Conveni, es posarà en marxa un nou sistema de gestió integral del treball per reforçar l'estabilitat a través de la modalitat del treballador fix discontinu i el contracte fix a temps parcial, dos punts que per a la CGT potenciaran la precarietat. Una de les mesures que introdueix el nou conveni pel personal laboral és que els increments salarials van subjectes a l'absentisme laboral, així, si una persona

falta més de sis dies a l'any al seu lloc de treball patirà importants retallades salarials.

Aspectes negatiu

Els aspectes negatius són tants i tenen tanta profunditat que no poden deixar a ningú indiferent. Entre aquestes, destaca:

-La desvinculació de tots els treballadors de Correos de la normativa de Funció Pública (de tot el personal laboral, i també del funcionari que es regirà per les seves normes específiques, i només li seran d'aplicació supletòriament les normes amb rang de Llei i de caràcter bàsic de la Funció Pública).

-La desregulació de les plantilles, l'augment de la polivalència i de la mobilitat funcional i intercentres dels treballadors (sense límit de temps en els canvis de lloc de treball i de centre).

-La repressió de l'absentisme: tribunals mèdics per a denegar baixes, enduriment del règim disciplinari i condicionament del salari, les ajudes d'acció social i els as-

sumptes propis a aquest absentisme.

-L'augment de la precarietat en la contractació (rotació en les llistes, avaluacions d'acompliment, decaïment de les llistes...).

-L'extinció del contracte en cas d'incapacitat permanent i l'abaratiment de l'acomodament col·lectiu.

-L'anul·lació dels sindicats signants, que es comprometen (a canvi del 5% del pressupost per a cursos de formació més l'IPC anual) a seguir callets fins al moment de la liberalització dels serveis postals.

-Les retallades de salari. Amb la signatura de l'Acord, Correos s'embutxaca 600 euros de cada treballador, a l'actualitzar la paga de resultats de 2005 molt per sota dels beneficis nets d'aquest exercici i no abonar ni els 6 primers mesos de la paga de resultats de 2006, ni els increment dels mesos de maig i juny de 2006; duplica els descomptes per absentisme en el nou complement i dóna un xec en blanc a l'empresa perquè també ens ho condicioni a la productivitat individual com i quan vulgui. I seguim per-

dent poder adquireixi i sense clàusula de revisió salarial.

Plantar cara

Per plantar cara a aquesta situació, el 30 de juny els sindicats CGT, UGT, S. Lliure i CIG, vam convocar concentracions de treballadors en la porta de tots els centres de Correos de tot l'Estat espanyol durant els 20 minuts de l'entrepà, per a mostrar el seu rebuig a les retallades de salari i drets que pretén l'empresa. Aproximadament uns tres-cents treballadors es van concentrar a l'oficina principal de Barcelona -prop del 70% de la plantilla-, mentre que altres concentracions van tenir lloc a Lleida, Tarragona, Cambrils, Terrassa, Sabadell, Girona i altres localitats.

Segons el parer de CGT, i entenem que també de molts treballadors, aquesta unitat sindical arribava tard, ja que aquesta hauria d'haver-se produït durant el procés de negociació i no quan els textos ja estaven signats, unitat sindical que CGT va estar buscant des de l'inici del procés i que, en tot moment, va obtenir la callada per resposta, per part d'UGT i S. Lliure. En qualsevol cas, entenem que l'intentar posar fre a les agressions que Correos ha pactat amb CCOO i CSIF bé mereixia l'esforç de tots, treballadors i sindicats, mitjançant un procés de mobilitzacions serioses i conjuntes. Amb aquest objectiu CGT planteja a tot el col·lectiu la necessitat de mobilitzar-se per a modificar els acords ja signats i que això es faci amb el suport de tots els sindicats que rebutgem els actuals acords, que som més dels que tenim representació per a

Mal repartiment al Vallès Occidental i a l'Hospitalet de Llobregat

CGT Correos i Col·lectiu Catalunya

La Secció Sindical de CGT a Correos de la demarcació de Barcelona va denunciar a mitjans de juliol greus deficiències en el servei de repartiment a la comarca del Vallès Occidental, especialment a Sabadell, per la falta de cobertura del personal que havia agafat vacances a partir del 15 de juliol o bé estava de baixa, i a Sant Cugat, Valldoreix, la Floresta, Mirasol i les Planes, per la falta crònica de personal a la zona, amb l'acu-

mulació de desenes de milers d'enviaments per repartir. Especialment greus són els casos de Sant Cugat (135.000 objectes postals) i Sabadell (uns 50.000), ja que aquesta situació és una constant que es repeteix cíclicament i demostra la incapacitat dels directius de Correos per solucionar problemes abans que s'arribi a una deteriorament important de la situació, i que les solucions que s'apliquen serveixen solament momentàniament.

També la CGT va denunciar a l'Hospitalet de Llobregat a comen-

çaments d'agost l'acumulació de 44.000 objectes postals sense repartir i l'existència de zones on feia 15 i fins i tot 30 dies que no s'havia repartit correspondència. Aquesta situació és una constant que es repeteix cíclicament en aquesta ciutat, no són "fets puntuals" (l'excusa que dóna sempre Correos), sinó que estem amb una insuficiència de plantilles crònica-estructural, que ve donada pel costum de Correos de trigar anys a actualitzar els treballadors necessaris per a les poblacions o els polígons que estan en creixement.

A més, el personal que es contracta per cobrir les vacances o els déficits estructurals no tenen prou experiència. Aquesta falta d'experiència es deu al sistema de contractació que té Correos, aquest es basa en llistes rotatives per població, però que no garanteix ni estabilitat ni una continuïtat llarga en el treball.

La Confederació General del Treball va realitzar, el 13 de juliol i el 8 d'agost, noves denúncies davant el Ministeri de Foment pel reiterat incompliment de la Llei Postal per part de Correos.

Catalunya. Setembre de 2006

Parcs i Jardins, aclarint els conceptes

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins

Inauguració del parc Mossèn Cinto Verdaguer

El passat 19 de juliol, els delegats i delegades del Comitè d'Empresa de Parcs i Jardins de Barcelona es van concentrar a les portes del Parc de Mossèn Cinto Verdaguer on la presidenta de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, Imma Mayol, feia la inauguració del Parc, primera de les previstes en el Pla d'Actuació Municipal (PAM 2004-2007) en què l'Ajuntament ha pressupostat 16 milions d'euros per a la rehabilitació integral d'onze parcs de la ciutat i 5,6 milions d'euros més per a d'altres actuacions a 25 parcs.

Amb el deteriorament dels parcs pel seu ús, cosa d'altra banda molt normal, es podria estar preparant el terreny per a un futur ús limitat de certs parcs i el cobrament d'entrada en alguns d'ells (com ja passa amb el Parc del Laberint). Des de CGT, s'ha criticat l'abandonament del verd de la ciutat amb el poc pressupost i personal dedicat.

Protesta contra l'OPO de Parcs i Jardins

El 10 d'agost, delegats i delegades del Comitè d'Empresa es van concentrar a les portes de les Oficines Centrals de l'I.M. de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona per realitzar una paròdia dels exàmens de l'Oferta Pública d'Ocupació (OPO) 2006. El dia 4 d'agost, s'havien pu-

blicat els resultats d'aquestes proves realitzades el 30 de juliol, es tractava de tres proves consistents a cavar, palejar i escombrar, proves pràctiques per a accedir a les 28 places fixes que oferia l'I.M. de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona per a un torn lliure i dues places per al d'integració. El resultat (notes) de les proves indicaven un canvi restrictiu dels criteris de valoració en referència a altres ofertes d'ocupació realitzades.

La paròdia va consistir en l'especificació de la prova d'escombrar realitzada, la qual van suspendre de forma sorprenent el 72% dels opositors, 81 d'ells amb notes compreses entre 0 i 2 punts, malgrat ser considerada la prova més senzilla de realitzar. Diversos treballadors de Parcs i Jardins emmascarats van realitzar la prova i van ser tots ells suspesos pels jutges, que anaven camuflats darrere d'una careta de Joan Clos i d'Imma Mayol, els quals van valorar amb un 'cero patatero' els aspirants.

A causa de la decisió presa pel tribunal de l'OPO 2006 en la valoració de la Prova Pràctica (sobretot

en la prova d'escombrar) que va donar com a resultat d'aquesta que de les 212 persones examinades només superessin la prova 44 persones (el 20'75%), donant-se a més la circumstància que de les set presentades en el torn d'integració no va aprovar cap. La Secció Sindical de CGT de Parcs i Jardins manifestava la seva disconformitat amb la decisió adoptada pel tribunal i el seu total desacord davant el que creien unes valoracions arbitràries, irregulars i injustes, que deixaven la majoria dels opositors (en suspendre un 79'25%) fora del procés selectiu, després d'haver superat un psicotècnic, una prova teòrica i una altra de català; sent persones de demostrada vàlua professional, treballadors amb formació que duen anys treballant en l'ofici i que havien aprovat proves idèntiques en anteriors Ofertes Públiques i Borses de Treball.

Per tot això, i donat el perjudici als opositors i el desprestigi per a la imatge del Institut Municipal de Parcs i Jardins, des de CGT es va exigir tant a la presidenta de l'Institut com a l'alcalde de Barcelona

(atès que l'Ajuntament tenen l'obligació de tutelar en tot moment el procés de l'OPO de Parcs i Jardins) que s'impliquin en la solució del problema creat i assumeixin les corresponents responsabilitats.

La Secció Sindical de CGT va presentar al·legacions que estaven d'acord amb les presentades pel Comitè d'Empresa i amb les dels opositors afectats tal com es va acordar en l'Assemblea d'Afectats realitzada el 10 d'agost als locals de CGT, en la qual van participar més de 100 persones.

Sentència per vulneració del dret de vaga

Per altra banda, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en Sentència de 30 de juny del 2006 condemnava l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona per vulneració del dret de vaga, estimant la demanda interposada per la CGT.

La demanda presentada contra la decisió unilateral de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins d'imposar en la vaga del 30 de juny del 2005 uns serveis mínims injustificats, arbitraris i lesius del dret a la vaga, va ser estimada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que va declarar que la conducta empresarial jutjada vulnera el dret a la llibertat sindical en el seu vessant del dret de vaga i condemna l'empresa a indemnitzar el sindicat pel dany moral ocasionat.

Es pot llegir la sentència a http://www.cgtcatalunya.cat/Documentos/vulneracio_dret_vaga.pdf

Irregularitats a Nestlé per subcontractats

La Inspecció de Treball va decidir expedientar a finals de juny l'empresa Nestlé per irregularitats amb treballadores i treballadors subcontractats a les seves instal·lacions de Girona, arran d'una denúncia presentada per la Secció Sindical de la CGT a la factoria de Girona.

Els inspectors van obrir una acta d'infracció per considerar que l'empresa havia incomplert l'Estatut dels Treballadors, en concret la Inspecció de Treball considerava que les empreses contractades (entre elles Mointer, Aplicacions Elèctriques i Ingeniería, Montajes y Construcciones) cedien els seus treballadors i treballadores a Nestlé.

Segons l'argumentació de la CGT, Nestlé incomplia el real decret 1/95 que marca que només ETT autoritzades podran contractar treballadors i treballadores per cedir-los temporalment a una altra empresa, i que indica que els empresaris que ho infringeixin respondran solidàriament de les obligacions amb els treballadors i les treballadores i amb la Seguretat Social, sense perjudici de la resta de responsabilitats, fins i tot penals, que procedeixen d'aquests actes. A més, estableix que les treballadores i els treballadors sotmesos a trànsit prohibit tindran dret a adquirir la condició de fixos.

Neix una associació contra l'assetjament

El passat mes de maig de 2006, les associacions ACAECAT, ASAM, AVALC, Plataforma Pablo Díez i SEDISEM, van arribar a l'Hospitalet de Llobregat a l'acord de crear la Federació Catalana d'Associacions contra l'Assetjament Laboral i Escolar (FEDALE).

Després d'un llarg treball de creació d'estatuts, i reflexió d'idees i projectes, es va procedir a la signatura dels estatuts de la Federació Catalana contra l'Assetjament laboral i Escolar, amb l'objectiu bàsic d'ajudar els afectats per assetjament laboral i escolar i de tots aquells que per similitud i necessitat puguin defensar, així com mobilitzar-se en el moment que calgui per emprendre les accions necessàries davant de la Generalitat de Catalunya o qualsevol altre organisme perquè siguin escoltades les seves necessitats, objectius... per poder aplicar el primer acord en contra de l'assetjament (protocols, normes...) **Contactes: federaciocatalanaaaco@yahoo.es**

Més informació:
www.sedisem.org/fede_cat.htm

Indústries Regard: manteniment de l'empresa i els llocs de treball

FEMEC-CGT

El Comitè d'Empresa d'Indústries Regard, amb majoria de la CGT, es va trobar en l'estiu de 2005 amb la presentació, per part de l'empresa d'un tancament concursal, a causa de una situació de crisi provocada en els últims anys. Això significava el possible acomiadament dels 50 treballadors i treballadores que formaven la plantilla.

La Llei concursal posa en difícil situació les plantilles davant un tancament d'aquestes característiques. Els companys de la Secció Sindical d'Indústries Regard van demanar la intervenció en assessorament de la Federació del Metall de la CGT de Catalunya (Femec) i van ser amb ells fins al final d'un procés que es pot qualificar global-

ment de positiu. Tal com reconeixia el conseller d'Indústria de la Generalitat de Catalunya, és la primera empresa que soluciona un tancament concursal amb el manteniment dels llocs de treball i el manteniment de la mateixa empresa.

Des del principi, es van utilitzar tots els mitjans a l'abast dels treballadors i les treballadores i dintre dels acords del sindicat en matèria d'ERO, es van posar en contacte amb les administracions implicades, Generalitat, Ajuntament i per descomptat amb el jutjat mercantil que ha dut el tema. Igualment, i en tot moment, l'assemblea de la plantilla afectada ha estat qui ha determinat els moviments i les decisions que s'han dut a la Direcció de l'empresa i al jutjat mercantil.

Les gestions realitzades durant

més de 9 mesos van situar durant el principi de 2006 la possibilitat que un nou empresari comprés l'empresa. La negociació amb aquest nou empresari no va ser fàcil. Pretenia que a canvi de quedar-se amb l'empresa la plantilla acceptés la no aplicació del Conveni, la pèrdua de plusos, drets de transport i altres millores obtingudes en anys de negociació.

La plantilla i el Comitè van actuar amb fermesa i van aconseguir finalment un acord en les següents condicions:

-ERO per als antics administradors (6) i dues persones que voluntàriament han volgut abandonar l'empresa.

-Congelació salarial durant dos anys recuperant-la a partir de 2008 amb una taula en funció de la facturació anual i afegint 1 punt anual

a la pujada de conveni.

-Manteniment de tots els plusos i drets adquirits.

-Tornar a una plantilla de 50 persones (actualment ja són 51).

El passat 6 de juliol, amb la inauguració de l'empresa Ketumsa, es va donar per tancat el procés de tancament concursal.

Queda ara el dia a dia i l'enfrontament "normal" com el de qualsevol empresa que seguirà prenent treure'ns el màxim de plusvàlua mentre que CGT i la plantilla seguiran reivindicant uns millors llocs de treball en condicions i estabilitat. La CGT creu que es pot felicitar per la consecució del manteniment dels llocs de treball tenint en compte que es trobem en una situació en què el sindicalisme institucional viatja amb altres destinacions.

Opinió: Metro de Barcelona: no volem morir ni matar

Secció Sindical Metro i Antonio Aranda

La CGT, com a sindicat majoritari en el Metro, vol denunciar públicament la penosa situació que s'està vivint al Metro de Barcelona, el resultat de la qual és patit directament pels usuaris del servei.

Des de fa més de dos anys, informem de les deficiències que detectem, tant a nivell del servei que oferim, com en qüestions de seguretat.

Per desgràcia, la tragèdia del Metro de València i les seves repercussions han posat en titulars la seguretat ferroviària. A pesar d'això, o precisament per això, ens veiem obligats a recordar a tot el món el que en el seu moment vam denunciar i que no s'ha solucionat per part de la Direcció del Metro de Barcelona.

1.-Formació de nous conductors

Si en el Metro de València, els sindicats valencians consideren insuficient la preparació del conductor per tenir "només" 14 dies de formació, volem recordar que al Metro de Barcelona, els nous conductors es formen en cinc dies, dos de teòrica i taller i tres de pràctiques, sent habilitats a conduir en línies que tenen elements de seguretat semblants als de la línia 1 del Metro de la ciutat de València.

Volem deixar clar que els Sistemes de Protecció Automàtica s'avalien com qualsevol màquina i és el conductor el que al final manipula el tren per poder seguir la marxa, per això és tan important la formació i que el treballador sàpigi el que està manipulant.

2.- Instal·lació de sistemes de seguretat en línies 1 i 3

Després de més de tres anys d'instal·lació del Sistema de Protecció Automàtica en les línies 1 i 3, i quan la línia 3 ja està en proves, els companys tècnics de senyals del Metro han detectat una fallada estructural greu de comprovació en algunes agulles (canvi de via), obligant a efectuar uns protocols de seguretat que distorsionaran el servei fins que es rectifiqui aquest sistema, la qual cosa costarà molt de temps i diners. Però com és habitual en la nostra empresa, ningú no demanarà responsabilitats.

3.- Falta de personal a estacions

És evident la indefensió i el risc que corren els usuaris en una estació sense cap empleat que pugui

atendre'ls en cas d'accident, atropament, malaltia, indisposició, etc.

Totes les normes de seguretat d'una estació passen per l'empleat que ha d'aplicar-les. Això diuen les normes de Qualitat ISO, que de forma incomprensible per a nosaltres, li han atorgat a l'empresa. Però si més del 10% de les estacions estan en algun moment del dia sense empleat durant llargues hores qui aplica les normes i executa els protocols?: Ningú. I això, per a nosaltres, és un risc greu d'inseguretat cap als usuaris.

4.- Acumulació d'obres i remodelacions al mateix temps

Després de més de 10 anys sense tocar res, en els últims dos anys i molt concretament en aquest últim, l'acumulació d'obres en la xarxa és tan brutal que és simplement impossible garantir la seguretat en tota ella. No hi ha servei de Prevenció que pugui controlar-les. Els centenars de persones externes a Metro que estan treballant al mateix temps fa impossible que puguin conèixer les normes de seguretat que han d'aplicar-se, a pesar que els plans sobre el paper estiguin tramitats.

És un tema de calendari polític que pot portar greus conseqüències, perquè, a més, fa la sensació que totes les obres es comencen, però cap s'acaba, ni les més senzilles, que estan mesos aturades i sense acabar.

5.- El nou model organitzatiu i les seves conseqüències

Diversos problemes enumerats tenen el seu origen en l'aplicació des de maig del 2005 d'un Nou Model Organitzatiu (NMO) que va començar en Línia 2, va seguir en Línia 5 i continuarà amb la resta de línies. Preveient la problemàtica que s'anava a crear, la CGT va convocar una vaga el 3 de juny del

2005, i el temps ens dona la raó.

L'aplicació i desenvolupament del NMO ha estat tan caòtica, improvisada i autoritària, que fins als seus més convençuts avaladors entre els treballadors l'estan rebutjant en veure les seves conseqüències. La pressió, el xantatge sibil·lí, la coacció amb bones paraules, perquè els treballadors assumeixin el nou rol que la Direcció de l'Empresa els ha assignat, fa que la posada en pràctica del NMO sigui un autèntic desastre.

Els treballadors no som d'acer i aquesta situació està encruelint-se amb la nostra salut. Les malalties de tipus psicosocial s'incrementen deixant delmada una plantilla, ja de per si insuficient.

En aquests moments, un de cada quatre treballadors assignats a la Línia 5 forma part de l'absentisme laboral de l'empresa. Amb el NMO, la resta de companys han de cobrir les seves baixes, ja que no tenen substitut, per la qual cosa pateixen jornades interminables, dies de festa treballats, etc.

Com es pot comprovar la CGT no albirava un panorama molt optimista, però a pesar que se'ns acusa de crear alarma social, estem obligats per responsabilitat a fer públiques les nostres denúncies, ja que hem acudit a infinitat d'estaments i ningú vol "mullar-se", els primers, la Direcció de l'Empresa, que amb una prepotència que raneja en la irresponsabilitat, minimitza els problemes, a base de campanyes d'imatge o regalant gelats.

Algú va escriure que "l'economia està barallada amb la seguretat ferroviària", i estem d'acord. Si un NMO estalvia costs en plantilla però no funciona, la Confederació General del Treball exigeix que es paralitzi i es reconduïxi fins a trobar paràmetres de servei i seguretat acceptables abans que acabem en fets irreversibles.

Conductors del bus diuen prou

Secció Sindical CGT-TMB

Les decisions unilaterals preses per la Direcció de TMB ja són massa per a quedar-nos quietos sense dir ni fer res. El robatori econòmic que va representar per als conductors la signatura de l'últim conveni va ser l'inici de tota una estratègia dissenyada per abaratir "el preu" d'aquest col·lectiu de treballadors i per acabar, de passada, amb l'esperit rebel i reivindicatiu que caracteritza la nostra plantilla.

L'empresa va sancionar amb sis dies d'ocupació i sou dos treballadors contractats a jornada parcial que es negaven a treballar jornades completes. Va sancionar amb un dia d'ocupació i sou tres companys que havien agafat un dia de permís no retribuït seguint l'article 31 de l'últim conveni). Va acomiadar José Cerón i es negava a readmetre'l malgrat reconèixer que es tractava d'un acomiadament improcedent. Ha cedit a Sarbus part de la nostra flota perquè aquesta empresa privada faci el nostre treball (Llançadores Metro) i cobra per això uns 600.000 euros. Està obstinada a instal·lar càmeres de videovigilància en els busos malgrat el rebuig dels conductors. Ha signat un acord per als MIE'S (comandaments intermedis) que discrimina econòmicament els conductors, augmentant la diferència econòmica entre ambdós col·lectius fins a uns 6.000 euros. Margina de la negociació els sindicats que no segueixen els seus dictats marginant amb això a tots els treballadors que van votar CGT.

Per tot això, des de CGT es va demanar a tots els conductors que hi mostressin el seu rebuig. Així, es va acordar convocar una vaga intermitent en festes oficials i caps de setmana a partir del 12 d'agost, que es podria estendre al cap de setmana de la Mercè (23 i 24 de setembre).

La CGT va decidir convocar la vaga per exigir la retirada de les sancions i la readmissió del company acomiadat; per exigir que els companys que exerceixin el seu dret de gaudir de dies de permís no retribuït no puguin ser sancionats; perquè als companys amb contracte parcial l'empresa no els augmenti la seva jornada a completa en arribar el cap de setmana; perquè l'empresa deixi de cedir o malvendre's la flota; perquè l'empresa es preocupi de debò per la seguretat i abandoni d'una vegada

la seva absurda obsessió de les càmeres de videovigilància; per exigir a l'empresa que la pujada econòmica que han tingut els MIE'S també la tinguin els conductors i els nivells inferiors al 7, i que aquesta quedi redactada dintre de conveni.

Finalment, però, la CGT va retirar la convocatòria de vaga, ja que el 4 d'agost, s'arribava a un acord amb l'empresa en què es garantia a la plantilla de conductors que no es portarien a terme les sancions que ja estiguessin imposades, o que es puguin imposar, pel motiu de fer dies de permisos no retribuïts.

Així van quedar els altres temes de la convocatòria de vaga:

- Sancions a companys de jornada parcial: es decideix dur aquest tema als tribunals, ja tenim un cas denunciat.

- Llançadores Sarbus: l'empresa informa que com a societat anònima que és, té dret a vendre, cedir o alienar part de la seva flota a altres empreses sempre que s'informi d'això al Consell d'Administració i aquest li doni seva aprovació. Resulta que en aquest Consell d'Administració hi ha un membre de CCOO i un altre d'UGT. Des de CGT vam decidir demanar explicacions a aquests sindicats sobre per què havien consentit la cessió.

- Càmeres de vigilància: seguirem reivindicant en el comitè de seguretat i salut la retirada de les càmeres.

- Acomiadament del company José Cerón: atès que en l'últim Comitè d'Empresa tots els sindicats van acordar que davant qualsevol acomiadament que sigui declarat improcedent calia anar a la mobilització, i aquests ho és, des de CGT s'etén que aquest tema s'havia de tornar al si del Comitè d'Empresa perquè aquest en el seu conjunt dugui a terme els seus acords.

- Discriminació salarial dels conductors: en el judici que s'ha de celebrar el 5 d'octubre com per la denúncia que va presentar CGT contra el Conveni es demanarà l'anul·lació dels acords econòmics i altres per als que la Comissió Paritària no estigui legalment autoritzada. Esperem que amb aquesta denúncia el jutge anul·li l'acord de Comandaments, fet que permetrà que s'obri una nova negociació que inclogui a tot els col·lectius de TMB.

Tema del mes

La vaga del Prat contra la precarietat salvatge

**Secció Sindical CGT Iberia,
Antonio Aranda i Col·lectiu
Catalunya**

El divendres 28 de juliol, més de 600 treballadors i treballadores del personal de terra d'Iberia, després d'una multitudinària assemblea de primera hora del matí, van ocupar les pistes de l'Aeroport del Prat provocant la paralització total de vols, tant de sortida com d'entrada, i un monumental caos aeri.

Era la reacció espontània dels treballadors i les treballadores de terra d'Iberia davant les fosques perspectives que apuntaven al seu futur laboral a causa de l'adjudicació a altres companyies, per part de l'Administració, dels treballs de 'handling' (càrrega i descàrrega d'avions) que fins a la data realitzaven. Fins a la data, hi havia dues companyies operadores de 'handling': Iberia i Eurohandling. Amb les noves llicències i la liberalització del sector a Barcelona li corresponen tres operadors, igual que a l'aeroport de Madrid. Les noves llicències s'han concedit a Newco (Spanair), Gobalia (Air Europa) i FCC (Eurohandling). Iberia es quedava fora, el que significava que a partir d'octubre de 2006 no podria descarregar/treballar ni els seus propis avions, ja que AENA va anunciar que no permetria 'auto-handling' (a Easy Jet l'hi van rebutjar en tres ocasions).

Amb el conveni del sector signat per CCOO, UGT i USO, l'alternativa que s'obria era subrogar als treballadors de terra, amb les mateixes condicions laborals actuals, però els treballadors i les treballadores no ho veien tan "clar", ja que aquesta garantia solament dura dos anys.

Durant una assemblea multitudinària de tots els torns, CCOO i UGT van informar la plantilla del que ja feia uns dies que sabien, Iberia no havia guanyat el concurs. Això significava que els prop de 2.500 llocs de treball actuals, amb condicions laborals batallades durant els últims anys, estaven en perill i es podien rescindir a començaments del mes d'octubre. Al final de l'assemblea es van viure moments de tensió quan els i les empleades van xiular i escridassar els delegats de CCOO i UGT tiltant-los de venuts i manifestant-los que no els representaven, que qui manava era l'assemblea. Fins a les 17h es va mantenir l'acció de bloqueig de

les pistes, amb la cancel·lació d'uns 900 vols de tot el món que havien d'aterrar al Prat. A aquella hora van arribar les dotacions d'antivols de la Guardia Civil, envia des de Saragossa. Els agents van ocupar les pistes i van detenir nou treballadors acusats d'ocupació il·legal de pistes i desordres.

Vaga salvatge? Vaga exemplar!!!

La vaga qualificada de "salvatge" pels salvatges que dominen aquesta selva de precarietat i misèria que és el capitalisme no va ser producte d'una organització sistemàtica i programada, sinó simplement el resultat de la impotència en la qual es mouen milers de treballadors i treballadores en aquest país.

Els mitjans de comunicació, les administracions i Iberia van optar a partir de divendres al vespre per una estratègia de criminalització, adjectivant la vaga com a salvatge, sota ordres polítiques directes. El dia següent les instal·lacions d'El Prat estaven fortament vigilades per la guàrdia civil, i als accessos hi havia llistats de treballadors per impedir que entressin els que no pretenien torn. L'objectiu d'aquesta mesura era impedir una nova assemblea que estava prevista a mig matí, i on es podria haver tornat a decidir l'ocupació de les pistes.

Finalment, Iberia va aconseguir el seu propòsit, l'assemblea no es va fer i els delegats de CCOO i UGT es van reunir amb la direcció i la ministra de Foment, Magdalena Álvarez, qui va fer una roda de premsa on no va permetre preguntes per escenificar un suposat

acord amb els sindicats, que el global de la plantilla desconeixia.

El dijous 3 d'agost va tenir lloc una nova assemblea en què CGT no descartava una convocatòria de vaga si no s'arribava a un acord positiu entre els responsables d'Iberia i els treballadors i treballadores de terra de la companyia. La reunió va durar quatre hores i va ser celebrada fora de l'aeroport, que estava pres per les forces de seguretat per temor a una nova protesta il·legal. D'un Comitè de 25 membres, el d'endemà CCOO-UGT en tenen 19, CGT en té 1 i els altres 5 se'ls reparteixen USO i CTA.

En l'assemblea, el Comitè d'Empresa va demanar a Iberia que assumís la màxima càrrega de treball possible a través del servei d'assistència en terra dels seus avions (autohandling), i de les seves filials Air Nostrum i Clickair, així com mitjançant codis compartits amb altres aerolínies, aspectes que depenen d'AENA. Els treballadors també reclamaven mides no traumàtiques, com prejubilacions i baixes incentivades, si finalment aflorava un excedent de plantilla, xifrat en unes 700 persones.

Finalment, Iberia i el Comitè d'Empresa van arribar a un preacord que incloïa un pla social per a la plantilla del Prat, però la CGT va decidir no subscriure'l. En l'acord amb l'empresa, la resta de sindicats del Comitè es comprometien a no convocar mobilitzacions a canvi d'un pla social per a reduir la xifra d'afectats per la pèrdua del servei d'assistència en terra a tercers a Barcelona.

En l'acord, Iberia oferia prejubilacions i baixes voluntàries a uns 600 treballadors com a alternativa al

traspàs a altres companyies que prestaran el servei i deixava de costat les represàlies per l'atur il·legal. El pacte parteix de la base que Iberia seguirà prestant la seva pròpia assistència terrestre, el que garantiria la continuïtat del 66% de la plantilla de servei de rampa, que suma un total de 1.800 empleats.

Els sindicats signants i la companyia no donen per perduda l'extensió del servei a la franquiciada Air Nostrum i a la futura línia de baix cost Clickair malgrat els dubtes legals expressades pel ministeri de Foment. L'acord indica que el handling per a tot el grup, que garantiria gairebé el 80% de la plantilla, segueix en procés de tramitació i pendent de revisar en pròximes reunions.

El pla social inclou mesures per reduir l'impacte sobre la plantilla excedent una vegada perduda la llicència d'operador de l'assistència en terra. La companyia obrirà un termini, fins a desembre del 2007, per a engegar prejubilacions als 58 anys amb una oferta de sou que va del 80% al 90%.

Així mateix, oferirà baixes voluntàries amb una indemnització de 35 dies de sou per any treballat, que pot suposar una quantitat de fins a 48.000 euros per als empleats que tinguin una antiguitat elevada, segons fonts sindicals. Iberia també es va comprometre a ajornar la subcontractació d'alguns serveis per a les tripulacions i les sales VIP, en els quals podran recol·locar a alguns treballadors del servei de terra. El paquet de mesures socials es completa amb la prioritat que donarà Iberia als trasllats sol·licitats per treballadors de Barcelona.

Comitè d'Empresa i Iberia es van citar per primers de setembre per signar l'acord definitiu. La CGT sobre el preacord veu bé els punts que es proposin mesures no traumàtiques com són: les prejubilacions voluntàries o la mobilitat geogràfica voluntària. Així mateix troba positiu la no subcontractació de les sales VIP i l'atenció a les tripulacions. La CGT veu negatiu, però, que no es tingui garantida la concessió del 'handling' de les companyies Air Nostrum i Clickair, ja que aquesta mesura podria garantir el manteniment d'un nombre elevat de llocs de treball.

Es considera que aquest document és una declaració d'intencions al qual la CGT no s'oposa, tot esperant que sigui desenvolupat.

> OPINIÓ

Solidaritat amb qui treballa i lluita

Davant els fets esdevinguts a l'Aeroport del Prat la CGT va fer públic un comunicat afirmant que no es pot dur als treballadors a la bogeria i després demanar-los "seny", comunicat en que la CGT se solidaritzava amb els treballadors de terra de l'aeroport del Prat, demanava la comprensió als treballadors que havien vist alterats els seus plans vacacionals i exigia que s'acabés el linxament públic al que s'estava sotmetent als treballadors de l'aeroport. També remarcava que en l'assemblea del 28 de juliol, al principi la plantilla va anar a demanar explicacions a AENA, no trobant cap interlocutor de l'empresa i després d'un debat entre els treballadors, aquests van optar per traslladar la seva protesta a les pistes de l'aeroport, quedant paralitzat el tràfic aeri. Aquesta actuació va ser totalment espontània i no estava ni preparada ni planificada per ningú.

En el comunicat la CGT també responsabilitzava de la situació creada als polítics que ocupen càrrecs de gestió, amb uns salaris astronòmics i que en teoria haurien de vigilar que no es donessin les condicions perquè succeeixi una situació com la viscuda. No havent de permetre que als treballadors se'ls posi entre l'espasa i la paret; que per als empresaris -als quals solament els pre-ocupen l'augment dels seus beneficis - els treballadors siguin xifres en el seu mercat de subhastes per a veure qui es queda amb la concessió de determinats serveis i en lloc de crear un clima laboral agradable, posant a prova constantment als treballadors al crear situacions d'instabilitat i de malestar.

Un punt a banda mereixen les opinions que durant els dies de conflicte i fins a l'actualitat dels mitjans de comunicació catalans i de la resta de l'Estat. Alguns han aprofitat per passar comptes per la seva derrota en el referèndum de l'Estatut, d'altres han aprofitat per demanar en veu alta una llei de vaga que faci possible el control dels "incontrolats", altres han demanat la immediata aplicació de mesures excepcionals en conflictes que trenquin la "pau social" (per què no poder volar el dia previst és "trençar la pau social" i ser acmiat de la feina "una cosa normal").

I finalment, el que ha quedat clar és que ens calen mitjans de comunicació potents si no volem que ens aixafin de tantes maneres i alguns de nosaltres encara els donin la raó.

> PASSA O PASSARÀ

Repressió contra l'Assemblea Paguesa

Assemblea Paguesa

Arran de l'acció sindical convocada per l'Assemblea Paguesa el 13 de setembre de 2003 a la Subdelegació del Govern a Lleida, amb l'objectiu de denunciar públicament el favoritisme administratiu de què, a casa nostra, gaudixen les multinacionals de llavors modificades genèticament i l'estat d'indefensió de l'agricultura pagesa, el pagès i membre de l'Assemblea Paguesa Josep Pàmies afronta un judici amb les acusacions de lesions a un guàrdia civil de la porta i atemptat a l'autoritat, per les quals se li demanen quatre anys de presó i el pagament de 50.000 euros.

L'acció en qüestió fou protagonitzada per una cinquantena de persones d'entre les quals només és acusat Josep Pàmies. L'acció va consistir en l'ocupació temporal de la Subdelegació del Govern a Lleida, on es va fer lliurament d'un manifest signat amb noms i cognoms. L'ocupació va fer-se de manera pacífica i com és tradició del sindicalisme pagès, no estava planificada sinó que es va produir de forma espontània i voluntària, prèvia assemblea popular.

L'Assemblea Paguesa considera que aquest judici és un acte repressiu duríssim que vol afeblir el moviment pagès i rural.

Associació de Classe Interprofesional a Portugal

En el que representa un pas endavant per l'anarcosindicalisme a Portugal, els dies 1 i 2 de juliol va tenir lloc a Lisboa l'assemblea de constitució d'una nova organització sindical d'orientació anarcosindicalista, l'Associació de Classe Interprofesional (ACInterpro). La Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT va ser-hi present.

Després de diversos anys de trobades, recerca, debat i propostes, finalment s'ha donat el pas endavant, amb l'Assemblea que va aprovar els estatuts i va nomenar les persones que, durant aquest primer any, s'encarregaran de les tasques necessàries per cobrir els inicis de l'organització. Amb una aportació important del nucli de sindicalistes que representa la FESAL-Portugal, i amb l'afiliació de persones d'altres sectors, s'ha pogut donar aquest pas, en el qual ja s'agrupen nombroses persones de diverses ciutats de Portugal.

Contactes: acinterpro@gmail.com

Trobada Estatal de Dones de CGT

La propera Trobada Estatal de Dones de CGT se celebrarà a Madrid, els dies 7 i 8 d'octubre. A mitjans de setembre es farà pública tota la informació a través dels webs corresponents, però de moment s'ha confirmat la data i el lloc per tal que la gent que hi vulgui assistir sàpiga quan serà.

Exposició 'Els infants de la guerra civil 1936-39'

Col·lectiu Catalunya

Organitzada per la Federació Local de Barcelona de la CGT de Catalunya, del 19 al 31 de juliol es va poder veure al local de la CGT de Barcelona l'exposició de cartells "Els infants de la guerra civil 1936-1939".

El text que acompanyava l'exposició deia que "Els infants han estat víctimes de la violència sense tenir consciència del perquè, han patit de manera passiva les conseqüències que tota guerra porta aparellades. Ser nen o nena de la guerra no significa únicament haver nascut i viscut la infantesa en un país immers en un conflicte bèl·lic, el seu veritable sentit ve donat pel fet que aquest fenomen va suposar un canvi decisiu en les seves vides, canvi que en altres circumstàncies

no s'hauria donat. Es una generació marcada i la sensació d'alguna cosa tràgica que els va succeir en la seva infantesa, la guardaran en el seu interior o la compartiran amb altres homes i dones que, com ells i elles, tingueren experiències similars. En aquells anys, i davant la competència del míting, el diari, i també la radio i el cinema, llavors incipients, el cartell va resultar ser la eina més eficaç i contundent per transmetre d'una manera immediata les consignes dels sindicats, dels partits o dels governs".

Aprofitant l'exposició es va retre homenatge a la companya Enriqueta Borràs del Sindicat d'Arts Gràfiques. Enriqueta (Irma) és autora del llibre "¿Qué pasó con los niños desamparados de la guerra?", on narra la seva experiència d'una infantesa marcada per la guerra i la repressió.

'Jo no t'espere', el papa a la València del Partit Popular

Gabinet de Premsa CGT-PP

La Confederació General del Treball del País Valencià, des del respecte a la llibertat de consciència, va expressar el rebuig a la visita del Papa a València els dies 8 i 9 de juliol i la campanya política i econòmica que des del Partit Popular es va realitzar amb motiu de l'arribada de Benet XVI, màxim representant del que se suposa que és l'Església dels pobres.

Per a rebre el Papa i organitzar la V Trobada de les Famílies, el PP no va dubtar a invertir ingents i incontrolades sumes de diners en

obres d'embelliment urbà (asfaltats, decoració amb banderes vaticanes, flors, etc.), en equipaments (urinaris, altar amb microclima, tanques...), en reordenació de la ciutat com els talls al trànsit i a destinar recursos públics a un fi absolutament privat, més encara en un Estat aconfessional.

Les ostentacions, les mesures de seguretat (inclosa la participació de l'OTAN), la ruptura forçada del ritme de la ciutat, contrasten tristament amb l'estat dels recursos públics essencials per a la majoria. Recursos com és el cas

del transport públic, en tal situació d'abandó que va haver de sumar, dies abans 42 persones persones mortes en un tràgic accident de Metro en una línia mancada de mesures de seguretat actuals.

L'accident en el Metro de València ha evidenciat cruaement la realitat. I és que el Partit Popular està més preocupat per invertir en la rajola, per les obres faraòniques, per donar imatge i mantindre's en el poder, que per assegurar la seguretat i el benestar de la major part dels ciutadans. És innegable que l'absència d'inversions per a modernitzar la línia dels pobres,

les condicions laborals de FGV i una política d'empresa basada a rendibilitzar al màxim la línia 1 són les causes del fatídic accident. No oblidem que idèntiques crítiques es fan des d'alguns sindicats en el sector del transport (EMT, Renfe, Adif...) però també en la construcció, la salut, etc. Per estes raons CGT exigeix que es depuren responsabilitats i dimitisca García Antón, conseller d'Infraestructures i Transports. Tots estos fets deparen una conclusió: l'absolut fracàs de les polítiques neoliberals i el perill que comporten per a la classe treballadora.

> MAJÚSCULES SENSE ACCENTS □ Enreixats □ Manel Alarcó

Horizontals.- 1. Empreses no individualistes: de i per a tothom. 2. Al bell mig de tot. Refredí el cor tot mirant Occident. Eix. 3. Enceto la negociació del conveni mirant l'esquerra. Et dono la infusió de les cinc. Escoltar a contracorrent el Duero. 4. Seguit d'història és l'era on sembla ancorada certa patronal. Toc sense forat. Ajudi a la manera de Giuseppe VERDI (Victor Emmanuel Rei Itàlia). 5. És pana. Ases consonàntics. Portat. Comença a llegir aquest periòdic. 6. Tradició no escrita marejada. Animalada típica de polítics catalans, els altres tenen el seu propi bestiar. 7. Condició de sindicalista que mai no s'ha d'eternitzar ni burocratitzar. Rar de principi i final. 8. Mala cua d'anarquista italià. Roja. Existeixes sempre que miris cap a l'esquerra. 9. Iniciativa Gólf. Productes líquids del treball a la biorxa. El cor del medi ambient. 10. Serveix per decidir la

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

vaga. Principi de rebel i final de futur. Igualada a l'assemblea. 11. Atea. Construirà contra el sentit comú.

Verticals.- 1. De consum o de producció la reivindicaren sovint els socialistes utòpics. 2. El centre del món. Doble errada de l'amo.

Deixo en herència la consciència de classe. 3. Viciosos de l'economia de mercat. Tapa la meitat de les vergonyes dels anteriors. 4. Lloro capat. Unions de coiots contents. Erra-bunda. 5. Emanciparé de principi a final. Els accidentat. Catalunya en té quatre, els EUA en tenen molta. 6. El teu sindicat a

casa teva. Nota musical rebel. Agnòstica per davant i pel darrera. Cara i cul del caci. 7. Mig tu. Ferrer Guàrdia en tenia dues també afusellades. De la CNT-FAI morí a Madrid defensant la revolució (1936-1939). 8. El PI del Colom i la Rahola fent el pi. Conjunt de petites estampes amb el Zapatero, el Mas, el Maragall i tota mena de caganers. Tsar decapitat. 9. Com a punys per l'autogestió. Per Buenaventura. 10. Parlar des del Sud. Emocràcia. Argument. 11. Conformen el nostre sindicat pujant fins el 9è.

SOLUCIONS:

E	V	B	R	I	C	V	R	V	A	V	I
A	N	A	V	L	V	R	S	L	O	A	O
O	E	S	N	V	R	S	L	O	A	O	I
E	L	S	R	V	L	S	E	I	R		
R	L	V	R	E	I	T	I	V	Z		
V	D	V	C	N	R	O	V	T	R		
O	L	O	S	O	N	S					
I	D	I	V	C	L	E	R	A	F		
O	I	R	E	E	L	O	B	R	O	E	
N	R	E	A	I	L	O	T	I	O	Z	
S	E	A	I	L	O	T	I	O	Z		
I	I	O	E	R	L	S	E	I	R		

VIVINT EN EL LLINDAR DE LA POBRESA, DESAPAREGUTS DE LA REALITAT VIRTUAL QUE VIVIM

Un milió dos-cents mil catalans ja són invisibles

Text: Col·lectiu Catalunya
Foto: Mireia Bordonada

Aproximadament 1,2 milions de persones viuen per sota del llindar de la pobresa a Catalunya, segons les conclusions de l'informe de l'Observatori de la pobresa i l'exclusió social a Catalunya de la Fundació Un Sol Món de Caixa de Catalunya. L'estudi, però, no té en compte les 8.000 persones sense sostre que hi ha a Catalunya i tampoc les 37.000 persones que viuen en residències i institucions.

L'estudi, en què ha col·laborat la Fundació Jaume Bofill, assenyalava que el 18,8% de la població catalana és pobre, respecte de la mitjana de la Unió Europea (UE) que se situa en el 15% de ciutadans, segons informacions de la professora d'Economia Aplicada de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i responsable de l'estudi, Magda Mercader.

Tot i que no hi ha informes similars per comparar la situació, "la pobresa a Catalunya ha anat augmentant", segons Mercader. "La situació pot ser que sigui més accentuada perquè hi ha col·lectius -com ara els sense sostre o persones internades en institucions- que no hem inclòs a l'estudi", ca explicar el director de la Fundació Jaume Bofill, Jordi Sánchez.

L'informe adverteix que 1,2 milions de catalans vivia amb menys de 5.805,8 euros anuals el 2000, el 60% de la renda mitjana, i lleugerament per sota del que marca el salari mínim interprofessional - 5.947,2 euros. En cas d'una parella jove amb un fill petit, el llindar de pobresa se situaria en els 10.450 euros anuals.

La pobresa continua afectant la població d'edat més avançada i les famílies liderades per dones. Tot i això, "també la pateixen persones amb treball precari, amb invalidesa laboral o que treballen a temps parcial i famílies d'immigrants nous", va explicar Mercader.

Així, el 33,3% de la població més gran de 64 anys viu en situació de pobresa, col·lectiu que representa un de cada tres pobres de Catalunya. Entre les llars liderades per dones es detecta més pobresa, especialment si aquestes són vídues, amb un 36,7% de pobres.

Persones amb contracte temporal

Una situació cada cop més corrent és la de la pobresa instal·lada en famílies formades per persones que treballen. Treballar ja no és

motiu per no ser pobre. La taxa de pobresa més elevada a Catalunya la tenen les famílies on el responsable és més gran i no viu en parella. Així, el 48,5% de famílies dirigides per una persona de més de 64 anys viu per sota del llindar de la pobresa, situació que també afecta el 30,5% de famílies sostingudes per només una persona de menys de 65 anys i amb nens al seu càrrec.

El 36,3% de famílies que tenen com a responsable una persona inactiva laboralment viuen en situació de pobresa, fet que també afecta el 31,5% de famílies el sosteniment econòmic bàsic de la qual són els ingressos d'una persona en situació d'atur i al 29,1% de famílies el responsable de la qual té invalidesa laboral.

Pel que fa a les persones que treballen, el 33% de famílies que viuen d'un únic contracte fix a temps parcial poden considerar-se pobres. La situació es torna més

extrema en cas de caps de família amb contractes temporals, ja que la pobresa afecta el 41,4%.

Quatre de cada deu immigrants són pobres

Les i els immigrants són un dels col·lectius més afectats per la pobresa. Gairebé 4 de cada 10 immigrants que viuen a Catalunya es troben per sota del llindar de la pobresa. Actualment, el col·lectiu de nous immigrants representa el 4,7% de la població catalana i el 9,6% de pobres de Catalunya.

A part del nivell de pobresa, l'estudi també analitza el nivell de privacions que té les famílies catalanes, partint de 22 indicadors com no poder menjar de manera adequada, tenir dificultats per arribar a final de mes, així com per poder afrontar els rebuts o la impossibilitat de poder comprar roba i altres béns.

Així, el 7,3% de catalans asse-

gura tenir una deficiència a casa seva i tenir dificultats econòmiques per poder solucionar-la, el 3,68% té problemes d'esquerdas i al·luminosi al pis, mentre que el 23,8% no pot permetre's anar de vacances un cop l'any.

Persones que viuen amb privacions

L'estudi calcula que un total d'1,2 milions de catalans viuen amb privacions, situació que afecta el 23,4% de majors de 64 anys. Els més grans continuen sent els més afectats, encara que les seves càrrecs d'habitatge i de necessitats no prioritàries, com poder comprar roba o anar de vacances, la seva situació és similar a la de la resta.

En vista d'aquest informe, el director de la Fundació Jaume Bofill, Jordi Sánchez, ha denunciat "la inexistència d'un indicador que determina de manera sistemàtica com viuen els catalans".

> EXCLUSIÓ SOCIAL

Gairebé 2 de cada 10 catalans, en risc d'exclusió social

Col·lectiu Catalunya

Un 17,7% dels catalans i catalanes estan en risc de viure en condicions de pobresa. Això, segons l'informe Distribució de la renda i de risc de pobresa 2004 de l'Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat), vol dir que aproximadament 1,2 milions de persones sobreviuen amb menys de 7.569 euros a l'any. Les dones de més de 65 anys que viuen soles són les que encapçalen la llista de famílies catalanes amb les rendes més baixes. Aquesta és la primera vegada que un informe estableix la taxa oficial sobre el risc d'exclusió social. El document també especifica que més de la meitat dels catalans i les catalanes cobren algun tipus de prestació social. Per mesurar els índexs de risc d'exclusió social s'ha d'establir un llindar. L'Idescat, seguint la metodologia que s'aplica en tots els països europeus, ha fixat el límit en 7.569 euros nets anuals. El risc de viure en condicions de pobresa té més incidència entre les dones que no pas entre els homes: elles corren el risc d'exclusió en un 19% dels casos, i ells en un 16,3%. Aquesta variació es deu, sobretot, a les diferències que hi ha en les rendes dels uns i els altres. Els homes reben unes compensacions mitjanes de 9.191 euros l'any i les dones, en canvi, de 8.731. De tota manera, la diferència més exagerada es troba quan es diferencien aquestes rendes depenent dels grups d'edats: els homes de més de 65 anys cobren una mitjana de 8.699 euros i elles, per contra, en cobren 7.551 de mitjana. Més de mil euros menys.

Els grups més desfavorits són les persones que viuen soles, seguides de les de ciutadania estrangera i les vídues. De tota manera, segons l'àrea d'estadística social de l'Idescat, aquestes estadístiques només tenen en compte les persones en situació regular, així que aquest índex, en la pràctica, és més alt. Aquesta és la primera vegada que l'Idescat dóna dades sobre els índexs de població en risc d'exclusió social i es preveu que a partir d'ara ho faci cada any.

Els resultats d'enguany -referits al 2004- són els d'una enquesta feta a una mostra de població representativa de Catalunya. Algunes de les dades s'han extret d'estadístiques elaborades per l'Institut Nacional de Estadística (INE). I és precisament per aquest motiu que el document disposa d'algunes dades que fan referència a la resta de l'Estat. Com s'assenyala en el quadre, el percentatge de risc d'exclusió social estatal és més elevat que no pas el català. En el primer cas, el llindar s'ha establert en 6.279 euros, però el fet que la xifra sigui més baixa no garanteix que el percentatge sigui menor. I és que un 19,9% dels ciutadans de l'Estat viuen en condicions precàries. Segons estimacions de l'oficina d'estadística europea Eurostat, la taxa de pobresa de la UE dels 25 se situa en un 16%, i en l'Europa dels 15 era d'un 17%.

> EL MOVIMENT

Jornades Llibertàries al Prat de Llobregat

KOP-Alta Tensió

Del 19 al 23 de juliol 2006 diverses persones i col·lectius de tendència llibertària del Prat de Llobregat van organitzar unes jornades llibertàries per retre homenatge a tots els lluitadors antifeixistes que fa 70 anys van plantar cara al feixisme. L'esclat de la Guerra Civil va suposar arreu una resposta popular que impulsaria un moviment revolucionari que arribaria fins al darrer racó del territori, i davant la falta d'estudis sobre els fets d'aquella revolució i la Guerra Civil a nivell local, es va decidir incidir en el tema a partir de les jornades llibertàries i rendir homenatge als lluitadors antifeixistes.

Els diversos actes, organitzats per Catarko, GEPCAH "Grups d'estudis pràctics contra l'amnèsia històrica", CNT Prat i KOP-Alta Tensió van tenir lloc al CSO KOP-Alta Tensió, i van consistir en una xerrada sobre "Història del moviment llibertari pratec" a càrrec dels historiadors Joan Mateu, Jordi Ramos i Joan Montblanc, una altra xerrada sobre "Arrelament, cultura i acció de l'anarquisme a Catalunya" a càrrec de l'historiador Ferran Aisa, un debat sobre conceptes de l'anarquisme a l'actualitat, una exposició, una paella, un concert, una representació de "Mort accidental d'un anarquista" per la companyia "La Terra Teatre" de Vilafranca i una Ruta a peu documentada pels llocs més emblemàtics de la revolució i l'anarquisme pratec, amb ofrena floral als lluitadors antifeixistes i inauguració de la plaça 19 de juliol de 1936.

Al Prat de Llobregat, la versió de la Guerra Civil és la que durant més de 40 anys va imposar el franquisme. Al Prat, no ha calgut cap revisionisme, continuem sabent perfectament el nombre de morts durant el període produïts per incontrolats i que van rebre any rere any les misses i demés actes oficials, però encara avui dia desconeixem el nombre total de les víctimes de la repressió franquista. Aquesta amnèsia a nivell local ha deixat sense nom als centenars d'empresonats a camps de concentració, batallons de treballadors i presons, les desenes d'afusellats i morts a les presons, els joves pratecs que van deixar la vida als fronts, els que es van exiliar de la població.

Vam centrar les jornades en el moviment anarquista perquè és el nostre i perquè ha estat l'oblidat i el criminalitzat amb més ferocitat durant molts anys, un moviment que va ser majoritari a la nostra població.

Més informació: www.kasalprat.org

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgtcatalunya.cat - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitania@sindominio.net, sindominio.net/zitania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.cat www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS AL 15 D'AGOST

DIVENDRES 16 DE JUNY

INICI DE VAGA parcial indefinida dels treballadors de la Direcció General de Tràfic de Barcelona.

II MOSTRA DEL LLIBRE Anarquista de Barcelona. Presentació del llibre "CNT en la encrucijada. Aventuras de un heterodoxo", de Luís Andrés Edo. Ateneu Llibertari del Besòs.

XERRADA ORGANITZADA pel col·lectiu Negres Tempestes a Can Vies: 'La última reforma laboral i conflictes actuals'; amb la participació de Jordi Vega i José Alberto Uribe (CNT).

CONCENTRACIÓ davant dels jutjats de Barcelona en suport als presos del 4F (incidents de Sant Pere Més Baix). Roda de premsa celebrada al Col·legi de Periodistes. (CI)

S'INAUGURA el Segon Espai Alliberat per la Cultura, recuperant per al barri de Sants l'antiga sala de festes Bahía, amb diverses activitats festives i culturals. (CI)

DISSABTE 17 DE JUNY

ENTREGA COL·LECTIVA de declaracions de la renda amb objecció fiscal contra les despeses militars a la Subdelegació del Govern de Tarragona.

II MOSTRA DEL LLIBRE Anarquista de Barcelona. Presentació de "Historia de un incendio" i diversos tallers, xerrades i espectacles. **MANIFESTACIÓ** a la plaça del Ví de Girona per tal d'evitar l'extradició d'en Youb Saoudi, detingut durant l'anomenada "operació Estany" al 2003. (CI)

DOS JOVES igualadins denuncien la seva detenció i posteriors maltractaments durant la Patum. (CI)

DIUMENGE 18 DE JUNY

MACROFESTIVAL al camp de futbol de la Montanyesa (Nou Barris - Barcelona) per denunciar els greus fets d'Atenco i en solidaritat amb Chiapas.

II MOSTRA DEL LLIBRE Anarquista de Barcelona. Presentació del llibre "En el caldero de lo negativo", a càrrec del seu traductor.

SISENA SENTADA per la vivenda digna a la plaça Catalunya de Barcelona. (CI)

DILLUNS 19 DE JUNY

ELS TRES PRESOS del 4F i la mare d'un dels imputats varen iniciar una vaga de fam per la presumpció d'innocència. (CI)

DIMARTS 20 DE JUNY

L'ASSEMBLEA de joves de Lleida

retirà totes les plaques de carrer amb nom de personatges vinculats al règim franquista. (CI)

DIMECRES 21 DE JUNY

ELS TREBALLADORS d'Inoxfil d'Igualada en la seva quarta jornada consecutiva de vaga convoquen una marxa des de la seu de la fàbrica fins al centre de la ciutat.

DIJOUS 22 DE JUNY

CONCENTRACIÓ a les portes de Seat Martorell contra la repressió que està patint la CGT a Seat.

DIVENDRES 23 DE JUNY

II CARAVANA europea per la llibertat de moviment, llibertat de permanència i tancament dels centres d'internament. Presentació de la co-investigació sobre fronteres interiors al centre social La Makabra de Barcelona.

DEVOLUCIÓ a la Paeria de les plaques de carrer amb noms de personatges vinculats al règim franquista retirades per l'assemblea de joves de Lleida. (CI)

MANIFESTACIÓ de 100 persones pel barri de Gràcia de Barcelona contra el desallotjament del centre social ocupat "La Fera". (CI)

LA SENTÈNCIA contra els anarquistes detinguts el febrer del 2003 a Viladecans i Barcelona els condemna però no hauran d'entrar a la presó. (CI)

DISSABTE 24 DE JUNY

II CARAVANA europea per la llibertat de moviment. 59 detinguts en una acció de protesta contra el nou CIE de la Zona Franca. Al vespre, manifestació unitària contra la repressió contra la immigració i per la llibertat dels detinguts a la plaça Universitat de Barcelona i concert posterior davant del centre d'internament de la Verneda. (CI)

DIUMENGE 25 DE JUNY

II CARAVANA Europea per la llibertat de moviment, llibertat de permanència i tancament dels centres d'internament. Assemblea pública a la Rambla del Raval de Barcelona.

DILLUNS 26 DE JUNY.

SÓN POSADES en llibertat després de declarar les 59 persones detingudes en l'acció de protesta contra la construcció del CIE de la Zona Franca de Barcelona. (CI)

DIMECRES 28 DE JUNY

CONCENTRACIÓ a la plaça Sant Jaume de Barcelona contra la sisenà hora a l'ensenyament públic, organitzada per la CGT.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE

"Lola Iturbe" a càrrec de les autores Antonia Fontanillas i Sonya Torres, Llibreria Pròleg de Barcelona. **DIA INTERNACIONAL** per l'allibrament gai. Manifestació unitària a Barcelona. Clos s'endú el "maó rosa", denunciant la nova ordenança cívica. (CI)

DIVENDRES 29 DE JUNY

'EL CIVISME i les noves formes de legitimació del poder'. Xerrada a càrrec de Jaume Assens, Santiago López Petit i Marc Dalmau al Casal Marianao de Sant Boi, en un acte organitzat, entre d'altres per la CGT.

DESALLOTJAMENT del Centre Social Ocupat La Fera del barri de Gràcia de Barcelona, amb incidents i disturbis la nit anterior al desallotjament pels voltants del centre social. (CI)

XERRADA-COL·LOQUI a càrrec de Patricia Adams, activista pacifista nord-americana, al local del Comitè de Solidaritat Oscar Romero de Tarragona.

DIVENDRES 30 DE JUNY

S'INICIA LA III ACAMPADA d'Acció Social a Montcortés.

SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL Superior de Justícia de Catalunya que condemna Parcs i Jardins de Barcelona per vulneració del dret de vaga, vulneració ja denunciada per CGT.

OCUPACIÓ DE L'AUTOBUS de la línia 47 de Barcelona (el 47 és l'article de la Constitució que garanteix el dret a la vivenda) anunciant la propera sentada-manifestació per una vivenda digna. (CI)

MANIFESTACIÓ de treballadors de Mercadona en vaga (100 dies) a l'Hospitalet de Llobregat. (CI)

LA GUÀRDIA URBANA veta l'accés al ple municipal d'Esplugues de Llobregat. La nova alcaldessa no deixa entrar els crítics amb el Pla Caufec.

DISSABTE 1 DE JULIOL

REUNIÓ de totes les Secretaries d'Acció Social (i persones interessades) dintre del marc de la IIIa Acampada d'Acció Social de la CGT que es celebra a Montcortés. **SOPAR CONTRA** el civisme a l'Ateneu Santboià, organitzat entre d'altres per la CGT.

PLANTADA DE CEDRES al parc del Forat de la Vergonya de Barcelona, amb la participació d'unes 50 persones. (CI)

DIUMENGE 2 DE JULIOL

FINALITZEN les jornades de "Preocupació rural", celebrades a Can Pascual i Can Mussol, masos ocupats a Collserola.

MANIFESTACIÓ per una vivenda digna a Barcelona, amb la participació d'unes mil persones, en una mobilització conjunta a tot l'estat espanyol. (CI)

'PARAULES PER LA PAU', concentració de protesta a Tarragona contra la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat.

DILLUNS 3 DE JULIOL

ESTALLA l'avinguda Meridiana i la Gran Via de Barcelona durant un quart d'hora en solidaritat amb els presos del 4F, en el quinze dia de vaga de fam. (CI)

CONCENTRACIONS a Sant Sadurní i Vilafranca de suport als menors denunciats per injúries a Espanya, amb la participació d'unes 250 persones. (CI)

DIMARTS 4 DE JULIOL

NOVA OCUPACIÓ a Nou Barris, al carrer Argullós, amb la intenció de crear un nou caser popular. (CI)

MOR UN HOME italià en mans dels treballadors de la seguretat privada del metro de Barcelona. (CI)

DIMECRES 5 DE JULIOL

CONCENTRACIÓ davant la presó de joves de la Trinitat (Barcelona) en solidaritat amb els presos del 4F. (CI)

NOVA OCUPACIÓ a Collserola, es tracta d'un mas ocupat anomenat "La Gata", prop de Sant Cugat. (CI)

DOS ADVOCATS de l'empresa Braun es tanquen "per por" a les oficines de l'empresa. Un comunicat de la companyia tergiversa els fets per tal de televisar el seu rescat per part dels mossos d'esquadra. Els treballadors farts de comèdies convoquen vaga a partir del dia 10 de juliol. (CI)

DOS ADVOCATS de l'empresa Braun es tanquen "per por" a les oficines de l'empresa. Un comunicat de la companyia tergiversa els fets per tal de televisar el seu rescat per part dels mossos d'esquadra. Els treballadors farts de comèdies convoquen vaga a partir del dia 10 de juliol. (CI)

DIJOUS 6 DE JULIOL

CONCENTRACIONS a Sant Sadurní i Vilafranca de suport als menors denunciats per injúries a Espanya, amb la participació d'unes 250 persones. (CI)

DIVENDRES 7 DE JULIOL

CONCENTRACIÓ urgent de solidaritat amb el poble palestí a Tarragona, a la plaça dels Despullats. Convoqua, entre d'altres organitzacions, la CGT. També es convoquen concentracions simultàniament

Catalunya. Setembre de 2006

a Sitges, Vilanova, Sant Pere de Ribes i Barcelona. (CI)
MANIFESTACIÓ de treballadors de Braun pels carrers de Barcelona.

DISSABTE 8 DE JULIOL
CONCENTRACIÓ a les portes de la presó Model de Barcelona en solidaritat amb l'Àlex, empresonat pel cas 4F. (CI)

DIUMENGE 9 DE JULIOL

FINALITZA al centre Francesca Bonaimasson de Barcelona la "Trobada Internacional de Feminismes i Activismes" que s'havia celebrat durant el cap de setmana.

DIVERSES MOSTRES de rebuig a l'Anoia contra la presència de l'exèrcit al Festival Aeroport a l'aeròdrom d'Igualada-Òdena. (CI)

DILLUNS 10 DE JULIOL

DOS DELS JOVES empresonats pel cas 4F, en vaga de fam des de la 22 dies són traslladats a l'Hospital Penitenciari de Terrassa.

DIMARTS 11 DE JULIOL

CONCENTRACIÓ al jutjat de lo social 17 de Barcelona en protesta per la repressió per part de la direcció de l'empresa Honeywell contra la secció sindical de CGT i contra un company de la mateixa, sancionat amb 60 dies de feina i sou. (CI)
SIS DELS VUIT menors acusats de la mort de Josep Maria Isanta durant les passades festes de la Patum de Berga condemnats a tres i set anys d'internament. (CI)
UN JOVE MATARONÍ és jutjat per la realització d'unes pintades contra la guerra ara fa tres anys. Se li demana una multa de fins a 5000 euros intercanviable per presó. (CI)

DIMECRES 12 DE JULIOL

ELS TREBALLADORS de trànsit de Barcelona, Sabadell i Tarragona tornen a sortir al carrer, en el quinze dia de vaga parcial.

DIJOURS 13 DE JULIOL

"AIXÍ ENS HA DEIXAT VOLKSWAGEN": un grup d'acomiadats de SEAT es despullen a la plaça Sant Jaume de Barcelona reivindicant la readmissió de totes les persones acomiadades injustament de la SEAT. (CI)

DIVENDRES 14 DE JULIOL

CINEFÒRUM A CAMBRILS: "El malson de Darwin" organitzat per l'Assemblea Ciutadana Mardfodu amb el suport de la CGT.
ACTES PER LA RECUPERACIÓ de la memòria històrica a les comarques de Ponent xerrada sobre el maquis anarquista al CSO La Gàbia, amb la presència de Dolors Gàbia, amb la presència de Dolors Marín, Ferran Sánchez i Josep Cara.
CONCENTRACIÓ urgent a Girona

en solidaritat amb Palestina i el Líban, aplegà una setantena de persones. (CI)

RODA DE PREMSA a la FAVB de Barcelona per anunciar les novetats jurídiques i l'estat de salut dels tres empresonats pel cas 4F. (CI)

DISSABTE 15 DE JULIOL

MANIFESTACIÓ pel centre de Barcelona en solidaritat amb els empresonats del cas 4F, aplegà unes 500 persones. Els tres empresonats i la mare d'un d'ells deixen la vaga de fam després de 26 dies. (CI)

ACTES per la recuperació de la memòria històrica a les comarques de Ponent: diferents actes als pobles de Tolba, a la casa refugi de Minairons de Baró.

OCUPACIÓ FALLIDA d'un immoble al carrer Neptú de Barcelona, per part de l'Assemblea de Joves de Gràcia. El mateix dia s'ocupen dos cases al barri del Carmel de Barcelona. (CI)

MANIFESTACIÓ de mil persones a Barcelona en solidaritat amb els treballadors de Mercadona. (CI)
CONCENTRACIÓ contra la Línia de Molt Alta Tensió a Santa Coloma de Farners, organitzada per la Plataforma No a la Mat.

DIUMENGE 16 DE JULIOL

ACTES per la recuperació de la memòria històrica a les comarques de Ponent: visita comentada a l'arquitectura de la guerra del 36 a la Vall de Càrrer. (CI)

DILLUNS 17 DE JULIOL

LA CGT del Metro de Barcelona denuncia les pitjors condicions laborals i les deficiències en la seguretat durant l'estiu. (CI)
EN UNA RODA DE PREMSA davant dels jutjats de Lluís Companys de Barcelona la Caravana Europea per la Llibertat de Moviment anunciava la presentació d'una querrela criminal per calúmnies contra l'alcald de Barcelona Clos. (CI)

DIMARTS 18 DE JULIOL

CONCENTRACIÓ convocada per la CGT davant dels jutjats de lo social de Barcelona contra el trasllat autoritari i forçós dels treballadors de Fico Triad a Fico Transpar i contra la sanció imposada pel Banc Sabadell a un company.

DIMECRES 19 DE JULIOL

MEMBRES DEL COL·LECTIU d'antropòlegs Ariadna Pi rememoren als lluitadors del 36 omplint la plaça Catalunya de Barcelona de fum, petards i soroll, en l'aniversari de la victòria contra el feixisme a Barcelona. (CI)

DIJOURS 20 DE JULIOL

CONCENTRACIÓ urgent a Barcelona en solidaritat amb Palestina i el Líban, aplegà unes 3500 persones. També es celebraren simultàniament a Reus, Girona (200 participants), Tarragona, Lleida, Cardedeu i Sant Cugat.
TREBALLADORS DE MERCADONA (120 dies de vaga) s'emmanillen a les portes de la inspecció de treball de Barcelona.

DIVENDRES 21 DE JULIOL

UNS 500 TREBALLADORS de Braun ocupen el World Trade Center Alameda Park de Cornellà, on hi han unes oficines de Procter & Gamble, propietaris de Braun. (CI)

DISSABTE 22 DE JULIOL

MANIFESTACIÓ a Esplugues contra les deslocalitzacions i el tancament d'empreses com Braun.

L'ASSOCIACIÓ "Terra de Germanor" commemora a Miravet el pas de l'Ebre per part de les tropes de l'Exèrcit Popular de la República.

MANIFESTACIÓ de 200 persones a Cornellà en defensa del CSO La Krispa.

DIUMENGE 23 DE JULIOL

LA CGT ACLAREIX públicament que no ha signat el preacord de l'ERO de tancament de Braun.
FINALITZEN les Jornades Anarquistes celebrades al KOP-Alta Tensió del Prat. (CI)

DILLUNS 24 DE JULIOL

DESALLOTJAT I ENDERROCAT el cso La Gàbia de Lleida, gairebé en secret. El mateix dia per la tarda es convocà una concentració a la plaça de la Paeria per denunciar i fer públic que l'Ajuntament ha estat l'únic responsable dels fets ocorreguts. (CI)

DIMARTS 25 DE JULIOL

UN AUTOBÚS dels anys 50 "col·lectivitzat" pel CSA Can Vies recorregué el centre de Barcelona rememorant les col·lectivitzacions dels transports públics. (CI)

DIMECRES 26 DE JULIOL

DOS DIES DESPRÉS del desallotjament de La Gàbia, es desallotja i tapiat el cso Lo Pati de Lleida. (CI)

DIJOURS 27 DE JULIOL

CONCENTRACIÓ URGENT en solidaritat amb Palestina i el Líban a Barcelona (1000 persones), Tarragona, Sabadell, Sant Feliu i el Prat.

CONCENTRACIÓ d'un 20 persones a les portes dels jutjats de Terrassa per donar suport als ocupants de les vivendes ocupades Can Beltza. (CI)

DIVENDRES 28 DE JULIOL

LA PLANTILLA de l'aeroport del Prat es planta davant dels acomiadaments i la precarietat i ocupen les pistes de l'aeroport, originant un conflicte polític sense precedents. També s'inicià una soterrada vaga de zel. (CI)

DISSABTE 29 DE JULIOL

SOPAR DE SUPORT a Josep Pàmies, activista antitransgènic, al parc de la Transegre de Balaguer. El company Pàmies ha estat acusat d'agredir un agent de l'ordre en

una lluita sindical i li demanen fins i tot presó, per un fet que ell nega.

DIMARTS DIA 1 D'AGOST

CINC DONES s'encadenaren nues a les portes de la Paeria de Lleida amb el suport d'un centenar de concentrats, pel desallotjament del CSO La Gàbia. (CI)

DIJOURS 3 D'AGOST

EL COMITÈ d'Empresa d'Ibèria del Prat es desmarca de la plantilla i signa un preacord amb l'empresa, amb l'oposició del delegat de CGT.
TREBALLADORS DE MERCADONA simulen una crucifixió davant d'un supermercat de l'empresa a la Rambla del Poble Nou de Barcelona, 140 dies de vaga. (CI)

DIVENDRES 4 D'AGOST

IV FESTIVAL SOLIDARI amb els pobles indígenes a Altafulla.

DIUMENGE 6 D'AGOST

PARAULES PER LA PAU, a la plaça de la Font de Tarragona, com cada primer diumenge de mes.
"LA PRECARIETAT no s'en va de vacances": manifestació de treballadors de Mercadona a la platja.

DILLUNS 7 D'AGOST

INCENDI FORESTAL a la serra de Collserola. Membres de la masia ocupada Can Masdeu ajudaren en les tasques d'extinció del foc. (CI)

DIJOURS 10 D'AGOST

TREBALLADORS de Parcs i Jardins de Barcelona es concentraren a les portes de l'empresa per tal de parodiar els exàmens de l'Oferta Pública d'Ocupació 2006. (CI)
CONCENTRACIÓ pel Líban i Palestina a Tarragona.

DIVENDRES 11 D'AGOST

PRIMERES FESTES ALTERNATIVES DE CASTELLDEFELS. Comencen les festes amb un concert.

DISSABTE 12 D'AGOST

MEMBRES DE LA PLATAFORMA SALVEM L'EMPORDÀ feren una acció de protesta que consistí en tapiar la porta del Col·legi d'Arquitectes de l'Alt Empordà per denunciar la manca d'implicació d'aquest col·lectiu en el Pla Director de l'Empordà. (CI)

> DELS MOVIMENTS

LA TORTURA PERSISTEIX

L'informe Tortura 2005 es presenta a Barcelona i constata la crua realitat amagada

Coordinadora per la Prevenció de la Tortura

Aquest estiu, es va presentar l'estudi elaborat per la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura (CPT) que agrupa tots els casos ocorreguts l'any passat.

En nom de la CPT, Sabina Puig, membre de Justícia i Pau, va prendre la paraula per situar les persones presents en la lluita de la Coordinadora i els seus objectius principals, dels quals cal destacar la implementació a l'Estat del nou Protocol Facultatiu de les Nacions Unides. La pressió sobre les diferents administracions és imprescindible per assegurar, segons la CPT, la correcta aplicació d'aquest Protocol, que imperativament ha de comptar amb la implicació d'entitats no lligades a cap institució ni govern.

Entrant al detall sobre l'any 2005, Lluïsa Domingo, membre de la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona, va remarcar l'elevada xifra de casos de què la CPT ha tingut coneixement: 596. D'aquests, un 20% són casos ocorreguts als Països Catalans: 77 al Principat, 36 al País Valencià i 6 a les Illes Balears i Pitiüses.

Cal destacar en el propi resum de l'informe, s'han agrupat els casos geogràficament però també per la casuística o marc en el qual es van produir aquestes tortures. Així ens trobem amb diversos grups com el que va generar més denúncies: els moviments i protestes socials (23%), seguits pels immigrants (19%) i l'estada en detenció incomunicada (11%), la immensa majoria d'aquests referides per persones detingudes al País Basc i Navarra i després posades a disposició de l'Audiència Nacional a Madrid).

Es va remarcar també la dificultat tècnica d'obtenir i tractar aquestes dades sense un suport oficial, i conscients de que col·lectius com l'immigrant difícilment denuncia les agressions sofertes, la CPT destaca també la dificultat de tracte amb les diferents administracions espanyoles de cara a posar a la pràctica les mesures proposades amb constància, per la pròpia CPT i per entitats i organismes internacionals com el Consell d'Europa i les Nacions Unides. En la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura hi treballen les organitzacions següents, provinents d'arreu de l'Estat espanyol, com Alerta Solidària, Associació Catalana per la Defensa dels Drets Humans, Associació Memòria Contra la Tortura, Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats Barcelona, Coordinadora Antirrepressiva de Gràcia, Coordinadora Contra la Marginació de Cornellà, Justícia i Pau i Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la UB.

Més informació i informe complet: www.prevenciontortura.org

SENSE FRONTERES

L'Estat d'Israel ha atacat l'Hesbol·là sense diferenciar entre població civil i militars, actuant com ho faria qualsevol altre terrorista

El reduccionisme ha portat part de l'esquerra a defensar l'Hesbol·là

Guerra al país dels cedres

Xavier Roijals

Cap a mitjans de juliol, va iniciar-se un conflicte sagnant entre Israel i el Líban, unes societats (les dues) molt més semblants a la nostra del que ens podem imaginar a priori (per posar un exemple, al Líban tenen fins i tot la seva pròpia versió d'"Operación Triunfo"). Evidentment, les causes del conflicte són molt més profundes que la espiral actual, però aquesta va ser l'atac d'un escamot del Partit de Déu xiïta l'Hesbol·là contra un grup de soldats israelians, segrestant-ne dos. Israel va contestar llençant una ofensiva aèria, primer, i per terra i mar després, contra Hesbol·là, entenent aquest "contra Hesbol·là" en un sentit prou ampli com per ocasionar centenars de morts civils i la destrucció d'infraestructures, vivendes i recursos d'un país que tot just ara s'estava recuperant de dècades de conflictes civils i d'invasions (Israel) i tuteles (Síria) exteriors. Hesbol·là va respondre llençant milers de míssils i coets contra tot el nord d'Israel, ocasionant desenes de víctimes i paralitzant la vida de tot el nord; al mateix temps que Israel llençà una invasió per terra que va arribar fins al riu Litani (a unes desenes de quilòmetres de la frontera), tot i que l'Hesbol·là va aconseguir frenar militarment la invasió i ocasionar dures pèrdues a les tropes israelianes. És en aquest moment quan una resolució de les Nacions Unides ha aturat temporalment el conflicte.

El conflicte ha deixat ben clar que en aquella regió del món la vida dels civils no val gaire ni pels uns ni pels altres. Israel ha ocasionat aproximadament unes mil tres-centes víctimes, se sospita que la gran majoria civils, i ha endarrerit el desenvolupament de la regió dècades. Però l'Hesbol·là no ha tingut tampoc cap mena de mirament a bombardejar amb milers de coets el nord d'Israel, amb l'objectiu clar i declarat de matar civils. Si no ha ocasionat més morts de les 65 que ha causat ha estat per l'estricta política de refugi impulsada per l'estat hebreu. Malgrat això, part de l'esquerra europea ha caigut en el tradicional maniqueisme sobre la qüestió, amb episodis que voregen el ridícul com l'intent de pintar el xeïc Nasrallah com un de "lluitador antiimperialista" (vegeu l'entrevista publicada al web Rebelión). I no deixa de ser molt curiós i segons com es miri, engrescador, que l'anàlisi més lúcida, desapassionada i realista sobre el conflicte hagi estat precisament aquell que ha sortit de files llibertàries del mateix Líban.

Contra l'agressió israeliana i contra el Partit de Déu

Comunistes llibertaris del Líban davant l'atac d'Israel

Text: **Al Badil Al Chououii al Taharouri**; Il·lustració: **Josep Maria Yago Suau**

Líban s'enfonsa altra vegada en una guerra que no veu final. Els libanesos de l'Hesbol·là, moviment polític religiós xiïta, segresten dos soldats israelians els quals són traspassats el 12 de juliol de 2006 dins de les fronteres del del Líban. Israel va posar en execució el seu pla d'atac preparat segons tots els indicis amb antelació, igual com havia ocorregut el 1982 quan va envair el Líban sota el pretext de l'assassinat de l'ambaixador d'Israel a Londres.

Però aquesta vegada l'atac de l'exèrcit israelià és d'una escala sense parí, mai abans vista al Líban, ja que són atacs aeris i marítims per tot arreu al Líban: l'aeroport, els districtes dels suburbis meridionals de Beirut, bastió de l'Hesbol·là, els camins principals que uneixen les ciutats i les àrees del país, els ports, els districtes residencials, etc. L'objectiu de l'atac és paralitzar el país totalment i sembrar la por, cosa que no pot ser realitzada sense morts civils, els quals es compten per centenars. (...)

Aquest atac s'ha de considerar sota una perspectiva més general: aquesta intervenció, en la nostra opinió, s'emmarca en el projecte nord-americà sobre Orient Mitjà. George W. Bush desitja crear una gran zona que seria favorable per a ell, incloent diversos països àrabs i Israel, que podria posar fi a mitjà termini al conflicte existent a la regió. Iran i Síria s'oposen a aquest projecte, el que és una bona cosa, per descomptat. Però l'inconvenient és que aquests països que donen suport a l'Hesbol·là i que lluiten contra el projecte de Bush i del govern israelià són francament reaccionaris en tots els seus plans.

A més, l'Hesbol·là (Partit de Déu!) és un partit que, malgrat tot el que va fer per expulsar Israel del sud del Líban i a pesar del gran nombre de màrtirs lliurats per complir el seu deure religiós, en un viatge directe cap al Cel, "el paradís de la mel i les dones", no ha assolit satisfer, des de fa molts anys, les expectatives del poble libanès. L'obediència a Iran del "Partit de Déu" és clara i obstinadament contrària a la llibertat. És simple: un

PALESTINA
LÍBAN

ISRAEL

ESTATS UNITS

COMUNITAT INTERNACIONAL

no pot viure en els districtes de Hesbol·là. En els llogarets on aquest domina, s'aconsella baixar el so de la música i no posar cançons per a ballar la dansa el ventre. Aquest partit de la resistència i del sacrifici, el "Partit de Déu", és ara un partit insuportable: les dones des de petites es veuen obligades a vestir de negre, prohibeix la venda d'alcohol, són còmplices indirectes de les intrigues de Síria (corrupció, domini sirí en totes les institucions libaneses, etc.).

Així, l'Hesbol·là ha creat contra si mateix una forta reacció popular. Per alguns mesos, els grans caps polítics libanesos han buscat en el parlament (a través de reunions per al diàleg nacional) una solució als problemes crucials del país, dintre dels quals es troben les armes que té l'Hesbol·là. L'Hesbol·là rebutja de lliurar les seves armes a l'exèrcit libanès i pretén constituir-se així en un estat dintre de l'estat. Amb gran arrogància, el cap de l'Hesbol·là, Hassan Nasrallah, llança

amenaces violentes i medievals de tallar cap i braços a qui intentessin prendre'ls les armes. No obstant això, no ha fet res contra Israel des de fa alguns anys, excepte demanar la propietat libanesa dels camps de Chebaa. L'Hesbol·là és temut pel seu fanatisme però també per la seva fama en certs sectors de la societat libanesa, a causa de la política dels "màrtirs per a la pàtria" que aquest promou. Però sense Síria i Iran (especialment sense el finançament iranià) no hi hauria l'Hesbol·là.

Des de la retirada humiliant de Síria del Líban, dos corrents polítics grans van ser constituïts: el del 14 de març (data de la manifestació immensa després de l'assassinat de l'exprimer ministre Rafic Hariri), i el del 8 de març, favorable a Síria, que s'han unit al corrent cristià del general Aoun tan bon punt es fa mereixedor de la presidència de la república. El corrent del 14 de març constitueix de fet en la nostra opinió un moviment

relativament "revolucionari", mentre que en el del 8 de març hi trobem solament corruptes sota la supervisió siriana i dels nostàlgics del passat negre del Líban. L'actitud escandalosa és la del Partit Comunista Libanès. Amb cert grup de gent, nostàlgics en la seva majoria del nasserisme àrab (nacionalpopulisme), va constituir un tercer corrent sense pena ni glòria i de molt baix perfil. Una escissió d'aquest corrent, anomenada Intifada dels Comunistes, és molt propera a Al Badil Al Chououii Al Taharouri (Alternativa Comunista Llibertària).

Així, de nou, la posició política que ha de ser adoptada ha de ser clara, més enllà de la denúncia dels atacs israelians. Diem No a l'Hesbol·là per ser un partit reaccionari, religiós, proiranià; diem No al projecte de Bush, de Blair i de Chirac, que consideren que aquests atacs desproporcionats contra el Líban són una autodefensa legítima en nom d'Israel; diem No a l'actitud del Consell de Seguretat de l'ONU, tímida i ambigua; diem No al govern libanès incapaç, feble, contradictori que perd el seu temps suplicant ajuda, cantant les pèrdues, i mirant cap a les corts internacionals.

Per als comunistes llibertaris libanesos una gran reunió d'una nova esquerra, que va començar a formar-se amb el corrent del 14 de març, és l'únic que pot fer avançar les coses. A l'espera d'això, es fa necessari trobar aliments i especialment medicaments per a prop d'un milió de libanesos que aquesta guerra ha desplaçat. Mentrestant, és necessària molta força per intervenir a favor d'un indispensable alto al foc, que pot produir-se solament amb la pressió en contra d'aquestes dues forces bel·ligerants contra les quals tot el món crida: no els volem.

Nota:

Aquest article de Al Badil Al Chououii Al Taharouri (Alternativa Comunista Llibertària del Líban) va ser escrit el 17 de juliol de 2006. Aquesta organització, que manté vincles amb l'organització francesa Alternative Libertaire, té un web a <http://flag.blackened.net/revolt/inter/albadil.html>

Catalunya. Setembre de 2006

SOCIAL

La lluita per la memòria històrica va ser un dels temes desenvolupats durant la darrera edició de la trobada d'Acció Social de CGT a Montcortés

La lluita contra la línia de MAT és una de les que s'han de guanyar

Tercera Acampada d'Acció Social de Montcortés

Text i foto: Col·lectiu Catalunya i Secretaria d'Acció Social de CGT

Un any més, i ja en van tres, es van trobar afiliats i afiliades de diverses federacions locals amb gent de moviments socials i organitzacions d'esquerrades d'arreu de Catalunya en la III acampada d'Acció Social de la CGT de Catalunya que es va dur a terme al terreny d'acampada de Montcortés (Pallars Sobirà).

Aquest any va començar amb una exposició de cartells i documents de la guerra civil (entre ells exemplars del "Catalunya" i de "Solidaridad Obrera") cedits pel Josep Maria Pi de Terrassa que es van exposar en la casa de la sal de Gerri de la Sal, un exemple únic del romànic civil a nivell d'Europa, ara en reformes, i que es va obrir expressament per a l'ocasió. El sociòleg Ramon Usall va inaugurar les jornades el divendres 30 de juny amb una xerrada contextualitzant els documents de l'exposició.

Poc després, al terreny d'acampada, es projectava un recull dels millors capítols del programa "La crua realitat" de Michael Moore

editats per uns companys del centre autogestionat La Maranya de Lleida.

El dissabte va començar amb una xerrada sobre memòria històrica amb en Pep Cruanyes, de la Comissió de la Dignitat, un membre de l'Associació Catalana de Recuperació de la Memòria Històrica i un fix de l'acampada (i que esperem que repeteixi), en Pep Cara de la Marxa dels Maquis, xerrada que no va acabar fins que els estòmacs dels assistents no van poder més.

Per la tarda, caigué una pedregada com mai i es va prescindir del plat on es realitzen les xerrades per refugiar-se al bar on la gent de Can Vies, de l'Oficina de l'Okupació, dels Químics, de la Gàbia, de la Fura i del Pallars van parlar de les seves experiències i les seves lluites envoltats per l'exposició que va fer en Martin Andón del Baix Llobregat sobre la lluita de la Seat.

En Bàmbol, un al·lot de les Balears, va tocar per la nit al bar i després tots a dormir, alguns en tenda i

altres en cases rurals.

Diuen que ha acabat aquesta guerra (que no té nom) i que sembla que sigui l'única que hi ha en marxa al planeta a hores d'ara. Com a mínim, i per entendre'ns, estem parlant del Líban a Israel. A l'Iraq queda l'exèrcit ocupant i la resistència, a l'Afganistan pul-lulen forces de pacificació (en forma d'exèrcit) i senyors de la guerra tribals, i a Txetxènia... queda algú a Txetxènia?

Com és costum a aquesta insigne columna, no entrarem a desenmascarar els múltiples interessos (polítics i econòmics) que tenen els israelians darrere d'aquesta agressió ni d'on surt la força de les milícies de l'Hesbol·là per bombardejar territori israelià. No. La capacitat d'anàlisi d'alguns dels columnistes del "Bala perduda" es queda en termes molt més simples, concretament en un: guanyar. I com que les diferents parts en conflicte han conjugat el verb, quina coincidència que les cúpules militars israeliana i xiïta el conjuguin de la mateixa manera: primera persona del plural del present d'indicatiu: hem guanyat. És el discurs oficial, més o menys creïble en funció de les dades analitzades, dels paràmetres mesurats: baixes, metres quadrats guanyats o resistits, objectius assolits. És curiós l'elevat percentatge de població, tant d'un costat com de l'altre, que creuen aquestes anàlisis que porten a la victòria sempre, això sí, cadascú la del seu bàndol. Ja sabem allò que la primera víctima d'una guerra és la veritat.

Per altra banda, a aquests soferts escrivans ens ha dolgut la facilitat amb què des de bona part dels mitjans escrits i electrònics de caire alternatiu (o hauríem de dir "combatiu"?), s'han agafat com a pròpies les tesis d'un dels bàndols, en aquest cas l'Hesbol·là. Reconeixem, i amb veu ben alta, que l'exèrcit israelià ha envaït un país estranger i ha atacat i destruït milers de vides humanes, a part de deixar malmesa una bona part de la infraestructura d'un Líban que tot just s'estava refent de la seva penúltima guerra civil. Però això ens ha d'abocar a proclamar que l'altre bàndol és el "el representant de la resistència popular libanesa" i que els seus mercenaris han de rebre el malnom de "màrtirs" que "s'innolmen"? El camí que ha de recórrer l'antimilitarisme és llarg i ple d'entrebancs. Novament, s'ha perdut una oportunitat per fer-ne pedagogia.

BALA PERDUDA

Tothom hi guanya

Toni Álvarez (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Trobada Internacional de Feminismes i Activismes a Barcelona

Contra Infos i Col·lectiu Catalunya

El feminisme està obsolet o està sent reinventat? Avui, els compromisos feministes i els enfocaments sensibles al gènere han proliferat en un ampli espectre de disciplines i moviments. La desterritorialització i la relocalització dels discursos i les pràctiques feministes en camps i contextos múltiples i heterogenis demana una reavaluació de l'impacte (visible o invisible) del feminisme en diferents àrees de la praxis social i de les possibilitats per reimaginar la política feminista com un moviment emergent en les dinàmiques del canvi social i a l'inrevés.

Prop de 200 persones van participar a les Jornades de Feminismes i Activismes que es van celebrar a Barcelona el 8 i 9 de juliol. El lloc central de la trobada va ser l'espai Francesca Bonneimasson i es combinava amb altres activitats en diversos centres socials de Barcelona. En aquests dos dies es van portar a terme sis tallers paral·lels i

diferents: 'Imatges, mitjans de comunicació i tecnologies'; 'Gènere i violència'; 'Activisme queer i post pornografia'; 'Precarietat i migració: un nou terreny comú?'; 'Amistats perilloses? relacions entre activisme, feminisme i dones'; i, finalment, 'Història, exclusió i estratègies contra-hegemòniques'.

A més, hi va haver permanentment un espai artístic audiovisual que permetia visionar o escoltar

proposades a la carta. També durant les jornades hi hagué exposició i venda de material bibliogràfic i de difusió de la Llibreria Pròleg i d'altres col·lectius i edicions lliures. Durant els dies de les jornades, Radio Paca va emetre des de la sala d'ordinadors diversos tallers i entrevistes per possibilitar el seguiment de les jornades a les persones que no hi van poder assistir.

Les jornades internacionals de

feminismes i activismes acabaren amb un plenari final en què les persones participants van expressar les seves voluntats de continuïtat i les seves valoracions personals de la trobada. Les principals crítiques apuntaren a una preminència d'allò relatiu als feminismes en detriment d'altres aspectes de l'activisme i activismes, a la manca d'aprofundiment en molts dels temes i a les metodologies de diversos tallers.

De cara al futur sembla que, de moment, s'ha ampliat la llista de correu internacional Femact per tal de permetre la connexió i discussió en xarxa entre les persones participants i les que hi estiguin interessades. També s'aniran recollint els materials i documentació que el procés de realització de les jornades hagi generat. I, finalment, sembla que Femact, Femact Barcelona i les persones participants volen continuar treballant i reflexionant en aquesta perillosa relació dels feminismes i els activismes en forma de tallers, trobades, etc.

Més informació a:
www.femact.org

SALUT I ANARQUISMES

Militar distreu i si es fa bé provoca revolucions

Josep Cara Rincón (Berga)

No us ha dit mai la mare que deieu aquestes coses que feu que un dia tindreu problemes? Qui-nes aficions! I és que per les perso-nes que militen, la militància no és només una manera de passar el temps i esperar la mort.

Penso que la militància anarquis-ta no és en va, no és solament un passatemp o una mentida vital, sinó que és una eina que si es pren seriosament (que no vol dir sense riure) està carregadíssima de pres-ent i futur (de passat, com ja s'ha dit, ens en sobra). Què ens fa falta? Doncs treballar molt i assumir res-ponsabilitats (segurament que no totes grates).

Militància i compromís: això passa entre altres coses per l'exten-sió de la cotització entre militants i simpatitzants. Si no s'assumeix l'expropiació com a font de finan-çament dels diferents projectes alliberadors, cal potenciar la cotitza-ció, la qual no pot ser substituïda sistemàticament per la venda de substàncies alienants com és l'alco-hol. Als ateneus, grups i col·lectius antiautoritaris, actualment, no és massa habitual que la gent que en forma part cotitzi. L'autogestió de la nostra precarietat de mitjans se sol fer a través de les barres dels locals, de concerts i en definitiva a través de l'oci, un oci que normal-ment no és alternatiu a res.

Sortir i fugir dels guetos: els anarquismes són per a tots els pù-blics, sinó no valen. Quan l'antiau-toritarisme pren forma concreta en qüestions que afecten la quotidiani-tat és assumit per gran part de la so-cietat. L'estètica, a tots els nivells, pot molar molt, però a la vista dels resultats, en cap cas és alliberadora. A la lluita hi ha de cabre tothom.

Afrontar debats nous i vells sense dogmes: els puguin ser el municipalisme, la violència, la vida en col·lectivitat, el mètode anarco-sindicalista superant per fi les divi-sions que no responen a problemes reals, i el canvi en les nostres rela-cions personals (sembla facil...), et-cètera.

Assumir la nostra responsabilitat com a militants llibertaris i coordi-nar les nostres lluites en els difer-ents camps per tal de tirar endav-ant projectes realment ambiciosos. Si no som prou grans per superar i marginar les actituds que potencien la inactivitat en nom de qui sap què i amb l'objectiu real de conservar la seva barraqueta, gueto o espai de poder: no anem enlloc. Repeteixo, jo penso que l'a-narquisme no és només un joc.

Desallotjat i destruït el CSO La Gàbia de Lleida

CGT Ponent

El dimarts 24 de juliol, l'Em-presa Municipal d'Urbanis-me (EMU), ens depenent de l'Ajuntament de Lleida, va ensor-rar el Centre Social Ocupat La Gàbia, situat als afores de la ciutat de Lleida, tot just on s'acaba la ciu-tat i comença l'horta, gairebé dos anys després del seu naixement.

Una cinquantena d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra tiraven la porta de La Gàbia després de des-pertar amb crits les dues persones que en aquells moments dormien. L'ordre la va dictar el jutjat d'ins-trucció número 4 el divendres 21 de juliol enmig d'un gran secretis-me. Sota un sol que badava les pe-dres, van arribar a aplegar-se una quarantena de persones alertades pel desallotjament, però un fort dispositiu policial va impedir l'en-trada al camí que portava al CSO fins que la casa va estar gairebé de-rruïda. A la tarda, més d'un centen-ar de persones es van manifestar pel carrers de Lleida en protesta pel desallotjament.

Per altra banda, l'1 d'agost, cinc solidàries amb el CSO La Gàbia es van encadenar a les portes de La Paeria per denunciar que amb el

desallotjament del CSO "haviem deixat en pilotes" tant el propi cen-tre social com les persones que hi vivien.

Amb el desallotjament i ende-rroc l'Ajuntament de Lleida, La Paeria, ha acabat amb un centre so-cial on es feien tot tipus d'activitats culturals, lúdiques i reivindicatives que escapaven a la seva supervisió, subvencions i altres eines de con-trol social, un centre social on dia a dia es qüestionava un model eco-nòmic, un desenvolupament terri-torial, unes relacions socials i per-sonals; en definitiva, un espai dis-sident.

Des de la CGT, s'hi ha donat su-

port i s'ha col·laborat amb el pro-jecte del centre social, un projecte lliure, autònom i autogestionari que, des del 2004, ha realitzat un treball constant i continuat en la denúncia de l'especulació, ha rea-litzat nombrosos tallers i xerrades, ha estat el punt de reunió de molts col·lectius i organitzacions de la ciutat de Lleida i també ha estat lloc d'oci i de trobada ja que, per exemple, s'hi feia el dinar popular del primer de maig.

La CGT de Ponent és La Gàbia com molts d'altres col·lectius o persones que hi viuen, l'utilitzen i en gaudeixen i per això avui volem denunciar l'actitud de l'Ajunta-

ment de Lleida que enderroca, mit-jançant una agilitat judicial inaudi-ta, el centre social en una zona on no es preveu cap tipus d'actuació en els propers anys emportant-se per davant els projectes de moltes persones.

L'Ajuntament de Lleida ha fet una defensa aferrissada de la pro-pietat privada, la seva en aquest cas, que també es la de tots i totes, ha preferit que l'antiga casa pro-pietat de l'EMU que estigué durant anys en desús fos runa abans que continués en mans de tothom.

Mireu també: <http://www.moviments.net/lagabia> i <http://www.su-portponent.net>

Atac terrorista contra un espai amb deu anys d'història al Cabanyal

Cremen el CSO Pepica la Piona de València

CSO Pepica la Piona

Diuenge 13 d'agost, entre les 7 i les 9 del matí, es va decla-rar un incendi en el Centre Social Okupat més antic de la ciutat de València, que va ser destruït com-pletament. El CSO Pepica la Piona era a punt de complir 10 anys, sent un referent de la lluita social al Cabanyal i a la resta de Valèn-cia.

Deu anys de lluita al Cabanyal

En aquests 10 anys moltissi-mes han estat les persones que han passat per la gestió d'a-quest emblemàtic centre i milers els col·lectius i persones que han realitzat i/o gaudit de les activitats socials i culturals que es van fer durant la seva trajectòria. Aquest estiu es va pintar per dintre i per fora i s'estaven realitzant treballs de seguretat en l'edifici per a tenir-la a punt pel setembre.

Sobre les 8 arribaven els bom-bers i sobre les 10 del matí com-ençaven a congregat-se joves del barri per a assabentar-se del que havia passat i ajudar a treure

les poques coses que s'havien sal-vat. Tots els indicis apunten que ha estat intencionat. (...) Aquesta nit va haver gent fins a les 6 del matí (encara que canal 9 diu que es va produir el foc a les 4) pel que els possibles agressors es van esperar que no hagués ningú. La Piona, en el 1996, era un antic drassanes abandonat i cremat (ho va cremar algú quan ho utilitzava el govern de Franc per a donar su-port logístic a l'exèrcit Nazi, enca-ra que solament es va cremar part de la planta baixa), ple de merda i rates.

Al setembre d'aquest mateix any, un grup de joves del barri i de València ho van rehabilitar per la necessitat d'un centre social, triant el lloc com focus de resistència al pla urbanístic que vol derrocar part d'aquest històric barri.

En aquests anys havia sofert al-guna agressió feixista i, l'any pas-sat algú va intentar cremar la porta gran, però en aquesta ocasió ha quedat totalment irrecuperable, pel que la prolongació de Blasco Ibáñez i els altres projectes urba-nístics s'han llevat de damunt un obstacle més per als seus objec-tius.

L'amo, en parador ignorat (per això mai no han pogut, legalment, desallotjar-lo) des de fa anys, és l'únic que podria fer que la policia científica fes una investigació, pel que, l'única investigació possible serà la que faci l'assemblea de la Piona i la gent del Cabanyal. El Cabanyal i València entra han per-dut un espai on s'han cremat molts records i molt treball de diverses generacions, però la il·lusió i els motius continuen intactes amb els sentiments i les idees que mai po-dran cremar.

Jornades Preokupació Rural'06

Contra Infos

Del 28 de juny al 2 de juliol, es van realitzar a Collserola (Barcelona), més concretament a Kan Pasqual i Kan Mussol, les Jor-nades de Preokupació Rural. Mol-tes persones de tot l'Estat espanyol que estan portant a terme projectes al voltant del medi rural o que per-tanyen a diferents col·lectius, es van trobar durant aquests dies per intentar conèixer-se millor tant per-sonalment com a nivell de projec-tes.

Un dels objectius d'aquestes jor-nades era ampliar i millorar la xarxa de contactes i comunicació entre tota aquesta gent, i es va aconseguir ja que durant aquests dies van passar per les jornades una mitjana de 150 persones que van xerrar sobre les activitats que estan realitzant i que van poder participar dels diferents tallers, tant teòrics com pràctics, que es desenvolupa-ven cada dia.

Va quedar pendent decidir on i quan es realitzaran les properes jor-nades, en espera que aquest hivern algun dels participants s'animi.

Catalunya. Setembre de 2006

Molt Alta Tensió, mentides i imposicions

Plataforma No a la MAT
(www.nomat.org i
noalamat_prensa@yahoo.es)

Els poders fàctics i la majoria dels partits polítics del país volen tirar endavant, tant sí com no, el projecte d'interconnexió elèctrica Sentmenat-Bescanó-Estat francès de 400.000 volts i doble circuit.

Per començar, Red Eléctrica de España (REE) gestiona en monopoli el transport de l'electricitat i, des de la seva posició privilegiada, fomenta la contínua construcció d'infraestructures elèctriques que augmenten els seus beneficis en nom de l'interès general. Les amenaces de talls elèctrics se succeïen cada estiu; però les solucions immediates existeixen i no es volen aplicar per forçar la construcció de la xarxa de MAT (Molt Alta Tensió). Darrerament l'AMMAT (Associació de Municipis contra la Molt Alta Tensió, que agrupa a 52 municipis de les comarques gironines) va demanar a l'empresa elèctrica les dades necessàries per realitzar un informe rigorós que seria una alternativa a la construcció de la xarxa de MAT, i REE es va negar a donar-les argumentant que eren confidencials. Amb aquest procediment, el president de REE –l'exministre socialista Luis Atienza– imposa a la societat que no hi poden haver alternatives a la construcció de l'autopista elèctrica. La companyia viola, doncs, la Convenció per a l'accés a la informació en aspectes ambientals de la Comissió econòmica de les Nacions

Unides, que en el seu article 1 exigeix garantir "els drets d'accés a la informació sobre el medi ambient i la participació de la població en la presa de decisions".

D'altra banda, la Generalitat –sotmesa i lligada pels interessos de les elèctriques– contempla aquest projecte com si fos d'àmbit local, quan en realitat és un projecte molt més global que forma part de l'anella energètica de la Mediterrània projectada per donar resposta a la sortida d'excedents d'energia nuclear de França cap a Portugal i el Marroc. El govern de la Generalitat ha actuat i actua localment de forma improvisada segons l'oposició de la gent, però amb l'objectiu de construir aquesta infraestructura sense haver demostrat que sigui necessària. En aquest sentit, el fulletó que va arribar abans del referèndum a milers de

llars catalanes (dos milions d'exemplars repartits) és un exemple esfereïdor de propaganda i desinformació, impropis d'un govern que es diu democràtic. No responen les al·legacions, o les respon REE en nom de l'Administració! El govern català també nega el debat públic, la informació i la participació; no busca el consens amb les persones que habitem el territori, sinó que fomenta la divisió entre les poblacions i comarques afectades per desactivar la protesta. Alhora, el govern trenca el darrer compromís acordat amb l'AMMAT de no posicionar-se fins a no tenir acabat un estudi independent sobre la necessitat real de la línia i sobre possibles alternatives. Les planificacions es fan lluny d'aquí i es plantegen com a decisions inapel·lables. Els partits que diuen ser contraris a la construcció de la

MAT no fan interpel·lacions ni declaracions públiques clares.

El passat 26 de juny la Conselleria de Treball i Indústria va afegir més confusió al tram Sentmenat-Bescanó amb un altre ramal d'enllaç des del massís de les Guilleries fins a la subestació de Riudarenes (La Selva), que fa encara més gran l'impacte sobre aquest espai d'elevat interès natural.

A corre-cuita, i sense consulta prèvia, es va reunir els alcaldes afectats per la construcció d'aquest nou traçat per comunicar-los el projecte (el tercer presentat en divuit mesos).

A darrera hora es canvien planificacions anteriors, es fan córrer torres pel territori palesant el poc respecte cap a la població i la nul·la sensibilitat i valoració del patrimoni natural i historicocultural. També, a començaments d'agost s'ha presentat el projecte de traçat entre Bescanó (Gironès) i Figueres (Alt Empordà).

I s'ha comunicat que tenen la intenció de fer una central de cycle combinat a Bescanó, que no és necessària per al subministrament de les comarques gironines sinó per mantenir la tensió de la interconnexió elèctrica.

Altres cop veiem com durant l'època d'estiu s'accelera el ritme de tramitacions per tirar endavant projectes als quals molta gent s'oposa. Tot plegat representa un profund dèficit democràtic que condemna la ciutadania a ser súbdita en el marc d'una monarquia bananera. Les queixes i mobilitzacions se succeïen per tot el territori...

ALGUNA COSA ES MOU

L'abstenció forçada

Carlus Jové
(contact@carlusive.net)

S'apropen de nou les eleccions autonòmiques (per alguns, nacionals), i cal començar a pensar en què farem amb el nostre vot. Personalment, mai no he estat partidari de l'ortodòxia anarquista de l'abstenció com a dogma de fe i, com molts d'altres, en el seu moment vaig defensar que s'anés a votar per fer fora el PP del govern espanyol o per fer caure CiU de la seva trona. Aquests dies han quedat un xic enrere, i a dia d'avui és difícil valorar què cal fer.

Comencen a rondar noms pel cap. Del PSC no fa falta ni parlar-ne. ICV i EUiA em fan més por que una pedregada, ja que cada dia tendeixen una mica més a ocupar l'espai que queda un passet més enllà dels socialistes. ERC... bé, ERC em sembla un pupurri que tant pot fer propostes d'esquerres, com rànquies, com representar una ruptura independentista, com donar la mà als convergents, depenent del dia que tinguin. Altres opcions més a l'esquerra? Em sembla que més enllà del nivell estrictament local, no n'hi ha.

No sóc partidari de l'abstenció dogmàtica, però tampoc del vot perquè sí. S'ha de votar quan té un sentit, i quan no en té, millor anar a la platja o a fer una ruta per les Gavarras. Per les properes eleccions, em sembla que serem moltes i molts que ens veurem advocats a una abstenció forçada, per manca absoluta de partits amb qui sentir-nos identificats, que no conformes. Els grups de l'esquerra radical que fins ara feien el seu paper dins d'EUiA estan fugint comes ajudeu-me, i no és d'extra-nyar. Potser el més curiós és que hagin trigat tant a fer-ho. Deixant a part la gent maca que a tot arreu es pot trobar, EUiA i els seus veïns d'ICV fa temps que han perdut el rumb, i cada cop sembla més evident que el seu final de trajecte és al Palau de la Generalitat, i no als barris.

El debat pel tema del vot entre els llibertaris sempre ha existit. Per a aquestes eleccions, em sembla que no fa falta ni parlar-ne. El descreït de l'esquerra parlamentària és tan gran i les seves polítiques tan poc encertades que dedicar-los més de quatre paraules seria un excés de generositat per la nostra part. Potser sí que sóc jo que n'estic fart, i que tampoc està tot tan fotut, i segurament algun trotskista dels de tota la vida m'argumentarà que cal votar un cop més a EUiA. A mi, ara mateix, se'm refot, així de clar. Que tothom faci el que vulgui amb el seu vot. Jo m'en faré un ventall, que per l'hivern queden dies.

Poc seriós? Segurament. Com la nostra esquerra.

No al projecte de coexistència entre transgènics i no transgènics

Plataforma Transgènics Fora

Des de la Plataforma Transgènics Fora i des de tot un seguit de col·lectius, denunciem la farsa del darrer projecte estatal de coexistència entre conreus omg (organismes modificats genèticament) i conreus no omg, perquè la coexistència és impossible i exigim que Catalunya i l'Estat espanyol es declari zona lliure de transgènics.

Els nombrosos i significatius casos de contaminació genètica detectats en el territori català i espanyol durant els darrers mesos (1) han posat de relleu l'antagonisme social, ambiental i productiu de l'agricultura transgènica enfront la resta dels altres sistemes de cultiu. La presència de l'agricultura transgènica en una comarca o regió fa impossible la existència de cap altre tipus d'agricultura.

El plantejament de la coexistència entre els diferents sistemes de conreu, dissenyat per la indústria biotecnològica i la Comissió Europea i defensat pel govern espanyol i català, amaga sota una falsa "llibertat d'opció" l'intent d'imposar per la via legal la generalització del conreu transgènics amb l'increment dels casos de contaminació genètica de conreus i de llavors i en conseqüència provoca la inevitable desaparició de les agricultures tradicionals, especialment l'ecològica.

El darrer projecte estatal (abril 2006) presentat pel PSOE, el MAPA i el MMA (2) segueix la mateixa filosofia dels anteriors projectes: ignora el greu conflicte que generen els transgènics, desprecia els informes científics independents dels impactes negatius sobre la salut i el medi ambient (3) pretén estendre sense cap limitació

els omg desprotegint les altres agricultures de la contaminació genètica, no contempla el nivell 0 de contaminació en ecològic, redueix la coexistència a una pura qüestió econòmica, eximeix de qualsevol responsabilitat a les empreses productores de les llavors i no reconeix el dret a declarar zones lliures d'omg (4).

Les suposades millores d'aquest darrer projecte constitueixen un simple i enganyós rentat d'imatge per presentar "neutre i creïble" la coexistència: 220 metres de separació entre cultius enllloc dels 50 dels anteriors projectes (hi ha contaminacions registrades a més de 1.000 metres) un conjunt de mesures tècniques per evitar la contaminació que són insuficients i que no tenen cap eficàcia pràctica i que suposaria un cost i un seguiment impossible de realitzar pels page-

sos que no volen que arribi contaminació genètica als seus camps.

La contaminació genètica és inherent a la transgènica, és d'enorme dificultat i complexitat establir unes distàncies de seguretat i al damunt és de conseqüències irreversibles: impedeix el desenvolupament de la biodiversitat, de les agricultures tradicionals i les ecològiques. L'única forma de evitar la contaminació és no cultivar omg (1) Llegiu "La coexistència impossible" març 2006.

(2) Projecte presentat conjuntament pel PSOE, Ministerio de Agricultura i Ministerio del Medio Ambiente.

(3) Llegiu "Semillas peligrosas" Jeffrey M. Smith, abril 2006 Ed. Terapias Verdes

(4) Comunicat presentat per la PTF de crítica al projecte de Decret de coexistència (març 2005).

> EL FAR

Poetes en temps de guerra i revolució i 3) El Grup Oasi

Ferran Aisa

Durant els anys de la guerra, van continuar celebrant-se recitals poètics a espais públics com l'Ateneu Barcelonès, l'Ateneu Enciclopèdic Popular, el Casal de Cultura, el CADCI, etc. Per aquests locals van passar els poetes Rafael Alberti, Manuel Altolaguirre, Nicolás Guillén, Antonio Machado, Pedro Garfías, Joan Gil-Albert, César Vallejo, Miguel Hernández, Lucía Sánchez Saornil, García Prada, Carles Riba, Clementina Arderiu, Josep Lleó, Pere Quart... La poesia arribava també als milicians que lluitaven al front, amb actes organitzats pels Serveis de Cultura al Front, organisme que depenia del Departament de Cultura de la Generalitat; l'any 1938 van editar el recull poètic "Presència de Catalunya", amb versos dels millors poetes catalans.

Els recitals poètics es realitzaven també sovint en la cloenda dels mítings, en espais de ràdio, en teatres i en actes puntuals: els festivals de SIA o de Socors Roig, l'homenatge a García Lorca, a Joaquim Maurín, a l'URSS, a les Brigades Internacionals, a les empreses col·lectivitzades, les fires de llibres, l'exposició dedicada a Durruti, la diada de Catalunya, la commemoració del 19 de juliol, etc. Gregorio Oliván és un dels poetes llibertaris que participen en aquests actes. "Solidaridad Obrera" li editarà el llibre "Romancero de la libertad". Un dels grups poètics més actius fou l'anomenat Oasi.

El Grup Literari Oasi era format per la generació més jove de poetes catalans de la República, que va viure el seu moment d'esplendor durant la guerra civil. La joventut dels poetes va fer que molts d'ells fossin mobilitzats per anar al front, la pèrdua de la guerra va significar el silenci per a la majoria d'aquests poetes cívics que van haver d'exiliar-se o patir les conseqüències del triomf franquista. El nom del grup provenia d'un cafè, situat al carrer de la Canuda, on es reunien per parlar de poesia i literatura els joves lletraferits Josep Gimeno-Navarro, Pere Quart, Josep Maria Prous, Palmira Jacquet, Josep M. Rovira-Artigues, Agustí Bartra, C. A. Jordana, Enric Lluellles, Ramon Vinyes i Josep M. Fabra. Entre les activitats del Grup Oasi destaquen les edicions de llibres i la participació en actes culturals, així com l'organització de cursos literaris a l'Ateneu Barcelonès. En la cloenda de la Fira del Llibre, el 3 de juny de 1937, els components del grup Oasi van llegir els seus versos en un festival anomenat "Poemes de Guerra i Revolució". Pere Quart va recitar la seva "Oda a Barcelona": "Barcelona, contempla't. / Barcelona, no cantis. / Ausculta aquest cor teu que s'escarrassa a batre. / No et deturis. Plora una mica cada dia, / quan la Terra comença / un altre tomb, ullucluca. (...) Treballa. / Calla. / Malfia't de la història. / Sonnia-la i refés-la. / Vigila el mar, vigila les muntanyes. / Pensa en el fill que duus a les entranyes".

Dinamita de cervell

A partir d'aquest número del "Catalunya", iniciem la publicació d'una sèrie d'articles del poeta avantguardista Joan Salvat-Papasseit. Es tracta d'articles, traduïts per Jordi Martí, de temàtica

social recollits amb el títol de "Fum de fàbrica". En ells, des del vitalisme, Salvat pren partit per la classe obrera, postura que el portarà primer al socialisme i després a l'anarquisme.

ELS ARTICLES OBRERISTES I LLIBERTARIS DE JOAN SALVAT-PAPASSEIT

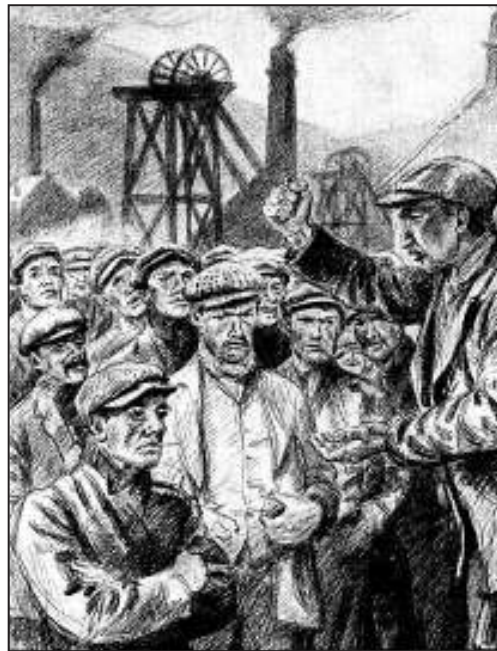
Fum de fàbrica

Vaig veure l'hòrrida façana i vaig veure els seus màrtirs.

I vaig veure que a poc a poc anaven sortint tots, amb els semblants tristos i cansats, i la cara arrugada i els ulls vetllats com per una llàgrima molt profunda que triga a decidir-se però que sempre ofega. El rictus dels llavis d'aquells infeliços ara s'anava eixamplant i corbant-se més com un rostre simiesc. I eren degenerats també, per la blasfèmia, que els anava menjant com la fam assassina i el tosc treballar. Ho produïen tot i ho sofrien tot: eren desheretats entre els altres homes, o entre els altres tiges, que així es pot dir...

Les llargues i les altes xemeneies fumejaven encara; tots els qui sortien tenien el color d'aquell fum beneït, d'aquell fum maleït. De vegades, mirant, vaig creure veure-ls grimpar i cavalcar sobre l'enorme fal·lus, que diria Junqueiro, i les seves cares tenien, com en els venjadors de la seva vida i la seva honra, la seva veritable honra, la terrible expressió dels qui quan moren maleeixen el seu morir.

Perquè no era justícia, el seu morir. Perquè no era justícia que la guàrdia civil celebrés excursions pels voltants de la fàbrica, per emportar-se germans que lluitaven per una mica de pa amb dignitat,

per la seva llar més freda com més produïen. Obrers que tornaven de la presó amb el pulmó desfet per la tisi. I sempre era el més bo, entre la massa enorme de desgraciats bons, aquell que s'emportaven. Sempre era aquell germà que s'ha-

via aturat a meditar davant el Crist de Styka, el formidable Ecce-Homo de severa mirada plantat davant Pilats el mal jutge. Perquè tots els bons duïen en la seva ànima un altre Crist de Styka. Pobre multitud grisal, rebia el caigut plorant d'e-

moció, i confiada sempre en una altra hora llunyana no albirada encara, però en la qual els homes no fossin assassins dels homes. Fins que novament una altra parella taqués el vestit blau d'una víctima noval!

Sortien lentament de la fàbrica i jo vaig llegir els seus odís i els seus bons amors, la seva fam i la seva misèria. I així vaig llegir també que eren els productors, aquells desgraciats. I em vaig ajuntar amb ells, perquè el seu aspecte era de bonat i dolçor i perquè són el símbol, per aquest patir, de l'evolució ferma i creadora.

Mentre, les xemeneies fumejants dibuixaven caps de ràbies comprimides i d'angoixes i morts: era la gran visió del terrible núvol que portarà la pluja, la tempestuosa pluja que els alliberarà. La pluja que és la massa que ho produeix tot i té mancança de tot.

Encara me'n vaig anar beneït-los per aquella tragèdia de les seves vides, perquè els farà amos de tots els destins de la terra: Cada un que mori en la lluita sublim per un demà millor, produirà en la seva tomba ran de terra una rosa de foc que consumirà un món d'injustícies socials.

Així sigui.

Joventuts canalles

No coneixeu "Un enemic del Poble", d'Ibsen? Hauríeu de conèixer-lo, ja que jo també ho sóc, a la manera d'aquell, i així, quan us insulto i us maltracto, no us semblarà estrany. Els joves d'Espanya sou una colla d'eunucs i d'imbècils, una colla de covards. Cal parlar-vos així perquè reaccioneu. Aquesta és una nació que vegeta en el fang i que s'hi adorm; vosaltres sou el fang. Un incest monstruós, del qual només en sortirà com del part vil d'una infame aristocrata - un parrac de pus, que això és el que us rosega les entranyes.

Jo no hi faig distinció. Quants joves hi ha, en aquesta terra estèril, que compleixin el seu deure, que estiguin capacitats per al que és el seu deure? No és tinta, sinó

noms el que falten; no és carn, sinó esperit. Per trobar un home entre vosaltres cal furgar com un negre; només sou una imatge, la imatge d'un passat vergonyós i d'estigmes: dir-se Pedro o Juan no té importància. El que importa és que Pedro, el que importa és que Juan, tinguin un ideal i una consciència, i per ella es moguin. Encara a tot arreu els homes estan sols i a ramats caminen els bous, posant-se a l'abast de l'avísat llop. Vosaltres sou bes; els llops... ja sabeu, són els mals pastors. I us deixeu conduir, ja que sempre penseu segons el que pensa aquell de més amunt, o aquell de més baix, no per vosaltres mateixos.

Jo us incito una altra vegada: si continueu masturbant-vos, no po-

dreu engendrar; si us continueu acoblant en cases de bordell, continueu degradats, sifilítics; si continueu ballant; serà el vostre cap el que així rodarà cap al precipici; si no voleu deixar d'anar als toros, ni deixar de rascar la guitarra, i patejar els llibres com heu fet fins al Present; si no voleu canviar de pensar ni de vida, caminareu maleïts cap al desastre. Perquè això i res més que això és el que ha fet d'Espanya una nació sense ànima, de sol que no és calor per a l'esperit, i de llum que vessa, però encega els ulls de tot enteniment.

Poble sense joventut, joventut sense cervell per forjar-se un poble, per fer-lo ascendir. Qui estima, qui estudia, qui ofereix la seva vida per a la llibertat? Jo

conec el calvari dels qui estimen en aquest lloc mort; d'aquells qui estudien faltats de recursos; d'aquells qui es podreixen a la presó, oblidats de tots, amb el rostre enutjat pel profund sofrir. Vosaltres en sou culpables. Vosaltres sou culpables d'allò del Marroc, no el règim que s'enfonsa per si sol. Vosaltres sou culpables que emigrin en massa els fills de regions laborioses, les poques laborioses que ens queden. Sou culpables de tot. I encantats, i rucs, sobretot això últim. Jo puc perdonar un assassí -hi ha assassins grans- un cínic, un lladre, no un que s'esforci per continuar ignorant, no un que s'anul·li pel seu propi desig. A tota Espanya així: no joventut canalla, joventuts canalles.

EL COMPROMÍS LLIBERTARI D'UN DELS PRINCIPALS POETES CATALANS

Salvat-Papasseit, poeta, avantguardista i rebel

Ferran Aisa

Joan Salvat-Papasseit va néixer el 16 de maig de 1894 al carrer Urgell de Barcelona, els seus pares eren barcelonins i els seus avis provenien de la província de Tarragona. El mateix Salvat escrigué: "Pocs dies després era batejat a la parròquia de Santa Madrona, dins d'una tarda tempestuosa d'aigua com una obstinació. Aquell dia a Montjuïc posaven en capella uns condemnats a mort. La ciutat, arraulida i poruga, no tenia respirs. En fer-me cristià, el capellà va dir-los als qui em duien: -Nat amb aigua obstinada, morirà en foc potser...- Aquesta predicció mai no ha tingut tranquil·la a la meua pobra mare."

L'any 1901, el seu pare que treballava de fogoner en el vapor "Montevideo" propietat de la Companyia Transatlàntica morí de tràgic accident a l'alta mar en el trajecte Barcelona-Cadix. La mort del pare deixa la família Salvat a la misèria i els dos fills del fogoner, Joan i Miquel, són acollits a l'Asil Naval Espanyol, que estava instal·lat en una corbata ancorada al port de Barcelona.

Joan Salvat-Papasseit residirà a l'Asil Naval fins als tretze anys, aleshores surt al carrer amb una minsa educació. La base d'estudi de l'Asil era poca lletra... i molt catolicisme, molt patriotisme i molt autoritarisme. El jove Salvat ho haurà d'aprendre tot al carrer, als ateneus i a la vida. Per la seva condició familiar, malgrat la seva intenció de voler estudiar, es veu abocat a fer d'aprenent de diversos oficis. L'any 1911 va a viure amb la seva mare i el seu germà al carrer Gignàs: "...en una escala -segons Joan Alavedra- mal il·luminada, bruta, plena de crits i de criatures".

Seguint el tarannà de l'època, Salvat mantindrà un esperit obert i un gran afany d'aprendre. Amb els seus amics Joan Alavedra, Emili Eroles i Enric Palau freqüenten les casetes de llibres antics de Santa Madrona, es fan socis de l'Ateneu Enciclopèdic Popular i funden el Grup Antiflamenquista Pro Cultura. Les hores de lectura, les conferències, les xerrades amb els companys i la misèria del carrer i de les fàbriques el fan conscienciar. L'any 1914 entra a formar part de la redacció de "Los Miserables", una publicació radicalment revolucionària.

Salvat-Papasseit viu una etapa de bohèmia i passà llargues hores fent tertúlia al Bar del Centro, a la Rambla. Els seus articles, inflamats de redemptorisme, els firma amb el nom de Gorkiano, en homenatge a Gorky. Un any més tard, s'incorpora a les Joventuts Socialistes de Barcelona i continua publicant articles a "Justícia Social", "Sabadell Federal", etc. El mes de març de 1916, és condemnat a dos mesos i un dia de presó per un article publicat a "Los Miserables". Desenfeinat i amb situació precària es veu obligat a cercar treball de guarda nocturn del moll de la fusta, anys més tard ho recorda en el poema "Nocturn per acordió" que comença dient: "Vosaltres no sabeu què és guardar fusta al moll..." El 1917 trenca amb el socialisme i es declara partidari de l'acràcia, aquest mateix any funda la revista "Un enemic del Poble", resseguint l'ètica d'Ibsen. Gràcies a l'ajuda dels amics comença a treballar a les Galeries Laietanes. El 1918, publica, amb el pseudònim de Gorkiano, "Humo de Fàbrica".

El dia 7 de juliol, es casa amb Carme Eleuterio, una modista del barri de la Barceloneta, amb qui

tindrà dos filles, Salomé i Núria. Salvat-Papasseit viurà i treballarà a Sitges a una botiga de Santiago Segura, l'amo del Faianç Català; precisament vivint a aquest poble del Garraf agafarà la fatídica grip d'aquell any. Salvat ha de fer cura de repòs a Matadepera i retorna a Barcelona per anar a viure al carrer Doctor Giné i Partagàs, a la Barceloneta. En aquest barri farà amistat amb Tomàs Garcès i amb Salvador Miquel, s'aproparà a les Joventuts Nacionalistes i col·laborarà a la revista "La Mar Vella". Els següents anys seran els de la dèria poètica i els de la seva malaltia.

Des del seu lloc de treball a les Galeries Laietanes entra en contacte amb els escriptors i artistes catalans: Xavier Nogués, Joaquim Sunyer, Josep Maria de Sucre, Torres García, Manolo Hugué, Joan Miró, López Picó, Josep M. Junoy, Josep Pla, Josep Obiols, J. V. Foix... Són els anys de l'avantguarda i el poeta Salvat-Papasseit se sent avantguardista i publica el seu primer llibre de versos: "Poemes en ondes hertzianes". Salvat-Papasseit es posa en contacte amb els escriptors avantguardistes i ultraistes i manté correspondència amb Marinetti, Van Doesburg, Gómez

de la Serna, etc. Col·labora en les publicacions ultraistes espanyoles "Grècia", "Ultra", "Vida Americana" i "La Columna de Foc" de Reus. Ell mateix crearà revistes d'avantguarda, "Proa" i "Arc Voltaic".

A partir de 1921, el poeta viurà llargues estades a sanatoris per fer cura de repòs, però la seva febre també és poètica i en poc temps publica els llibres: "L'irradiador del port i les gavines" (1921), "Les conspiracions" (1922), "El poema de la rosa als llavis" (1923) i "La gesta dels estels" (1923). Cercant millors aires per als seus pulmons, se'n va a viure a una torreta amb jardí, al carrer Pujollet d'Horta. Salvat-Papasseit col·labora a "El Dia de Terrassa", "La Publicitat" i "La Mainada".

Escriu uns contes dedicats a les seves filles que seran publicats pòstumament amb el títol "Els nens de la meua escala". El 1923, retorna al centre de Barcelona instal·lant-se en un modest pis al número 64 del carrer Argenteria. El febrer de 1924, mor la seva filla Salomé, uns mesos més tard, el 7 d'agost, mor a conseqüència d'una pneumònia crònica Joan Salvat-Papasseit, només tenia 30 anys. L'octubre de 1925, apareix el seu darrer llibre de poemes, "Óssa Menor".

En el poema "Provervi", Salvat-Papasseit escriu: "Si escoltes el teu fons seràs content de viure: / hi ha marge per fer el bé / hi ha marge per fer el mal / -si la rancúnia et mou et vagarà d'ocurrir / (però el bo és com el somriís de l'aigua a la canal)".

(Ferran Aisa és autor, conjunta-ment a Remei Morros, del llibre biogràfic "Joan Salvat-Papasseit, l'home entusiasta", Virus Editorial, 2002).

> RACÓ TRANSVERSAL

La Nord-Amèrica sudista

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Seria lamentable que una pel·lícula com "CSA: The Confederate State of Amèrica" (EUA, 2003, en DVD), expressió excelsa d'un subgènere que es podria anomenar rigorosament fals documental encara que es podria dir allò que El Roto fa respondre a una mare a la pregunta del seu fill sobre si els Reis Mags eren de debò: "Clar que sí, com tots". Escrita i dirigida per Kevin Willmott, parteix d'una hipòtesi en absolut desgavellada: què hauria succeït si la Confederació, els sudistes abolicionistes haguessin derrotat a la Unió en aquella Guerra Civil nord-americana que tan bé coneixem pel cinema? Aquesta és la gran qüestió formulada, i en la seva resposta aquest documental (fals com els altres) juga amb imatges d'arxius més o menys manipulades que mostren que ja sense guanyar els sudistes ja van "poder gaudir" del KKK mentre que les víctimes (com a l'Espanya victoriosa de Franco) ni tan sols van poder associar-se, no fos que amoinessin, gairebé tant com amoinaria ara una Associació de Victimes de la Llei d'Estrangeria.

I les conjuga amb entrevistes amb suposats testimonis, així com reconstruccions de velles pel·lícules, d'aquelles en què els sudistes són cavallers tan immaculats com el John Carradine de "La Diligència" o Alan Ladd a "El rebel orgullós".

En aquesta història a l'inrevés: Lincoln ha d'escapar gràcies a una disfressa de negre i acabarà finalment exiliat a Mont-real com un desertor, i sense necessitat de recórrer a Linberg i altres "fùhrers" coneguts, es dona una classe dirigent que signa un pacte de no agressió amb Hitler per convertir els jueus en esclaus, la qual cosa no està tan fora de lloc considerant que els Estats Units no es van posar en la guerra de debò fins després de Stalingrad.

Willmott és un director que sap del que parla i que ha pogut fer la seva pel·lícula gràcies al suport de Spike Lee, al que es pot recordar en aquesta mostra de les venes obertes de la (no tan) minoria afronord-americana. Encara que orientada cap al públic essencialment iankee (que bona falta li fa), als cinífils que ens agrada conèixer la història nord-americana llegint per exemple "L'altra història dels Estats Units", de Howard Zinn (Argitaletze, Hondarribia, 1999), no se'n escapen alguns dels matisos d'una història que planteja nombroses qüestions. Per exemple, que després de segles d'esclavisme, van ser les revolucions democràtiques les que van acabar amb ell, o van començar a fer-ho perquè encara cueja, per exemple, que el capitalisme es va fer i es va beneficiar de l'esclavisme o, per exemple (i ja sé que aquesta és una reiteració), que els abolicionistes van ser tractats d'extremistes irresponsables... Què no hauriem donat en aquells temps de cine-fòrum per tenir una pel·lícula com aquesta? Clar que "Mandingo" de Richard Fleischer també servia.

Anarco-sardanisme escalenc

Miquel-Dídac Piñero i Costa

El diumenge 25 de juny d'aquest any, coincideix en la diada sardanista mundial, que correspon a una sortida d'afirmació nacional popular catalana enfront la Dictadura franquista els anys cinquanta i una demostració de ball fraternal de pau entre les persones, amb una significada efemèride sardanista, ja que el 25 de juny de 1904 hi va haver uns greus enfrontaments entre sardanistes i guàrdies civils quan aquests intentaven imposar la prohibició de

ballar sardanes dictada pel governador civil de Barcelona. Un fet que va transformar la dansa de Pep Ventura en un símbol polític de resistència popular contra l'Estat espanyol.

El fet de l'entusiasme sardanista a l'Escala des del temps de Pep Ventura va comportar que a l'Ateneu Art i Cultura d'aquesta població, que encara avui és un nucli social contra el sistema hegemònic, es van trobar entre els principals promotors dos anarquistes escalencs, en Josep Vicens i Juli, dit en Xaxu petit (1870-

1956), i en Tonet Puig i Artigas (1886-1960), que van ser importants compositors de sardanes, segons remarca l'amic Lluís Colomeda colomeda@girona.com.

Federica Montseny va dir que en "Tonet era un home extraordinari, probablement, una de les persones més cultes que mai he conegut" (Lluís Colomeda, 'Tonet, l'anarquista que escrivia sardanes', llibre del 31 Aplec de la Sardana de l'Escala, 4 de juny de 2006, pp. 57-60).

Davant la campanya de reivindicació de la figura del Xaxu en

els cinquanta anys de la seva mort, aquest any, la diada instituída per l'entitat Ballet Popular fa tocar la sardana "Escalença", del compositor escalenc i company de fatigues d'en Tonet, en Pere Mercader i Andreu, de cal Cadiraire (1885-1969).

D'aquesta manera, la sardana sardana dedicada aquest any, 'Escalença' d'en Pere Mercader, es balla el 25 de juny arreu del món, en més de cent poblacions del Principat de Catalunya i Andorra i, també, a seixanta més a nivell mundial.

> CAMPANYES

Correllengua 2006: una llengua viva, un poble en marxa arreu dels Països Catalans

Campanya del Correllengua

El Correllengua 2006 arribarà a totes les comarques. Les comissions organitzadores del Correllengua s'han posat a treballar des dels diferents punts del territori. Per ara, la majoria de comarques de Catalunya Nord i del Principat de Catalunya, Andorra, Menorca i Eivissa, han confirmat la seva participació en l'organització d'actes de Correllengua.

Un seguit d'actes pensats i organitzats des de la societat civil i pensats per ser fets d'una manera festiva, oberta i desacomplexada, per viure i celebrar la catalanitat al carrer i apropar i donar a conèixer la llengua i la cultura catalana a les persones que, novingudes o no, encara la desconeixen.

L'edició d'enguany s'iniciarà el 2 de setembre a Andorra la Vella, que acollirà en directe l'encesa de la flama de 4 Casals Catalans a l'estranger (Xangai, Melbourne, San Diego i Buenos Aires) i el seu repartiment en les 4 columnes que faran recórrer aquesta flama per totes les viles i ciutats dels Països Catalans. Com ja és tradició, el 4 de novembre a Perpinyà, coincidint amb la signatura del Tractat dels Pirineus (7 de novembre de 1659) es clourà aquesta desena edició tant especial.

Durant els dos mesos de Correllengua, diferents actes temàtics i celebracions especials hi tindran lloc a diferents ciutats: la Gimcana per la Llengua a Sabadell, la Declaració del Correllengua a Girona, el Correllengua pels nens a Menorca, el Correllengua pels novinguts a Vic... 10 anys de CAL i 10 anys de Correllengua a tot el país que volem celebrar amb multitud de propostes: 10 anys, 10 cims; 10 anys, 10 efemèrides; 10 anys, 10 indrets dels Països Catalans...

El Correllengua té com a objectiu principal garantir un futur digne per a la llengua catalana, tot reivindicant polítiques actives que promoguin el seu ús social i n'afavoreixin la seva plena normalització. I paral·lelament, incidir en la sensibilització i en la presa de consciència de la gent respecte aquest fet. Indirectament, també té l'objectiu d'anar engrescant persones i entitats a fi d'incorporar-les en projectes de defensa i promoció de la llengua i cultura catalana. És per això que anem acompanyant aquelles persones que desitgin organitzar Correllengua a la seva ciutat, municipi, barri, escola... a moure's per la llengua.

Aquest és el primer article d'una sèrie que parla de les relacions que hi ha hagut entre les dones i les esquerres, especialment la llibertària. Els articles estableixen les visions que tant els ideòlegs com les organitzacions han tingut sobre les dones, junt amb l'evolució que feia el mateix moviment feminista paral·lelament.

Els articles són obra de la historiadora i membre de la Fundació Salvador Seguí Maria Àngels Rodríguez, i tenen com a objecte d'estudi bàsic el nostre espai geogràfic més proper. En molts casos, les diferències entre les esquerres i les dretes en aquest tema van ser inexistents i massa sovint ho continuen sent.

Passeig per una història sense argument (1)

La dona com a objecte d'estudi en les organitzacions d'esquerra

Text: **Maria Àngels Rodríguez**, historiadora i membre de la Fundació Salvador Seguí; traducció: **Núria Rimbau**

Quan es tracta d'analitzar la dona com a gènere (1) en les organitzacions d'esquerra sorgides al segle XIX i principis del XX, sobretot si són organitzacions de caràcter obrer, s'ha de posar de manifest el que no per sabut és menys molest: que la dona, com a tal, ha estat sotmesa al mateix silenci respecte a la seva participació i valoració que ho ha estat en tots els altres àmbits o organitzacions.

"El món laboral pertany a l'àmbit públic i la dona, històricament, ha estat relegada sempre de l'esfera del privat"

El marc des del qual s'analitza la relació de la dona com a gènere és l'organització obrera que naixerà el 1910 o 1911 (2) sota les sigles de Confederació Nacional del Treball (CNT). Encara que pugui semblar que a causa de l'entorn ideològic llibertari que conforma en la seva majoria aquesta organització la dona hi pugui tenir una consideració diferent, no és així. La inserció de la dona en el món laboral i la seva presència en les anàlisis com a agent públic pertany a l'últim terç del passat segle XX.

Això no significa que les dones no hagin tingut una constant presència en les organitzacions obres, que la seva presència no hagi tingut importància en el desenvolupament no només de les activitats, sinó en els canvis que s'han anat produint fins arribar a l'actualitat, quan a ningú se li ocorre afirmar, almenys en el que es coneix com "l'esquerra", ni considerar la dona com ho fa l'acord majoritari del 1r Congrés de l'Associació Internacional de Treballadors (AIT) el 1866 que explicita la següent resolució respecte al lloc en el qual situa l'actuació de la dona: "Sense la família, l'espècie humana només és un conglomerat d'éssers sense funcions determinades, sense raó, sense llei i sense finalitats. Sense la família, l'home, confós en una

Theresa Hak Kyung Cha, Aveugle Voix (Cega veu), 1975, performance. Foto: Trip Callaghan

immensa comunitat, només és un enemic per a l'home, sense la família la dona no té sobre la terra cap raó de ser, ja que sense la família la dona només és un ésser errant condemnat per la seva constitució física a un esgotament prematur, a uns esforços incessants i impotents, que transformen d'una forma radical el seu organisme i equivalen a la negació de l'espècie i a la desaparició de la raça"(3).

Pot semblar un text extrem i no massa d'acord amb les idees d'alliberament que per a l'home tenen aquests socialistes utòpics, però com continuen afirmant des de la Secció alemanya d'aquesta 1a Internacional i redundant en el paper assignat a la dona, als seus valors i funcions, la millora de la situació de l'obrer vindrà donada quan: "Sigui possible arribar a la situació que cada home pugui triar una dona i formar una família, l'existència de la qual serà assegurada pel seu treball, cosa que durà que deixin d'existir aquestes pobres criatures, que a causa del seu aïllament es converteixen en presa de la desesperació, pequen contra elles matei-

xes i contra la naturalesa i marquen la civilització amb una taca, al prostituir-se, quan comercien amb el seu cos. El treball legítim de les dones i de les mares és a la llar i en la família i vetllar i ocupar-se de la primera educació dels fills. En comparació amb els deures de l'home i el pare en la vida pública, la dona i la mare han de defensar la dolçor i la poesia de la vida domèstica, aportar gràcia i bellesa a les relacions socials i tenir una influència ennoblidora en la capacitat creixent de la humanitat per gaudir de la vida"(4).

El text, llegit sota els paràmetres actuals, és desolador i sembla extret de les invocacions dels sectors

"Encara que pugui semblar que a causa de l'entorn ideològic llibertari que conforma en la seva majoria aquesta organització (CNT) la dona hi pugui tenir una consideració diferent, no és així".

més reaccionaris, però no: la visió general que es té de la dona en el món de l'obrer a finals del segle XIX es correspon amb tot això dit anteriorment escrit amb pocs matisos.

La inserció de la dona com a treballadora està molt mal vista, la dona és un obrer sense qualificar. A més, amb la mecanització, l'home està perdent el seu poder sobre el treball i l'observa com una competidora, oblidant-se de la possibilitat, que s'ha plantejat en comptades ocasions, de la integració, educació i socialització d'aquesta.

No és que no existeixin antecedents de l'aparició de les dones en els moviments socials, però és que no estem recordant l'aparició de figures més o menys destacades per la seva pertinença gairebé exclusiva a les classes dominants, sinó que pretenem situar-nos en el paper de la dona en el moviment obrer i, dintre d'aquest, en l'esfera llibertària d'una organització determinada.

El món laboral pertany a l'àmbit públic i la dona, històricament, ha estat relegada sempre a l'esfera del privat (la família, la salut, la transferència de valors). Parlar de la dona com a agent o subjecte d'estudi resulta complex i, en massa ocasions, pot ser percebut només com una llarga llista de reivindicacions.

Notes:

(1) Durán, M. Àngels "Dominación sexo y cambio social". Ed. Cuadernos para el Diálogo. Madrid 1977. Pàg. 14 "La diferenciación de los sexos es una realidad biológica, pero la desigualdad es un fenómeno social y tienen un coste social". Pueden existir diferentes parámetros como casta, minoría o clase, y en esas aparece la mujer como una categoría de análisis social diferenciada, pero es en función de su sexo y por su posición de marginalidad".

(2) Respectarem les diferents opinions sobre l'any fundacional.

(3) Heinen, Jacqueline "De la 1ª a la 3ª Internacional: La cuestión de la Mujer". Ed. Fontamara. Barcelona. 1978 Pàg. 21.

(4) Idem Heinen, Jacqueline (1978) Pàg. 22.

70 anys de la col·lectivització del transport públic a Barcelona

Col·lectiu Catalunya

El matí del passat 25 de juliol es va recordar a Barcelona la commemoració del 70è aniversari de la col·lectivització dels transports de Barcelona amb un parell d'accions paral·leles realitzades pel CSA Can Vies, amb la col·laboració de la Secció Sindical de CGT a Autobusos de Barcelona.

La primera acció va començar poc després de les sis del matí i va consistir en la substitució dels anuncis d'alguns autobusos de la ciutat per uns nous plafons. Aquests feien referència al 70è aniversari de la revolució a Barcelona i al procés judicial obert per Transports Municipals de Barcelona contra el Centre Social Autogestionat de Can Vies (Sants). Les diverses línies d'autobús que passen per Sants i viatgen per tota la ciutat van dur els nous plafons durant bona part del dia, i els cartells es van col·locar amb el consentiment dels conductors dels autobusos sense que es registrés cap incident.

La segona acció va començar poc després de les onze, quan un autobús d'època va arribar a la Plaça de Sants, on l'esperava un grup de milicians que el va col·lectivitzar i redeco-

rar per a l'ocasió. Uns potents altaueus amb himnes de la Guerra Civil i diverses banderes roig i negres donaven vida a l'autobús. La decoració de l'autobús, amb plafons a tots els costats, recordava les imatges de les col·lectivitzacions del 36.

La comparsa revolucionària es va estar desplaçant des del matí i fins les sis de la tarda per tot Barcelona, repartint informació a vianants i a centenars de persones que s'hi acostaven. El recorregut emprès per l'autobús el va portar a passar per punts com la Plaça Catalunya -on es va llegir el comunicat de premsa-, la Plaça Espanya, el Paral·lel, el Passeig Marítim i Capitanía General. També va passar per llocs com la Via Laietana, la Presó Model (on es van cridar consignes

contra les presons a través de la megafonia), la Carretera de Sants i La Bordeta, l'Avinguda de Madrid, i desenes de carrers fortament transitats.

A les tres del migdia, quan els treballadors de TMB feien el canvi de torn, l'autobús es va plantar davant de la porta principal de la seu d'aquesta empresa, a la Zona Franca. Allí es van repartir centenars d'octavetes malgrat la negativa de l'empresa a permetre accedir als milicians a l'edifici.

Cal recordar que TMB ha presentat una demanda per tal de desallotjar l'edifici ocupat de Can Vies, que va ser alliberat per joves del barri de Sants ara fa 9 anys, ja que TMB té la intenció de construir-hi vivendes de luxe i poder finançar la remodelació

de l'estació de Mercat Nou i el seu entorn.

Comunicat repartit

1936-2006: La lluita continua

25 de juliol del 1936. Els i les treballadores dels transports públics de la ciutat de Barcelona, emmig dels esdeveniments derivats del cop d'Estat de Franco i dels processos d'insurgència política, decideixen col·lectivitzar els Transports Públics de la ciutat. Quedava així, sota les mans i decisions dels i les treballadores, el poder de gestió d'aquest ens públic, que s'uniria als milers d'esforços que van intentar frenar l'avenç del feixisme pel

territori.

Setanta anys han passat d'ençà, quaranta de dictadura nacional-catòlica i trenta de feixisme democràtic, d'una nova dictadura del talonari i el formigó. Però seguim aquí, i seguim aquí perquè no resti a l'oblit la lluita d'aquells milions de persones que van donar la seva vida per l'emancipació. I seguim aquí perquè no volem que es perdin (o es facin perdre) de la memòria dates i fets com la col·lectivització dels transports, l'assalt a les Drassanes, les assemblees populars, l'immens crit per la dignitat i la llibertat de les persones.

Però també seguim aquí per recordar que allò contra el que es va lluitar segueix viu i ja no és tan evident, però igual de contundent.

Avui, TMB, lluny d'aprendre de la lliçó històrica, pretén acabar amb aquell mateix esperit que es va expressar el 25 de juliol del 36.

L'empresa avui demana el desallotjament del CSA Can Vies, un projecte i una realitat de col·lectivització i autogestió al barri de Sants.

Sobretot, estem aquí per dir-vos que mai, ni llavors ni ara, ens fareu creure.

Visca la lluita per l'autogestió!!! Aturem la demanda contra Can Vies!!! Recolza les lluites laborals a TMB!!!

Avantprojecte de Llei de Memòria Històrica: una 'rehabilitació' de punt final?

Secretariat Permanent Comitè Confederat CGT

El Govern de l'Estat va donar llum verda, en el seu Consell de Ministres del 28 de juliol, a la tramitació parlamentària de l'Avantprojecte de Llei referent al que fins a avui s'havia denominat Memòria Històrica i que ara es diu "Avantprojecte de llei per la qual es reconeixen i amplien drets i s'estableixen mesures a favor de qui van patir persecució o violència durant la guerra civil i la dictadura".

No obstant això, a pesar d'un tímid reconeixement "moral" de les víctimes, aquest Avantprojecte decep ja que no s'estableixen mesures eficaces per a una autèntica rehabilitació de les víctimes de la dictadura franquista.

Vegem per què:

- El text tracta com víctimes iguals a "nacionals" i "republicans", quan el que està encara pendent és el rescabament moral i jurídic de qui van tenir quaranta anys de persecució i repressió a les mans d'un victoriós exèrcit colpista.

- Es dilueix el valor del terme Memòria Històrica com a recuperació col·lectiva d'alguna cosa que va succeir i va ser fet callar per la violència, substituint-lo per "memòria personal i familiar", reconvertint el que va ser una repressió sistemàtica i col·lectiva

va contra centenars de milers d'ex-combatents republicans/es en suposats afrontaments individuals.

- El mínim rescabament reconegut vindrà per un procés administratiu, que no jurídic, personalitzat i gairebé secret. Amb l'aparent objectivitat d'unes persones d'honor es dictarà si algú va ser injustificadament penalitzat o no. Incongruent amb la sentència general que va dictar que tots els judicis franquistes van ser injusts tant de fet com de

dret.

- No només no haurà rescabament econòmic per aquestes injustícies si no que a més tampoc s'admet la possibilitat que es reobrin processos i es publiciti qui van ser els assassins i i els seus responsables durant el franquisme. Els noms de jutges i botxins seran secrets. No es podrà ni embrutar el seu honor ni arribar a exigir-los resposta, encara que sigui moral, pels seus actes.

- Es burocratitza i administrativitza

el procés d'exhumació de les fosses comunes. Queda en mans de les famílies preguntar on estan els seus morts i exhumar-los o no... amb el permís final de qui posseeixi la propietat del terreny.

- Podrà haver-hi plaques i símbols de la guerra... si recorden a ambdós bàndols per igual...

- El Valle de los Caídos serà lloc de culte i d'honor a tots els caiguts.

- Finalment, segueix deixant fora casos escandalosos com el de Del-

gado i Granados i tants altres, com el dels més de 200.000 "republicans" condemnats a treballs forçats, obrint només una porta a subvencions per a investigar-los.

Només dos aspectes podem considerar-los mínimament positius, encara que freguen el merament simbòlic:

- Es milloren i amplien les possibilitats de pensió de les famílies dels assassinats o dels empresonats, amb les limitacions ja legislades anteriorment.

- I es concedeix la doble nacionalitat als ex-combatents de les Brigades Internacionals...

El pitjor d'aquest text és que el Govern vol treure una llei per posar punt final a les reclamacions de la Memòria Històrica oblidada i trepitjada, al mateix temps que la transferenceix al món acadèmic d'estudiosos, historiadors i centres de documentació i, així mateix, la reconverteix en una cosa "personal i familiar", furtant les accions reivindicatives col·lectives portades a terme per desenes de col·lectius per la Memòria Històrica. És, per tant, un capítol més de la "reconciliació nacional" iniciada amb la Transició. La CGT només pot manifestar la seva decepció i rebuig a aquest Avantprojecte de Llei, i seguir lluitant per la rehabilitació plena de totes les víctimes del feixisme franquista.

La memòria històrica del moviment llibertari

Col·lectiu Catalunya

Per un costat, la CGT ha posat en marxa el web www.memorialibertaria.org on hi ha informació general sobre memòria històrica i sobre casos concrets, activitats, publicacions, materials, enllaços, etc.

Per altra banda ha realitzat l'exposició "La Revolución Libertaria". El 19 de juliol de 1936 va ser l'esclat de rebel·lia del poble contra segles d'opressió del poder de l'Església i de l'Estat espanyol, i amb motiu del 70 aniversari de la Revolució, la CGT ha commemorat aquesta data amb l'expo-

sició "La Revolución Li-

bertaria", que consta de 26 panells, un muntatge audiovisual i un catàleg amb treballs d'investigació sobre la revolució de 1936.

L'exposició "La Revolución Libertaria" va ser inaugurada a Madrid el 19 de juliol i realitzarà un recorregut per diverses ciutats de l'Estat espanyol. Presenta en imatges una mostra de la filosofia anarquista que va inspirar la revolució social, reent homenatge als homes i dones que duïen un món nou en els seus cors i que van fer possible la Idea de la transformació social.

El catàleg de l'exposició, 128 pàgines, editat per

la CGT amb la col·laboració de la Fundació Salvador Seguí, en la seva primera part conté les imatges dels 26 temes tractats en els panells acompanyats dels textos introductoris de cadascun d'ells.

I en la seva segona part recull els treballs desenvolupats per 16 investigadors al voltant de la Revolució Llibertària. Completa el catàleg un DVD de 9 minuts amb un muntatge audiovisual, música de Mozart i "A les Barricades", amb 140 imatges seleccionades de les més de 400 que té l'exposició. El preu del catàleg és de 10 euros.

> CONTRAINFORMACIÓ

Vídeo de lluites anarcosindicalistes

El Sindicat Federal Ferroviari de València i el Sindicat de Transports i Comunicacions de la CGT de València ens fa arribar una adreça web on podreu veure un vídeo musical fet sobre la cançó "No somos nada" de La Polla Records i amb imatges de lluita anarcosindicalista i llibertària. El podeu veure a http://www.bolt.com/cienfuegos/video/2101477?cn=TAGS_SINDICALISMO_PAG1 o descarregar a (demanar que poseu la paraula que apareix al costat i premeu Download) a <http://www.megapload.com/?d=FVX0YIRR>

I JORNADES DE L'ACCENT, PERIÒDIC QUINZENAL DELS PAÏSOS CATALANS**Jornades Enfortim la comunicació popular**

-Divendres 15 de setembre
Sala de les Cobreres de Sants
18.30h. Roda premsa i presentació de l'Anuari de l'Accent, amb membres del periòdic i artistes musicals.
20h. Taula Rodona: La difusió de la Dissidència, amb Josu Juaristi, director de "Gara"; Laura Bergés, de l'Assemblea de la Comunicació Social de Catalunya; i Laia Altarriba, redactora de "l'Accent".

-Dissabte 16 de setembre
Sala de Cultura Lliure la Bahia (carrer Olzinelles)
Concert a partir de les 18h amb Miquel Gironès, Miquel Ramos i Xavi Sarrià (València), Cesk Freixas (Riudebitlles), Feliu Ventura (Xàtiva), Revolta 21 (Riudebitlles), Pirat's Sound Sistema (Sants), Antitank (Kandahar)
Entrades a guixeta: 5 euros amb l'obsequi de l'Anuari (fins a esgotar existències) i 3 euros subscriptors.

EL 24 DE JUNY MORIA A BARCELONA EL DIRECTOR DE CINEMA

Joaquim Jordà, mirada lliure i alliberadora

Gràcies, Jordà

Jordi Martí Font

Dissabte 24 de juny, moria Joaquim Jordà. Ens ha deixat, però, les pel·lícules, les traduccions i una visió de la realitat que esdevé més i més colpidora com més i més ens la mirem.

utor de culte de l'Escola de Barcelona (un dia algú ens hi haurà de tornar a portar per capbussar-nos en part del nostre passat audiovisual més proper i més oblidat); traductor de Sciacia, Baudrillard, Tabucchi i Simenon; autor o coautor de guions com els de "Pau i el seu germà", "El Lute"...; i director de cinema documental, documental interpretat, falsos documentals o vés a saber com definiríem això que el veï del Raval es va inventar, re-adaptar o, en definitiva, crear.

"Monos com la Becky" (1999), "De nens" (2003), "Númax presenta" (1979) i "Veinte años no es nada" (2004) són, des del meu punt de vista, imprescindibles. En aquests films, en cada un d'ells, Jordà clava el seu bisturí complex i intel·ligent en alguns dels pilars de la societat que patim. El poder psiquiàtric, el poder judicial, l'especulació, el món del treball, la derrota de les alternatives durant la transició... Mai de forma dogmàtica, mai amb respostes d'una sola direcció, mai deixant els espectadors solmesos a les imatges sinó donant-nos elements per aprendre, per reflexionar i, sobretot, per fer-nos preguntes que en segons quins casos molts no ens havíem atrevit o no havíem gosat de preguntar.

L'obra d'art que ens il·lumina i ens obliga al replantejament de coses, sense tancar-nos les preguntes amb respostes aparellades, manté un recorregut molt més ampli que la que aposta pel dogma, sigui quin sigui aquest.

I aquesta obra no pot ser entesa com a producte per al consum perquè, precisament, el consum es basa en engolir, tan ràpid com sigui possible, uns continguts que ens farceixen però que no ens ajuden a créixer en cap sentit. Jordà va apostar, en la seva obra, i sobretot en aquestes pel·lícules que he citat, per preguntar-se i ajudar-nos a preguntar, i aquest és un exercici tan gran d'honestat intel·lectual que no puc fer res més que donar-li gràcies, gràcies per l'estètica i gràcies per l'ètica, però sobretot gràcies per ajudar-nos a fer-nos lliures mentre miràvem i mirem les teves pel·lícules.

Gràcies, Jordà.

Catalunya. Setembre de 2006

I qui era aquest Joaquim Jordà

Col·lectiu Catalunya

Joaquim Jordà va ser guionista, autor de documentals, professor de guió i traductor. Va néixer l'any 1935 a Santa Coloma de Farners (Girona). Va estudiar Dret a Barcelona encara que més tard es va traslladar a Madrid per ingressar a l'Escola de Cinema, la qual va abandonar sense acabar els estudis.

Va viatjar el 1952 a París i va entrar en l'entorn de la Cinémathèque -que portava André Bazin-, on troba tots els noms mítics de l'època: Eric Rohmer, François Truffaut, Jacques Rivette, Claude Chabrol... És en aquells dies quan va adquirir la consciència política que després marcarà la seva obra.

A l'any 1967 va contribuir decisivament a la formació de l'Escola de Barcelona, un important moviment de renovació estètica en l'erm cultural de l'època, escola de la qual és el principal teòric. Dintre d'aquesta, codirigirà juntament amb Jacinto Esteve el seu primer llargmetratge "Dante no es únicamente severo".

Fart de la censura i de la medocritat de l'entorn, decideix exiliar-se a Itàlia fins a l'any 1973. Ja de tornada a Catalunya col·laborarà amb Vicente Aranda a "El Lute (Camina o rebentia)" (1987) i "El Lute (Mañana seré llibre)" (1988) i la sèrie de televisió "Los jinetes del alba" (1990).

El 1979 va tornar a la realització amb el documental "Numax presenta..." que narra el malaguanysat intent d'autogestió empresarial d'uns treballadors en vaga. A aquesta cinta la segueixen, entre

altres, "El encargo del cazador" (1990), "De nens" (1994), "Un cos al bosc" (1996) i "Monos com la Becky" (1999).

Mentre exercia com a professor a la Universitat Pompeu Fabra va continuar escrivint guions. En aquesta qualitat va col·laborar amb Chus Gutiérrez a "Alma gitana" (1995) i repetí amb Vicente Aranda a "Intrusos" (1992) i "Carmen" (2001). Recentment va reunir de nou els protagonistes de "Numax presenta..." a "Vint anys no són res", el seu últim llarg.

La Seminci va guardonar en la seva edició 2005 aquesta cinta

amb el segon premi al millor documental. En aquesta, amb l'objectiu de reconstruir els últims 25 anys de l'Estat espanyol, Joaquim Jordà va traçar un recorregut per les vides de qui van protagonitzar l'experiència autogestionària recollida a "Numax presenta..."

Va ser també autor de curtsmetratges com "Maria Aurèlia Capmany parla d'un lloc entre els morts" (1968) i "Portogallo paese tranquilo". Jordà va destacar a més com traductor d'autors de la talla d'Antonio Tabucchi, Simenon, Sciascia, Baudrillard, Magris, Busi, Brizzi i Manganeli.

Llibres

"Les milícies catalanes al Front d'Aragó (1936-37)"

JUDIT CAMPS / EMILI OLCINA
Editorial Laertes

El Sueño Igualitario

Que cadascú expliqués la seva guerra. Aquesta és la proposta que va fer Judit Camps, professora d'Història, a 38 milicians catalanes que van sobreviure al Front d'Aragó els anys 1936 i 1937. Aquestes veus, reunides com a monòlegs autobiogràfics de cada entrevistat, les ha combinat l'escriptor Emili Olcina per reescriure una part de la història de la Guerra Civil.

Les veus individuals i la col·lectiva queden ben reflectides en un llibre que intenta allunyar-se dels enfrontaments entre organitzacions i de la dicotomia revolució-contrarevolució, per centrar-se en una determinada dialèctica entre l'Estat i la societat civil. La majoria dels 38 milicians entrevistats formaven part de totes les columnes catalanes milicianes que van cobrir el front aragonès, excepte cinc d'ells que no compleixen plenament aquests requisits.

La veu col·lectiva s'obre amb el capítol "Les milícies abans de les milícies", que relata el pressentiment de guerra que tenien tots

abans del 18 de juliol. Després recopila com es va gestar l'exèrcit milicià el 18 i 19 de juliol, la primera batalla a Barcelona el mateix dia 19, fins a arribar al naixement de les columnes milicianes. Els altres capítols ja relaten la guerra en el Front d'Aragó, mentre que l'últim parla del final de les milícies, amb la militarització i els enfrontaments dels successos de Maig de 1937.

En les seves conclusions, els autors del llibre posen l'èmfasi en una determinada dialèctica entre l'Estat i la societat civil i en la cohesió antifeixista de revolucionaris i no revolucionaris, que en el llibre reben el nom de frontpopulisme de carrer.

"Joaquim Jordà, la mirada lliure"

LAIA MANRESA
Editorial Pòrtic, 2006

Col·lectiu Catalunya

Les pel·lícules de Jordà sacsegen l'espectador, remouen sentiments i desperten idees.

El seu cinema fixa la mirada en els temes que incomoden, com la mort, el suïcidi, la lluita impossible contra el capital, la bogeria o la pedofília, per això també han estat sempre en una segona línia present però oculta que no viu en les

grans estres sinó en el cinema veritablement dirigit a donar plaer intel·lectual més que consum estètic repetit i programat per les multinacionals de la venda de gran produccions, totes iguals i totes tallades pel mateix patró. Aquest director, ideòleg de l'Escola de Barcelona, professor, traductor i guionista, qüestiona les relacions de poder mostrant la realitat amb tota la cruesa. El seu missatge és viu i despietat perquè acostia la càmera allà on ningú no vol mirar. Aquest llibre repassa la vida d'aquest cineasta tan coherent com inclassificable i les catorze pel·lícules que ha dirigit, com ara "Dante no es únicament severo", "Mones com la Becky", "De nens" o "Vint anys no és res".

Laia Manresa és guionista, escriptora i periodista. Ha col·laborat en alguns mitjans de comunicació escrits com "El País", "El Viejo Topo" o "La Vanguardia". És membre de Contraplano (Laboratori d'Acció Documental) i ha participat en diversos projectes documentals, entre els quals els llargmetratges "De nens" i "Vint anys no és res", de Joaquim Jordà.

"La utopía magonista"

BENJAMÍN MALDONADO ALVARADO
Colegio de Investigadores en Educación de Oaxaca S.C.
2004

Pau Juvillà Ballester

Aquest llibre, subtítulat "Revolución, anarquía y comunidad india" està integrat per articles i assaigs publicats entre el 1986 i 2002 en diferents diaris mexicans així com dos articles inèdits i respon, tal i com diu l'autor en el pròleg, a una intenció d'incitar a la lectura del magonisme i a sumar-se a les contribucions que busquen reinstal·lar a les propostes anarquistes dels

magonistes en el conjunt de les utopies possibles.

La primera part de llibre descriu el naixement de Ricardo Flores Magón, la primera època del diari "Regeneración" (que dirigí amb el seu germà) a través de 13 articles sobre el seu estat natal, Oaxaca, i una de les accions més importants que dugueren a terme els magonistes: la vaga de les mines de coure de Cananea, el que havia de ser l'inici de l'aixecament armat magonista a tot Mèxic.

A partir d'aquí, el llibre desgrana l'ideari magonista respecte dels indis i el compara amb d'altres pensadors de la seva època fent una especial atenció sobre els contactes i els punts comuns entre els moviments magonista i zapatista.

Flores Magón s'interessa molt per les societats índies i fa una defensa de la seva organització que creu vàlida i que es pot centrar en tres aspectes: la propietat comunal de la terra i el lliure accés de tothom als recursos naturals, el treball en comú que en termes més amplis suposa la presència del suport mutu i l'odi a l'autoritat i la no necessitat d'ella. Flores Magón proposa veure els indis sense prejudicis per aprendre d'ells i utilitzar les seves aportacions en la lluita lliertària. Una mirada cap a l'"altre" que bona part de l'esquerra europea i les altres esquerres d'arreu del món s'han entestat a no fer i a intentar traspasar i estendre les receptes que servien per a aquí a la resta del món.

> IMATGES QUE PARLEN

La història no s'ha acabat

Josep Estivill

El col·lectiu contrainformatiu La Plataforma ha realitzat "Memoria, dignidad y lucha", un documental sobre el període de la Transició espanyola confeccionat a partir de discursos i imatges de noticiaris de l'època, fragments de pel·lícules, programes de la tele, etc. i una música amb ritmes de hip-hop com a banda sonora.

Tal i com explica aquesta gent de La Plataforma, "el rei i cap d'Estat Juan Carlos I va ser nomenat i educat per la dictadura de Franco. Quan a la televisió ens donen lliçons de memòria històrica, ometen que la "transició" no va ser res més que una manera d'enfortir el model econòmic capitalista. Sense resistència social aplanem el camí per als negocis, van pensar amb encert. Sense moviment obrer combatiu hi haurà més beneficis per a les nostres butxaques empresarials, van celebrar. Van fer un franquisme sense Franco i ho van presentar com "l'arribada de la democràcia". Van aixafar la consciència de classe i la memòria dels lluitadors, amb subtils això sí, perquè el triomf del capital fora assumit com el triomf del poble. I es van emborratxar en els seus propis aplaudiments.

L'arribada de la democràcia és la història que van escriure els amos dels diners i els seus sentinelles feixistes. Ara nosaltres, els esclaus en rebel·lia, reescriurem la història, trencant la realitat imposada. Llançar llum revolucionària sobre la foscor franquista amb la coherència dels quals ni oblidem ni perdonem."

Aquest documental és magnífic, extraordinari, vibrant i emotiu alhora. Allunyat de la narració tradicional mitjançant veu en off, incideix en el contrast de les imatges per propagar una idea força original que vertebrava tot el muntatge (la lògica econòmica que enllaça el franquisme amb la democràcia) i que es desenvolupa amb molt de talent i creativitat visual.

La banda sonora és també molt bona i sofisticada. No és gens habitual acompanyar imatges de fa 30 o 40 anys amb música hip-hop. La idea és bona i el resultat magistral.

Podeu descarregar-vos aquest documental i la banda sonora directament des del seu web (<http://theplatform.nuevaradio.org/index.htm>).

"Memoria, dignidad y lucha" és un dels millors documentals que hem vist darrerament: modern, sofisticat, àgil, valent, intel·ligent... Un documental que convé veure, perquè la història... encara no s'ha acabat.

Revistes

EL KARMA
Revista d'humor i crítica social feta a Euskadi, c/Luis Iruarizaga 5, entreplanta centro, 48003 Bilbao, www.humorenlared.com

Catalunya. Setembre de 2006

NO AL PLA CAUFEC
Butlletí de la Plataforma Popular contra el Pla Caufec, www.noalplacaufec.net, paremoselcaufec@rusc.net

PASO A PASO
Butlletí de les seccions sindicals de la CGT al grup Seat, informació sobre la lluita sindical a l'empresa i el sector, cgtseat@inicia.es

LA XARXA
Butlletí de la Xarxa contra els Tanca-ments i la Precarietat que funciona a nivell de Catalunya, www.moviments.net/xarxacontratancaments

XAVIER GARCIA, PERIODISTA ECOLOGISTA

'El pensament ecològic és un atac frontal al sistema'

"Hi ha hagut una apropiació de terminologies que el pensament alternatiu havia elaborat"

> LA FRASE...

"La ciutat ens ha convertit en fantasmes consumidors"

"Ens trobem en una dictadura totalitària de l'alta finança que concep el territori com un rebost d'extracció de recursos"

Jordi Martí Font

Xavier Garcia és periodista i ecologista, autor d'una nombrosa bibliografia relacionada tant amb la defensa mediambiental com amb la cultura del país i els moviments alternatius al capitalisme. Acaba de publicar "Trenta anys de cultura ecològica" a l'editorial La Busca i "Empaïtant gent a París", a l'editorial gironina CCG.

-Com a periodistes ecologistes vau inaugurar un espai que no existia, als anys 70.

-Vam començar al 1977, tot i que individualment ja havíem fet alguna cosa en aquest espai. Vam començar amb força, vam fer públic un manifest, vam començar a fer la revista "Userda"; el primer número va sortir el 15 de juny del 77, el dia de la primeres Eleccions.

-Qui formàveu aquest col·lectiu?

-El Jaume Reixach, el Santi Vilanova, el Pep Català, jo mateix... tot i que hi havia molta altra gent que es va apuntar inicialment i després no va continuar. Nosaltres estàvem en els diaris, en aquella època, al "Diari de Barcelona", a l'"Avui", al "Correu Català", al "Noticiero", al "TeleExpres". Vam intentar crear un esperit informatiu nou en el sentit de fer veure que una cosa era l'eufòria per tot el que s'anava aconseguint però en el fons allò era només la superestructura. I ja veïem que si no hi havia una oposició pública de la gent afectada per tot el que s'havia plantejat als seixanta amb el 'desarrollismo' allò podia continuar i augmentar.

-Vosaltres us situau en aquell moment al costat de la gent que planteja l'ecologisme a primera línia a nivell mundial.

-Sí, sempre hem mantingut un contacte internacional amb la primera línia de pensadors, de persones que feien aportacions noves a tota una cultura europea que es nodria de gent de molt diverses procedències. Gent que va pensar molt aviat en contra i al marge del sistema democràtic dominant, Denis de Rougemont, Edouard Cresman i altres pensadors. Hi va haver uns pioners a l'Estat espanyol també, als anys 74 i 75, com Mario Gaviria, Pedro Costa Morata, José Allende... que van anar donant a conèixer altres models de desenvolupament, altres formes de relació social, altres maneres de produir i consumir.

-Com plantegeu l'ecologisme?

-El pensament ecològic i alternatiu, o digues-li com vulguis, és un atac frontal al sistema d'organització social que està establert i per desgràcia plenament consolidat. Llavors, tot i que hi ha molta gent ni electoralment ni a nivell organitzatiu el món ecologista ha aconseguit aglutinar un nombre important de gent. La presència pública, amb les formes diverses d'organització populars, si que ha tirat endavant, en funció de lluites molt concretes que també formen part del combat global. La mostra més clara i evident, després de tants anys de fragmentació, han estat les lluites contra el Pla Hidrològic de l'Ebre, que jo he recollit en llibres com "Catalunya també té sud" o "Catalunya es revolta". Hi explico tot el procés que hi ha hagut des dels anys setanta quan l'oposició al model econòmic dominant era molt escassa, molt petita i fragmentada.

Un dels primers elements per fer una oposició global per bé que minoritària, va ser la qüestió nuclear.

La gent intuïa que hi havia alguna cosa que suposaria problemes greus per a una zona però no acabàvem de veure tot el que suposava la introducció de l'energia nuclear, tot i que al cap dels anys sí que hem vist com de gran i de greu ha estat tota aquesta implantació.

Amb el pas del temps vas encaixant totes les peces amb què et van demostrant que des de l'Estat o des dels grans grups financers, des dels anys seixanta hi havia tot un projecte clarament destinat al control més absolut d'aquestes fonts bàsiques, de l'energia, de l'aigua i del territori, dels grans eixos de comunicació, de la implantació massiva de l'ús de l'automòbil privat... Tot aquest model s'ha concretat amb els anys i ens ha portat a aquesta desolació territorial i ecològica que estem vivint.

Avui en dia, estem advocats a la impossibilitat de decidir, ens trobem en una dictadura totalitària de l'alta finança que concep el territori com un rebost d'extracció de recursos per transportar-los als grans centres consumidors. I això crea unes problemàtiques enormes en el dia a dia.

-Ahorra, el sistema s'ha anat apropiant de molts dels conceptes ecologistes...

-Hi ha hagut una absorció, una manipulació, una tergiversació i una apropiació de terminologies i conceptes que el pensament alternatiu havia anat elaborant amb el pas del temps i que ara els grans mitjans, la propaganda de les grans empreses i l'Estat, en fi tota la superestructura del sistema dominant ha anat fent seva. Ha estat una forma de desactivar el potencial de revolta que té això, comen-

çant pel Partit Popular, que porta com a adjectiu "popular", el que ha estigmatitzat la paraula, quan aquesta paraula designa fets i protagonistes que no són representats per aquest partit.

Hi ha una confusió, no sé si deliberada, que ens porta a un empatx i una diarrea verbal i conceptual molt considerable, el que perjudica l'elaboració d'una alternativa teòrica que sigui popular, alternativa, solidària i llibertària.

-En l'actualitat, què en penses d'algunes alternatives derivades del món ecologista com el primitivisme?

-Jo comprenc el plantejament d'aquesta gent, perquè ells han viscut al cor de l'imperi i ells viuen i veuen tot el trasbals que suposa el model que des d'allà s'ha exportat a tot el món. A més gegantisme, a més malbaratament, fan tot el contrari amb la cultura de la supervivència i l'austeritat, conceptes que ja són propis de la cultura europea i de la catalana. La cultura del menjar poc i pair bé. Ara, el poble ha desaparegut -ja ho deia Denis de Rougemont- perquè la dominació del sistema en tots els seus vessants ha destruït les xarxes socials. Les ciutats modernes són una prova palpable de la destrucció del fet d'habitar una ciutat. La ciutat ens ha convertit en fantasmes consumidors ambulants que anem circulant sense connexió real amb les coses. Costa molt avui articular formes d'oposició que tinguin una solidesa i una permanència ja que la característica del sistema és la fragmentació, la ruptura. El gran "èxit" de la Transició espanyola és que l'única ruptura que hi va haver va ser l'ecològica, no la política.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Vaga

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

Com que mai no es creuen les nostres afirmacions, els ho hem de demostrar tot sovint, tan senzill que seria parlar cadascun conscient de la força de l'altre! Però no, cada cert temps, hem d'aturar la nostra força de treball per constatar que som nosaltres els i les imprescindibles. Quan ens aturem i plantem cara fem una vaga, la nostra forma primordial d'autodefensa. Autodefensa i també atac, perquè en una situació com l'actual, amb retrocessos constants en tots els nostres drets com a classe, amb uns polítics subjugs a les exigències del capital en forma de multinacionals o de moviments especulatius financers, dir clarament a qui mana que som aquí i no volem anar més enrere sinó tot el contrari és la nostra forma de fer política, d'intervenir en "la cosa pública".

Al llarg de la nostra història recent, deixar la feina i plantejar a qui es queda la nostra plusvàlua que volem millorar les nostres condicions d'explotació ha estat una constant. Una constant que no podem oblidar ni deixar de banda, sinó tot el contrari. Per això ens posaran en el seu punt de mira i ens amenaçaran, ens blasmaran, ens desqualificaran... no importa. La raó és de la nostra part i ho hem de tenir clar, que s'esgargamellin i perdin la parla si volen, la vaga és la nostra força de negociació i no l'abandonarem mai. Ben al contrari, la vaga ens permet prendre la mesura de les nostres forces, darrerament bastant escasses, entrenar-nos en la solidaritat de classe i aprendre a autoorganitzar-nos en condicions de lluita.

La vaga és un camí complex però alhora productiu, ja que si sabem mesurar bé les forces ens pot portar a aconseguir els nostres objectius de millora en l'àmbit material i d'aprofundiment en la solidaritat de classe en l'àmbit humà. Però cal saber mantenir el ritme i plegar a l'hora, sinó podem perdre-ho tot sense ni adonar-nos-en.

I mai podem oblidar que la vaga que hem convocat és només un petit procés d'una acumulació de forces generals en la lluita de classes, una acumulació que té una primera estació objectiu final en una vaga molt més extensa i intensa que no és altra que la vaga general, el pols de tots els sectors organitzats pel sindicalisme per posar damunt la taula canvis substancials en les relacions de dominació, per plantejar i donar idees emancipadores a la totalitat de la classe alhora que se la dota de la convicció que el canvi és possible, perquè tenim la raó i la força.

I el canvi és al cap del carrer del trajecte d'aquest tren, en forma de vaga general revolucionària, quan tot el sector productiu no es proposi nomes millorar sinó passar a reorganitzar la producció, passar a acabar amb l'explotació i albirar la llibertat, que és el nostre objectiu final sempre que vagi de bracet amb els altres dos.